

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBŮH – HRDINA

ZLODĚJ BLESKU

RICK RIORDAN

ZLODĚJ BLESKU

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

Percy Jackson

Zloděj blesku

Rick Riordan

Poprvé vydalo v roce 2006 nakladatelství Hyperion Books for Children, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690, First Hyperion Paperbacks edition
Copyright © 2005 by Rick Riordan
ISBN 0-7867-3865-5

Z anglického originálu *Percy Jackson 1 The Lightning Thief*

přeložila PhDr. Dana Chodilová

Napsal Rick Riordan

Obálka Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o., Pavel Razumnyy

Redakční úprava Marie Hošková

Jazyková korektura Ivana Staňková

Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková

Technický redaktor Pavel Polák

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1706. publikaci, 1. vydání, 2009

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s.r.o., 2009

Copyright © Fragment, s.r.o., 2009

Translation © PhDr. Dana Chodilová, 2009

Text © Rick Riordan, 2009

Cover © Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o., Pavel Razumnyy, 2009

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Percy Jackson

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0837-0 (1. vydání, 2009)

*Věnováno Haleymu,
který ten příběh slyšel jako první.*

OBSAH

Zničehonic vypařím učitelku matematiky	6
Tři staré dámy pletou ponožky smrti	17
Grover nečekaně přijde o kalhoty	26
Máma mě učí bojovat s býky	37
Hraju pinochle s koněm	47
Stávám se nejvyšším vládcem koupelny	60
Vykouří se mi večeře	73
Ukořistíme vlajku	84
Dostávám nabídku na výpravu	99
Zničím úplně bezvadný autobus.....	115
Navštívíme obchod se zahradními trpaslíky	129
Dostáváme radu od pudla	144
Skáču vstříc smrti.....	151
Stávám se známým uprchlíkem	162
Bůh nám kupuje cheeseburgery	167
Stopujeme zebra do Vegas	184
Nakupujeme vodní lužka	202
Annabeth provádí výcvik.....	215
Zjišťujeme pravdu – nebo něco na ten způsob	228
Bojuju se svým pitomým příbuzným	243
Splácím účet	253
Věštba se plní	268

První kapitola

ZNIČEHONIC VYPAŘÍM UČITELKU MATEMATIKY

Pochop, já nechtěl být polobohem.

Pokud tuhle knížku čteš, protože máš podezření, že jsi taky něco takového, radím ti: okamžitě ji zavři. Uvěř té lži, kterou ti máma nebo táta o tvém narození napovídali, a pokus se vést normální život.

Být polobohem je nebezpečné. A děsivé. Většinou to člověka dost bolestivým a odporným způsobem připraví o život.

Jestli jsi normální dítě a čteš to, protože to považuješ za výmysl, prima. Čti dál. Závidím ti, protože dokážeš věřit, že se nic z toho nikdy nestalo.

Ale pokud se na těchto stránkách poznáš – když ucítíš, jak se v tobě něco pohnulo – pak hned nech čtení. Mohl bys patřit mezi nás. A jakmile to jednou zjistíš, je jenom otázka času, než to vycítí i *oni* a přijdou si pro tebe.

Potom neříkej, že jsem tě nevaroval.

Jmenuju se Percy Jackson.

Je mi dvanáct. Ještě před několika měsíci jsem byl žákem internátní akademie Yancy, soukromé školy pro problémové děti na severu státu New York.

Jsem problémové dítě?

Jasně. Dalo by se to tak říct.

Abych to dokázal, mohl bych začít kteroukoli chvílí svého krátkého mizerného života. Doopravdy se ale všechno pokazilo v květnu, kdy se naše šestá třída vypravila na exkurzi na Manhattan – osmadvacet psychicky narušených dětí a dva učitelé ve žlutém

školním autobusu zamířili do Metropolitního muzea umění na prohlídku starověkých řeckých a římských památek.

Já vím – zní to jako pěkná otrava. Jako většina exkurzí na škole Yancy.

Ale tenhle výlet vedl pan Brunner, náš učitel latiny, a tak jsem si dělal naděje.

Pan Brunner byl chlápek středního věku na elektrickém invalidním vozíku. Měl řídnoucí vlasy a zanedbanou bradku a nosil odřené tvídové sako, které věčně smrdělo po kafi. Neřekl bys do něj, že bude tak v pohodě, ale vyprávěl nám příběhy a vtipy a nechával nás ve třídě hrát hry. A měl úžasnou sbírku římských brnění a zbraní, takže byl jediný učitel, kterému jsem při hodinách neusínal.

Doufal jsem, že ten výlet vyjde. Přinejmenším jsem věřil, že se pro jednu nenamočím do žádného maléru.

Páni, to jsem se teda spletl.

Víš, mně se na exkurzích stávají hrozné věci. Třeba na prvním stupni, když jsme se jeli podívat na bitevní pole u Saratogy, se mi přihodila ta nehoda s dělem z války za nezávislost. Já na ten školní autobus nemířil, ale stejně mě pak vyloučili. A na předchozí škole, to jsme byli na exkurzi ve vodním světě. V zázemí bazénu se žraloky jsem tak nějak zmáčkl špatnou páčku na lávce a celá třída si nečekaně zaplavala. A předtím... No, asi už máš představu.

Tentokrát jsem si umínil, že budu sekat dobrotu.

Celou cestu do města jsem se musel otravovat s Nancy Bobofitovou, pihatou zrzkou a kleptomankou. Trefovala mého nejlepšího kámoše Grovera do týla kousky sendviče s burákovým máslem a kečupem.

Grover byl snadným cílem. Byl hubený, a když ho něco štválo, rozbrečel se. Musel propadnout o několik tříd, protože byl jediný šesták s akné a chmýřím prvních vousů na bradě. A ještě k tomu byl mrzák. Dostal celoživotní omluvenku z tělocviku, protože měl něco se svaly na nohách. Legračně chodil, jako by ho každý krok bolel, ale nenech se mýlit. Měls vidět, jak dovedl uhánět, když se v jídelně podávaly plněné tortilly.

Zkrátka, Nancy Bobofitová po něm házela ty kousky sendviče. Zachytávaly se mu v kudrnatých hnědých vlasech a ona věděla, že se jí nemůžu nijak pomstít, protože už mám podmínku. Ředitel mi pohrozil vyhazovem ze školy, pokud se během tohoto výletu stane něco špatného, nepříjemného nebo i jenom malinko zábavného.

„Já ji zabiju,“ zamumlal jsem.

Grover se mě snažil uklidnit. „To je v pohodě. Já mám burákové máslo rád.“

Uhnul před dalším kouskem Nancyina oběda.

„Tak, a dost.“ Začal jsem se zvedat, ale Grover mě stáhl zpátky na sedadlo.

„Už teď máš podmínku,“ připomněl mi. „Víš, kdo si to odnese, pokud se něco semele.“

Když na to teď vzpomínám, lituju, že jsem Nancy Bobofitovou neuzemnil hned tam. Vyhazov ze školy by bylo houbu ve srovnání s malérem, do kterého jsem se namočil.

Prohlídku muzea vedl pan Brunner.

Jel vpředu na invalidním vozíku a prováděl nás rozlehlými výstavními síněmi kolem mramorových soch a skleněných vitrín plných fakt dost staré černé a oranžové keramiky.

Nešlo mi do palice, že ty kousky přežily dva, možná tři tisíce let.

Shromáždil nás kolem čtyřmetrového kamenného sloupu s velkou sfingou nahoře a začal nám vyprávět, že to byla *stéla* a označovala hrob nějaké holky zhruba našeho věku. Vyprávěl nám o vytesaných ozdobách na bocích. Snažil jsem se poslouchat, co říká, protože to bylo docela zajímavé, ale všichni kolem žvanili, a když jsem jim řekl, že mají držet hubu, vysloužil jsem si zlostný pohled od paní Doddsové, našeho dalšího učitelského doprovodu.

Paní Doddsová byla učitelka matematiky z Georgie. Věčně nosila černou koženou bundu, i když jí už bylo padesát. Vypadala dost drsně, zřejmě by neměla problém najet ti na harleyi přímo do skříňky v šatně. Přišla na Yancy v pololetí, když se naše předchozí matikářka nervově zhroutila.

Paní Doddsová od prvního dne milovala Nancy Bobofitovou a mě považovala za ďáblovu spratka. Když na mě namířila zkroucený ukazovák a fakt sladce řekla: „Zlatíčko,“ bylo mi jasné, že budu zase měsíc po škole.

Jednou, když mě donutila až do půlnoci gumovat poznámky ze starých pracovních sešitů, řekl jsem Groverovi, že paní Doddsová podle mě není člověk. Změřil si mě docela vážně a řekl: „To máš úplnou pravdu.“

Pan Brunner dál mluvil o řeckém pohřebním umění.

Nakonec se Nancy Bobofitová zahihňala něčemu ohledně nahého chlápka na stéle a já se obrátil a řekl: „Držela bys laskavě hubu?“

Zaznělo to hlasitěji, než jsem chtěl.

Celá skupina se rozesmála. Pan Brunner přestal vyprávět.

„Pane Jacksone,“ řekl, „chtěl jste něco dodat?“

Byl jsem úplně rudý. Odpověděl jsem: „Ne, pane.“

Pan Brunner ukázal na jeden výjev na stéle. „Možná byste nám mohl říct, co ten obraz představuje?“

Díval jsem se na plastiku a ulevilo se mi, protože jsem to vážně poznal. „To je Kronos pojídající svoje děti, ne?“

„Ano,“ přisvědčil pan Brunner, ale očividně mu to nestačilo. „A udělal to proto, že...“

„No...“ Lámal jsem si hlavu, abych si vzpomněl. „Kronos byl vládcem bohů a –“

„Bohů?“ zeptal se pan Brunner.

„Titánů,“ opravil jsem se. „A... nevěřil svým dětem, které byly bohy. Takže, hm, Kronos je snědl, že? Ale jeho žena schovala malého Dia a místo něj dala Kronovi sníst kámen. A když pak Zeus vyrostl, tak svého tátu Krona podvedl a ten jeho bratry a sestry vyzvracel –“

„Fuj!“ řekla jedna holka za mnou.

„– a pak začala ta velká bitva mezi bohy a Titány,“ pokračoval jsem, „a bohové vyhráli.“

Ze skupiny se ozvalo hihňání.

Nancy Bobofitová za mnou zamumlala kamarádce: „Jako by nám to v životě k něčemu bylo. Půjdeš žádat o práci a tam ti řeknou: ‚Vysvětlete nám, prosím, proč Kronos snědl svoje děti.‘“

„A pane Jacksone,“ pokračoval Brunner, „abych parafrázoval znamenitou otázku slečny Bobofitové, proč je to pro život důležité?“

„A máš to,“ zamumlal Grover.

„Drž hubu,“ zasyčela Nancy a obličej jí hořel ještě víc než vlasy.

Aspoň že si to odnesla i Nancy. Pan Brunner byl jediný, kdo ji dokázal přistihnout, jak plácá pitomosti. Měl uši jako radary.

Přemýšlel jsem nad jeho otázkou a pokrčil jsem rameny. „To nevím, pane.“

„Aha.“ Pan Brunner se zatvářil zklamaně. „No, napůl dobře, pane Jacksone. Zeus opravdu nakrmil Krona směsí hořčice a vína, což ho přimělo zvrátit dalších pět dětí. Ty coby nesmrtelní bohové samozřejmě žily a rostly naprosto nestrávené v Titánově žaludku. Bohové porazili otce, rozřezali ho na kousky jeho vlastním srpem a rozsypali ostatky po Tartaru, nejtemnější části podsvětí. A když jsme u tak veselého tématu, je čas na oběd. Paní Doddsová, vyvedla byste nás laskavě ven?“

Třída se trousila na vzduch, holky se držely za břicha a kluci se pošťuchovali jako pitomci.

Grover a já jsme se chystali vydat za nimi, když pan Brunner prohlásil: „Pane Jacksone.“

Věděl jsem, že to přijde.

Pověděl jsem Groverovi, aby šel. Pak jsem se obrátil k panu Brunnerovi. „Ano?“

Pan Brunner měl výraz, jaký člověka znervózní – pronikavé hnědé oči, jakoby tisíc let staré, které už viděly všechno na světě.

„Musíte pochopit odpověď na mou otázku,“ začal pan Brunner.

„O Titánech?“

„O skutečném životě. A jak v něm využijete svá studia.“

„Aha.“

„To, co se ode mě učíte,“ řekl, „je nanejvýš důležité. Očekávám, že s tím tak budete nakládat. Od vás chci jenom to nejlepší, Percy Jacksone.“

Začínalo mě štvát, že na mě ten chlap tak tlačí.

Chci říct, jasně že bylo docela super, když Brunner pořádal turnaje, navlékl na sebe římské brnění, zařval: „Do střehu!“ a vyzval nás na souboj meč proti křídě. Museli jsme běžet k tabuli a jmenovat všechny řecké a římské postavy, jaké kdy žily, a jejich matky a bohy, které uctívali. Ale pan Brunner čekal, že budu stejně dobrý jako ostatní, přestože trpím dyslexií a poruchami soustředění a v životě jsem neměl lepší známku než trojku. Ne – nečekal, že budu *stejně* dobrý – čekal, že budu *lepší*. A já si prostě nedokázal všechna ta jména a fakta nacpat do hlavy, natož je správně vyslovit.

Zamumlal jsem něco o tom, že se budu víc snažit, a pan Brunner se dlouze a smutně podíval na stělu, jako by byl na pohřbu té holky.

Řekl mi, abych šel ven a snědl si oběd.

Třída se shromáždila na předním schodišti muzea, odkud jsme mohli pozorovat chodce na Páté avenue.

Nad hlavami se nám začala honit pořádná bouřka, mraky byly černější, než jsem kdy nad městem viděl. Počítal jsem, že to asi bude tím globálním oteplováním nebo tak, protože už od Vánoc počasí ve státě New York bláznilo. Zažili jsme mohutné sněhové bouře, záplavy i ničivé požáry po úderech blesků. Nepřekvapilo by mě, kdyby se právě teď blížil hurikán.

Nikdo jiný si toho zřejmě nevšímal. Pár kluků házelo sušenky po holubech. Nancy Bobofitová zkoušela něco ukrást jedné ženské z kabelky a paní Doddsová samozřejmě nic neviděla.

Grover a já jsme se posadili na kraj fontány dál od ostatních. Mysleli jsme, že takhle nikdo nepozná, že patříme k *té* škole – ke škole pro ztracence, kteří jinde neuspějí.

„Budeš po škole?“ zeptal se Grover.

„Ne,“ řekl jsem. „Kvůli Brunnerovi ne. Kdyby mi konečně dal pokoj. Já přece nejsem žádný génius.“

Grover chvíli nic neříkal. Pak, když už jsem si myslel, že mě pocítí nějakým hlubokým filozofickým moudrem, aby mě povzbudil, zeptal se: „Můžu si vzít tvoje jablko?“

Neměl jsem moc chuti k jídlu, tak jsem mu ho dal.

Pozoroval jsem proud taxíků na Páté avenuí a myslel na mámin byt jenom kousek od místa, kde jsme seděli. Neviděl jsem ji od Vánoc. Hrozně moc se mi chtělo skočit do jednoho taxíku a zamířit domů. Vzala by mě do náruče a radovala by se, že mě vidí, ale taky by byla zklamaná. Poslala by mě rovnou zpátky do Yancy a připomněla, že se musím víc snažit, i když to byla moje šestá škola za šest let, a i z té mě nejspíš vyhodí. Ten její smutný pohled bych nevydržel.

Pan Brunner zaparkoval invalidní vozík pod rampou pro postižené. Jedl celer a četl si nějaký brožovaný román. Vzadu ve vozíku měl zastrčený červený slunečník, takže to vypadalo jako nějaký pojízdný kavárenský stolek.

Chystal jsem se rozbalit sendvič, když se přede mnou objevila Nancy Bobofitová se svými příšernými kamarádkami – asi ji už omrzelo okrádat turisty – a hodila svůj napůl snědený oběd Groverovi do klína.

„Hups.“ Zakřenila se na mě křivými zuby. Pihy měla oranžové, jako by ji někdo postříkal hořčicí.

Snažil jsem se zůstat v klidu. Školní poradce mě miliónkrát nabádal: „Napočítejte do deseti a potlačte vztek.“ Ale byl jsem tak rozzuřený, že mi to nemyslelo. V uších mi začalo hučet.

Nepamatuju si, že bych se Nancy dotkl, uvědomuju si až to, že seděla na zadku ve fontáně a křičela: „Percy mě strčil!“

Zjevila se paní Doddsová.

Některé děti si šeptaly: „Viděli jste to –“

„– ta voda –“

„– jako by ji popadla –“

Netušil jsem, o čem mluvím. Věděl jsem jenom to, že mám zase průšvih.

Jakmile se paní Doddsová přesvědčila, že je chudák malá Nancy v pořádku, a naslibovala jí, že v muzejním obchodě se suvenýry dostane nové tričko atakdále atakdále, obrátila se na mě.

V očích jí vítězoslavně plálo, jako bych provedl něco, na co čekala celé pololetí. „A teď, zlatíčko.“

„Já vím,“ zabručel jsem. „Měsíc gumovat sešity.“

Nebylo to to pravé, co jsem měl říct.

„Pojďte se mnou,“ vyzvala nás paní Doddsová.

„Počkat!“ vyjekl Grover. „To jsem byl já. To *já* jsem ji tam strčil.“

Zíral jsem na něj, celý vedle. Nechtělo se mi věřit, že se mě pokouší krýt. Paní Doddsové se bál až k smrti.

Zabodla do něj pohled, až se mu štětinatá brada roztřásla.

„To bych neřekla, pane Underwoode,“ sykla.

„Ale –“

„Vy – *laskavě* – zůstanete tady.“

Grover se na mě zoufale podíval.

„V pohodě, kámo,“ uklidnil jsem ho. „Dík za pokus.“

„Zlatíčko,“ vyštěkla na mě paní Doddsová. „Okamžitě.“

Nancy Bobofitová se domýšlivě uculila.

Věnoval jsem jí svůj nejpropracovanější zabijácký pohled. Pak jsem se obrátil k paní Doddsové, ale nebyla tam. Stála u vchodu do muzea, vysoko nad schody, a netrpělivě na mě kývala, abych šel za ní.

Jak se tam tak rychle dostala?

Míval jsem takové chvíle, kdy mi mozek jakoby usnul, a pak už jsem si uvědomoval jenom to, že mi něco ušlo, jako by ze světa vypadl dílek skládačky a já zíral na prázdné místo po něm. Školní poradce mi řekl, že to patří k hyperaktivitě s poruchou pozornosti, že mi mozek špatně vykládá věci.

Nebyl jsem o tom tak docela přesvědčený.

Šel jsem za paní Doddsovou.

V půlce schodů jsem se ohlédl na Grovera. Vypadal bledý a koukal se střídavě na mě a na pana Brunnera, jako by ho chtěl přinutit, aby si všiml, co se děje. Ale pan Brunner byl zabraný do svého románu.

Pohlédl jsem nahoru. Paní Doddsová zase zmizela. Byla teď v budově, na konci vstupní haly.

Fajn, pomyslel jsem si. Donutí mě koupit v obchodě se suvenýry nové triko pro Nancy.

Ale tohle zřejmě v plánu neměla.

Šel jsem za ní dál do muzea. Když jsem ji konečně dohonil, byli jsme zas v oddělení Řecka a Říma.

Kromě nás v sálu nikdo nebyl.

Paní Doddsová se zastavila se založenýma rukama před velkým mramorovým vlysem s řeckými bohy. Vydávala zvláštní hrdelní zvuk, znělo to jako vrčení.

I bez toho bych byl nervózní. Je divné být sám s učitelem, zvlášť s paní Doddsovou. Bylo divné, jak se dívala na ten vlys, jako by ho chtěla rozdrtit...

„Nadělal jste nám problémy, zlatíčko,“ promluvila.

Udělal jsem to nejbezpečnější, co se dalo. Řekl jsem: „Ano, paní učitelko.“

Popotáhla si manžety kožené bundy. „Vážně jste si myslel, že vám to projde?“

Její pohled byl víc než vzteklý. Byl přímo d'ábelský.

Je to učitelka, pomyslel jsem si nervózně. Nemůže mi přece nic udělat.

Ujistil jsem ji: „Já – já se budu snažit, paní učitelko.“

Budovou otřásl hrom.

„My nejsme žádní pitomci, Percy Jacksone,“ prohlásila paní Doddsová. „Byla jen záležitost času, než jsme tě našli. Přiznej se a ušetříš si spoustu bolesti.“

Nevěděl jsem, o čem mluví.

Napadlo mě jedině, že učitelé museli objevit v mém internátním pokoji tajnou skrýš cukroví, které jsem prodával. Nebo jim možná došlo, že jsem svou slohovku o Tomu Sawyerovi stáhl z internetu a knížku jsem nečetl, a teď mě nebudou známkovat. Nebo ještě hůř, přinutí mě to přechíst.

„No?“ tlačila na mě.

„Paní učitelko, já...“

„Tvůj čas vypršel,“ zasyčela.

Pak se stalo něco hrozně divného. Oči se jí rozsvítily jako kusy uhlí v grilu. Prsty se jí protáhly a proměnily v pařáty. Z bundy se

stala veliká kožnatá křídla. Nebyla už člověkem. Stala se z ní svraštělá babizna s netopýřími křídly a drápy a s pusou plnou žlutých tesáků. A chystala se mě roztrhat na kusy.

Pak to všechno začalo být ještě divnější.

Pan Brunner, který ještě před chvilíčkou seděl před muzeem, vjel se svým vozíkem do dveří síně a v ruce držel kuličkové pero.

„Do střehu, Percy!“ houkl a vyhodil pero do vzduchu.

Paní Doddsová se na mě vrhla.

Vyjekl jsem, vyhnul se jí a ucítil, jak její spáry sekly do vzduchu těsně vedle mého ucha. Chňapl jsem po propisce, ale jakmile jsem se jí dotkl, už to propiska nebyla. Byl to meč – bronzový meč pana Brunnera, který vždycky používal při turnajích.

Paní Doddsová se ke mně bleskurychle otočila s vražedným výrazem v očích.

Kolena se mi podlamovala. Ruce se mi trásly tak hrozně, že jsem meč málem pustil.

Zavrčela: „Umři, zlatíčko!“

A rozletěla se přímo na mě.

Polila mě hrůza. Udělal jsem jedinou věc, která mě napadla: máchl jsem mečem.

Kovová čepel ji zasáhla do ramene a hladce jí projela tělem, jako by bylo z vody. Sssss!

Paní Doddsová mi najednou připomněla hrad z písku před silným větrákem. Explodovala jako žlutý prach, vypařila se na místě a nezbylo po ní nic než smrad síry, skomírající jekot a ďábelský chlad ve vzduchu, jako by mě ty její žhoucí rudé oči pořád ještě pozorovaly.

Byl jsem sám.

V ruce jsem držel propisku.

Pan Brunner tu nebyl. Nebyl tu nikdo jiný než já.

Ruce se mi dosud trásly. Musel jsem mít ve svačině nějaké jedovaté houby nebo co.

Copak jsem si to všechno jenom vymyslel?

Vyšel jsem ven.

Začalo pršet.

Grover seděl u fontány a nad hlavou měl roztažený plánek muzea. Nancy Bobofitová tam stála, promočená po koupání ve fontáně, a něco řešila se svými hnusnými kamarádkami. Když mě uviděla, řekla: „Doufám, že ti paní Kerrová spráskala zadek.“

Zeptal jsem se: „Kdo?“

„Naše učitelka. Tsss!“

Zamrkal jsem. Žádnou učitelku jménem Kerrová jsme neměli. Zeptal jsem se Nancy, co to mele.

Jenom obrátila oči v sloup a odvrátila se.

Zeptal jsem se Grovera, kde je paní Doddsová.

Řekl: „Kdo?“

Ale předtím se zarazil a uhnul očima, takže mě napadlo, že něco tají.

„Tohle není legrace, člověče,“ zašeptal jsem mu. „Je to vážná věc.“

Nad hlavami nám zaduněl hrom.

Viděl jsem pana Brunnera, jak sedí pod červeným slunečníkem a čte si knížku, jako by se odtud ani nehnul.

Vydal jsem se k němu.

Vzhlédl ke mně, jako bych ho vyrušil. „Á, to bude moje tužka. Příště si, prosím, noste vlastní psací potřeby, pane Jacksone.“

Podal jsem panu Brunnerovi jeho propisku. Ani jsem si neuvědomil, že ji stále držím v ruce.

„Pane učiteli,“ oslovil jsem ho, „kde je paní Doddsová?“

Bez zájmu si mě změřil. „Kdo?“

„Další učitelský doprovod. Paní Doddsová. Učitelka matematiky.“

Zamračil se a naklonil se dopředu. Zatvářil se trochu starostlivě. „Percy, na téhle exkurzi není žádná paní Doddsová. A pokud vím, žádná paní Doddsová není ani na celé akademii Yancy. Není vám něco?“

Druhá kapitola

TŘI STARÉ DÁMY PLETOU PONOŽKY SMRTI

Někdy se mi zdálo, že se se mnou děje něco divného, ale obyčejně to rychle přešlo. Tahle nekonečná halucinace na mě byla moc. Celý zbytek školního roku to vypadalo, že celá škola se mnou hraje nějakou hru. Spolužáci dělali, jako by byli úplně a naprosto přesvědčeni, že paní Kerrová – energická blondátá žena, kterou jsem v životě neviděl, dokud na konci exkurze nenastoupila do našeho autobusu – je naše matikářka už od Vánoc.

Občas jsem na někoho zkusil vybalit zmínku o paní Doddsové a koukal, jestli se nezaráží, ale dívali se na mě jako na cvoka.

Už jsem jim skoro uvěřil, že paní Doddsová nikdy neexistovala. Skoro.

Ale Grover mě ošidit nedokázal. Když jsem před ním řekl jméno Doddsová, nejdřív zaváhal a teprve pak prohlásil, že neexistuje. Ale já věděl, že mi lže.

Něco se dělo. Něco se *stalo* v tom muzeu.

Ve dne jsem neměl moc času o tom uvažovat, ale v noci mi při představě paní Doddsové s pařáty a kožnatými křídly naskakoval studený pot.

Nezvyklé počasí pokračovalo, což mému rozpoložení nijak neprospělo. Jednu noc se mi při bouřce rozbila okna v internátní ložnici. O pár dní později se jen padesát mil od akademie Yancy sneslo největší tornádo, jaké kdy v údolí řeky Hudson zaznamenali. Mezi aktualitami probíranými v občanské výchově bylo nezvykle mnoho zpráv o malých letadlech, která toho roku pod náhlými náporů větru spadla do Atlantiku.

Většinu času jsem si připadal rozmrzelý a podrážděný. Ve škole jsem se zhoršil z trojek na pětky. Čím dál víc jsem bojoval s Nancy

Bobofitovou a s jejími kamarádkami. Skoro každou hodinu mě posílali na chodbu.

Nakonec, když se mě pan Nicoll, náš učitel angličtiny, snad po milionté zeptal, proč jsem se neobtěžoval připravit se na prověrku pravopisu, ztratil jsem nervy. Vynadal jsem mu do starých ochlastů. Ani jsem přesně nevěděl, co to znamená, ale znělo to dobře.

Příští týden poslal ředitel mámě dopis s oficiálním sdělením: příští rok mě na akademii Yancy nechtějí.

Fajn, řekl jsem si. To je opravdu fajn.

Stýskalo se mi po domově.

Chtělo se mi být s mámou v našem starém bytě v Upper East Side, i kdybych musel jít do veřejné školy a snášet svého hnusného nevlastního otce a jeho stupidní karetní sešlosti.

Ale stejně... Některé věci z Yancy by mi chyběly.

Pohled z okna pokoje na lesy a řeku Hudson v dálce, vůně borovic. Chyběl by mi Grover, byl to dobrý kamarád, i když trochu divný. Dělal jsem si starosti, jak beze mě přežije příští rok.

A taky by mi chyběly hodiny latiny – ty bláznivé turnajové dny pana Brunnera a jeho přesvědčení, že uspěju.

Jak se blížil zkouškový týden, učil jsem se na jediný test, a to z latiny. Nezapomněl jsem, co mi říkal pan Brunner, že jeho předmět je pro mě životně důležitý. Netušil jsem, proč to tak je, ale začínal jsem mu věřit.

Večer před závěrečnými zkouškami jsem už byl tak zoufalý, že jsem hodil *Cambridgeským úvodem do řecké mytologie* přes pokoj. Slova se mi začala rozbíhat ze stránek, písmena mi vířila hlavou a dělala osmičky, jako by jezdila na skateboardu. Ani zaboha jsem si nedokázal zapamatovat rozdíl mezi Cheirónem a Charónem nebo Polydektem a Polydeukem. A časování latinských sloves? Na to jsem mohl rovnou zapomenout.

Přecházel jsem po pokoji a připadalo mi, že mi pod košilí běhají mravenci.

Vzpomněl jsem si na vážný výraz pana Brunnera, na jeho tisícileté oči. *Od vás chci jenom to nejlepší, Percy Jacksone.*

Zhluboka jsem se nadechl. Sebral jsem učebnici mytologie.

Nikdy dřív jsem učitele o pomoc nepožádal. Možná, že kdybych si s panem Brunnerem promluvil, něco by mi naznačil. Přinejmenším bych se mu mohl předem omluvit za tu velkou tučnou pětku, kterou nejspíš dostanu z jeho testu. Nechtěl jsem odejít z akademie Yancy a nechat ho myslet si, že jsem se nesnažil.

Vydal jsem se dolů do kanceláří učitelského sboru. Většinou byly tmavé a prázdné, ale dveře k panu Brunnerovi byly pootevřené a světlo z jeho okna se táhlo až na podlahu chodby.

Byl jsem tři kroky od kliky, když jsem z kanceláře uslyšel hlasy. Pan Brunner se na něco ptal. Hlas, který rozhodně patřil Groverovi, odpověděl: „...strach o Percyho, pane.“

Ztuhl jsem.

Nemám ve zvyku poslouchat cizí hovory, ale zkus neposlouchat, když zjistíš, že se o tobě tvůj nejlepší kamarád baví s dospělým.

Připlížil jsem se blíž.

„...samotného tohle léto,“ povídal právě Grover. „Chci říct, Blahovolná přímo ve škole! Ted', když to víme jistě, a oni to vědí taky –“

„Když na něj budeme spěchat, všechno tím zhoršíme,“ uvažoval pan Brunner. „Potřebujeme, aby ten chlapec víc vyzrál.“

„Ale možná už nemá čas. Termín letního slunovratu –“

„To se bude muset vyřešit bez něj, Grovere. Nechme ho užívat si nevědomost, dokud ještě může.“

„Pane, on ji viděl...“

„Představa,“ tvrdil pan Brunner. „Mlha seslaná na studenty a učitele ho o tom přesvědčí.“

„Pane, já... Já nemůžu znovu selhat ve svých povinnostech.“ Groverův hlas byl přiškrcený vzrušením. „Víte, co by to znamenalo.“

„Tys nezklamal, Grovere,“ prohlásil pan Brunner laskavě. „To já měl poznat, co byla zač. Ted' se prostě soustřed'me na to, abychom Percyho udrželi naživu do podzimu –“

Učebnice mytologie mi vypadla z ruky a žuchla na podlahu.

Pan Brunner zmlkl.

S bušícím srdcem jsem sebral knihu a couval chodbou zpátky.

Po skle ve dveřích osvětlené Brunnerovy kanceláře přešel stín, stín něčeho mnohem vyššího než byl můj učitel upoutaný na kolečkové křeslo. Držel něco, co podezřele připomínalo luk.

Otevřel jsem nejbližší dveře a vklouzl dovnitř.

O několik vteřin později jsem uslyšel pomalé *klap-klap-klap*, podobné tlumeným úderům dřevěných kostek, a pak se ozval zvuk, jako by hned za mými dveřmi čenichalo nějaké zvíře. Před skleněnou výplní se objevila velká tmavá postava, zastavila se, a pak pokračovala dál.

Po krku mi stékala kapička potu.

Odkudsi z chodby se ozval pan Brunner. „To nic,“ zamumlal. „Od zimního slunovratu nějak nemám v pořádku nervy.“

„Já taky ne,“ promluvil Grover. „Ale byl bych přísahal...“

„Vrať se zpátky do pokoje,“ řekl mu pan Brunner. „Zítra tě čeká dlouhý zkouškový den.“

„To mi ani nepřipomínejte.“

V kanceláři pana Brunnera zhasla světla.

Čekal jsem potmě snad celou věčnost.

Konečně jsem vyklouzl na chodbu a vydal se nahoru do pokoje.

Grover ležel na posteli a studoval své latinské poznámky, jako by tam byl celý večer.

„Čau,“ pozdravil s kalným pohledem. „Budeš na ten test připravený?“

Neodpověděl jsem.

„Vypadáš hrozně.“ Zamračil se. „Neděje se nic?“

Obrátil jsem se, aby neprohlédl můj výraz, a začal jsem se chystat do postele.

Nechápal jsem, co jsem slyšel tam dole. Nejradši bych si myslel, že jsem si to jenom představoval.

Ale jedno bylo jasné: Grover a pan Brunner o mně mluvili za mými zády. Podle nich jsem v nějakém nebezpečí.

Druhý den odpoledne, když jsem odcházel z tříhodinové zkoušky z latiny a oči mi přecházely ze všech těch řeckých a římských

jmen, ve kterých jsem nadělal chyby, zavolal si mě pan Brunner zpátky.

Chvíli jsem měl strach, že se dozvěděl, jak jsem předchozí večer tajně poslouchal, ale o to zřejmě nešlo.

„Percy,“ začal. „Nenech se znechutit, že odcházíš z Yancy. Bude to... bude to tak nejlepší.“

Říkal to laskavě, přesto mě to rozčilovalo. Mluvil tiše, ale ostatní studenti, kteří dokončovali test, ho mohli slyšet. Nancy Bobofitová se na mě ušklíbala a jedovatě sešpulila rty, jako by mi posílala pusu.

Zamumlal jsem: „Dobře, pane.“

„Chci říct...“ Pan Brunner popojel ve svém křesle sem a zase tam, jako by nevěděl, jak má pokračovat. „Tohle pro tebe není to pravé místo. Byla to jenom záležitost času.“

V očích mě pálilo.

Můj oblíbený učitel před celou třídou tvrdí, že jsem nemohl školu zvládnout. Nejdřív celý rok říká, jak mi věří, a najednou mi prý byl ten vyhazov souzený.

„Dobře,“ souhlasil jsem rozechvěle.

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou pan Brunner. „Celé jsem to zkazil. Snažil jsem se ti říct, že... ty nejsi normální. Percy. Není to nic, za co by –“

„Díky,“ vyhrkl jsem. „Díky moc, pane, že jste mi to připomněl.“

„Percy –“

Ale já už byl pryč.

Poslední den zkoušek jsem si cpal oblečení do kufru.

Ostatní kluci vtipkovali a probírali plány na prázdniny. Jeden se chystal na túry do Švýcarska, další na měsíční plavbu po Karibiku. Byli to malí grázlíci stejně jako já, ale oni byli *bohatí* malí grázlíci. Jejich tátové byli ředitelé, velvyslanci nebo jiní zazobanci. Já byl nula z rodiny nul.

Ptali se mě, co budu dělat v létě, a já jim řekl, že se vracím do města.

Už jsem ale nedodal, že si budu muset najít brigádu, něco jako venčení psů nebo prodávání předplatného na časopisy, a ve volném čase si lámat hlavu, kam nastoupím na podzim do školy.

„Páni,“ vyrazil ze sebe jeden kluk. „No to je super.“

Vrátili se ke svému rozhovoru, jako bych neexistoval.

Jediný člověk, s nímž se mi nechtělo loučit, byl Grover, ale jak se ukázalo, ani jsem nemusel. Rezervoval si jízdenku na Manhattan na stejný autobus jako já, takže jsme mířili do města zase spolu.

Po cestě se Grover v jednom kuse nervózně ohlížel do uličky a pozoroval ostatní cestující. Napadlo mě, že se takhle neklidně choval vždycky, když jsme opustili Yancy, jako by čekal, že se stane něco zlého. Dřív jsem si myslel, že se bojí, aby se mu někdo neposmíval. Ale tady v autobuse nikdo takový nebyl.

Nakonec jsem to už nevydržel.

Zeptal jsem se: „Koukáš se po Blahovolných?“

Grover málem vyskočil ze sedadla. „Co-co tím myslíš?“

Priznal jsem, že večer před zkouškou jsem slyšel jeho rozhovor s panem Brunnerem.

Groverovi zacukalo oko. „Co všechno jsi slyšel?“

„Ale... nic moc. Co je termín letního slunovratu?“

Škubl sebou. „Podívej se, Percy... Jenom jsem měl o tebe starost, víš? Chci říct, ty halucinace o d'ábelských matikářkách...“

„Grovere –“

„A říkal jsem panu Brunnerovi, že jsi možná vynervovaný nebo tak něco, protože nikdo takový jako paní Doddsová není a...“

„Grovere, ty jsi fakt mizerný lhář.“

Uši mu zrudověly.

Z kapsy košile vylovil umouněnou navštívenku. „Vezmi si prostě tohle, jo? Kdybys mě náhodou v létě potřeboval.“

Navštívenka byla psaná ozdobným písmem, což byl pro mé dyslektické oči děs, ale nakonec jsem rozluštil něco jako:

Grover Underwood
opatrovník

*Arch polokrevných
Long Island, New York
(800) 000-0009*

„Co jsou to polokrevní –“

„Neříkej to nahlas!“ vyjekl. „To je moje, hm... letní adresa.“

Srdce ve mně pokleslo. Grover má nějaký letní domov. Nikdy mě nenapadlo, že by mohl být stejně bohatý jako ostatní v Yancy.

„Fajn,“ hlesl jsem zachmuřeně. „Třeba kdybych tě chtěl navštívit ve tvém sídle.“

Přikývl. „Nebo... kdybys mě potřeboval.“

„Proč bych tě měl potřebovat?“

Vyslovil jsem to hruběji, než jsem měl v úmyslu.

Grover zrudl až po ohryzek. „Koukej, Percy, pravda je, že... že tě mám tak trošku chránit.“

Zůstal jsem na něj zírat.

Celý rok jsem se pouštěl do rvaček, bránil ho před bitím. Nespál jsem starostí, jak beze mě přechká příští rok. A Grover dělá, jako by chránil on mě.

„Grovere,“ začal jsem, „před čím mě to vlastně chráníš?“

Pod nohama se nám ozval hlasitý skřípot. Z přístrojové desky se vyvalil černý kouř a v celém autobusu to začalo páchnout po zkažených vajíčkách. Řidič zaklel a sjel na kraj silnice.

Po pár minutách přehrabování v motoru řidič oznámil, že musíme všichni vystoupit. Grover a já jsme vyšli ven spolu s ostatními.

Stáli jsme na státní silnici – na místě, jakého si člověk ani nevšimne, pokud tady neuvízne. Na naší straně cesty nebylo nic než javory a odpadky z projíždějících aut. Na druhé straně, za čtyřmi pásy asfaltu lesknoucího se v poledním horku, stál staromódní stánek s ovocem.

Zboží vypadalo fakt dobře: bedny naložené krvavě rudými třešněmi a jablky, vlašskými ořechy a meruňkami, džbány jablečného moštu ve vaně plné ledu na nohách v podobě pařátů. Nebyli tam žádní zákazníci, Jen tři staré dámy. Seděly v houpacích

křeslech ve stínu javoru a pletly ten největší pár ponožek, jaký jsem v životě viděl.

Chci říct, že ty ponožky byly velké jako svetry, ale přitom to vážně byly ponožky. Dáma napravo pletla jednu. Dáma nalevo pletla druhou. A ta uprostřed držela obrovský koš ocelově modré vlny.

Všechny tři vypadaly hrozně staře. Měly bledé obličejové vrásky jako kůra ovoce a stříbrné vlasy svázané dozadu bílými šátky. Kostnaté paže jim trčely z vybledlých bavlněných šatů.

Nejdivnější bylo, že se dívaly přímo na mě.

Mrkl jsem na Grovera a chtěl k tomu něco poznamenat, ale všiml jsem si, jak mu z tváře zmizela barva. Nos mu cukal.

„Grovere?“ oslovil jsem ho. „Hej, člověče –“

„Řekni mi, že se nedívají na tebe. Dívají se, že?“

„Jo. To je divné, ne? Myslíš, že by mi ty ponožky padly?“

„To není legrace, Percy. To není vůbec žádná legrace.“

Stará žena uprostřed vytáhla obrovské nůžky – zlaté a stříbrné, s dlouhými čepelemi, podobné nůžkám na ovce. Slyšel jsem, jak Grover zatajil dech.

„Nastoupíme do autobusu,“ pobídl mě. „Pojď.“

„Cože?“ vyhrkl jsem. „Je tam nejmíň tisíc stupňů.“

„Dělej!“ Otevřel dveře a vylezl nahoru, ale já zůstal venku.

Staré dámy na druhé straně silnice mě pořád pozorovaly. Ta prostřední přestříhla vlnu a já bych přísahal, že jsem to šmik slyšel i přes čtyřproudový provoz. Její dvě kamarádky smotaly ocelově modré ponožky a já jen uvažoval, pro koho asi jsou – jestli pro yettiho nebo pro godzillu.

V zadní části autobusu vytrhl řidič z motoru velký kus kouřícího kovu. Autobus se otrásl a motor znovu naskočil.

Cestující zajásali.

„Sakra práce!“ křikl řidič. Plácl čepicí do autobusu. „Všichni nastupovat!“

Jakmile jsme se rozjeli, přepadla mě zimnice, jako bych chytil chřipku.

Grover nevypadal o moc líp. Třásl se a zuby mu drkotaly.

„Grovere?“

„No?“

„Co mi to zatloukáš?“

Otřel si čelo do rukávu košile. „Percy, cos viděl tam u toho stánku s ovocem?“

„Myslíš ty staré dámy? Co je s nimi, kámo? Nejsou jako... paní Doddsová, že ne?“

Tvářil se dost divně, ale měl jsem pocit, že ty ženy u ovocného stánku byly něco mnohem, mnohem horšího než paní Doddsová. Řekl: „Zkrátka mi pověz, cos viděl.“

„Ta prostřední vytáhla nůžky a odstříhla vlnu.“

Grover zavřel oči a prsty udělal gesto, jako by se křížoval, ale nebylo to přesně ono. Bylo to něco jiného, něco jakoby – staršího.

Pokračoval: „Viděls, jak přestříhla vlákno.“

„Jo. No a o co jde?“ Ale už když jsem to říkal, věděl jsem, že jde o hodně.

„To není možné,“ zamumlal Grover. Začal se kousat do palce. „Nechci, aby to bylo jako posledně.“

„Jaké posledně?“

„Vždycky šestá třída. Nikdy se nedostanou přes šestku.“

„Grovere,“ vyjekl jsem, protože mě začínal fakt děsit. „Co to meleš?“

„Nech mě doprovodit tě od autobusu domů. Slib mi, že půjdeme spolu.“

Nedávalo mi to smysl, ale slíbil jsem mu to.

„To je nějaká pověra nebo co?“ zeptal jsem se.

Žádná odpověď.

„Grovere – to přestřížení vlny. Znamená to, že někdo zemře?“

Podíval se na mě žalostně, jako by už v duchu vybíral kytky, které bych rád viděl na své rakvi.

Třetí kapitola

GROVER NEČEKANĚ PŘIJDE O KALHOTY

Ted' se musím přiznat: jakmile jsme dojeli na autobusové nádraží, Grovera jsem se zbavil.

Já vím, já vím. Nebylo to ode mě slušné. Ale Grover mě děsil, díval se na mě, jako bych už byl mrtvý, a mumlal si: „Proč se to pořád stává?“ a „Proč to musí být pokaždé v šestce?“

Když byl Grover nervózní, vždycky musel na záchod. Takže mě nepřekvapilo, že jakmile jsme vystoupili, vymámil ze mě slib, že na něj počkám, a namířil si to přímo na toaletu. Místo abych čekal, popadl jsem kufr, vyklouzl ven a chytil první taxík do města.

„Roh Východní stočtvrté a První,“ řekl jsem řidiči.

Pár slov o mé mámě, než ji poznáš.

Jmenuje se Sally Jacksonová a je to ten nejlepší člověk na světě. To jenom potvrzuje mou teorii, že nejlepší lidi mívají příšernou smůlu. Její rodiče zemřeli při leteckém neštěstí, když jí bylo pět, a vychovával ji strýc, který se o ni moc nestaral. Chtěla se stát spisovatelkou a celou střední školu pracovala, aby si našetřila a mohla jít na vysokou s dobrou výukou tvůrčího psaní. Pak strýc dostal rakovinu a ona musela poslední rok ze školy odejít a starat se o něj. Když zemřel, zůstala bez peněz, bez rodiny a bez diplomu.

Jediná dobrá věc, jakou kdy zažila, bylo setkání s mým tátou.

Já si na něj vůbec nepamatuju, jenom na nějaké teplé světlo, možná z jeho úsměvu. Máma o něm nerada mluvila, byla potom vždycky smutná. Žádné fotky neměla.

Aby bylo jasno, oni nebyli manželé. Řekla mi, že to byl bohatý a významný člověk a jejich vztah byl tajný. Pak se jednoho dne vypravil přes Atlantik na nějakou důležitou cestu a už se nevrátil.

Ztratil se na moři, pověděla mi máma. Neumřel. Ztratil se na moři.

Máma příležitostně pracovala, chodila do večerních kurzů, aby dokončila střední školu, a vychovávala mě sama. Nikdy si nepostěžovala ani se nezlobila. Ani jednou. Ale já věděl, že to se mnou neměla lehké.

Nakonec se provdala za Gabea Ugliana. Byl příjemný asi tak prvních třicet vteřin po jejich seznámení a pak se vybarvil jako prvotřídní kretén. Už jako malý jsem mu začal říkat Smrad'och Gabe. Jo, je to tak. Ten chlap páchl jako plesnivá česneková pizza, zabalená do trenek po tělocviku.

Máma měla s námi dvěma dost těžký život. To, jak s ní Smrad'och Gabe jednal, jak jsem s ním vycházel já... No, uděláš si obrázek z toho, jak jsem se vrátil domů.

Vešel jsem do našeho malého bytu a doufal jsem, že máma se už vrátila z práce. Místo toho dřepěl v obýváku Smrad'och Gabe a mastil poker se svými kumpány. V televizi řval sportovní kanál a po celém koberci se povalovaly plechovky od piva.

Málem ani nezvedl oči a s cigárem v puse procedil: „Tak jsi doma.“

„Kde je máma?“

„Maká,“ zavrčel. „Máš nějaký prachy?“

No prosím. *Žádné Vítej zpátky. Rád tě vidím. Jak ses měl posledního půl roku?*

Gabe přibral. Vypadal jako mrož bez klů, navlečený v hadrech ze sekáče. Na hlavě měl celkem asi tak tři vlasy ulízané přes holou lebku, jako by ho to mohlo zkrášlit či co.

Vedl krám s elektronikou v Queensu, ale většinu času vysedával doma. Netuším, proč ho už dávno nevyhodili. Jenom bral prachy a utrácel je za doutníky, z jejichž smradu se mi obracel žaludek, a samozřejmě za pivo. Věčně do sebe lil pivo. Když jsem byl doma, čekal, že přispěju do jeho fondů pro hazard. Říkal tomu

„tajemství mezi námi chlapy“. Myslel tím, že kdybych to prozradil mámě, vytluče ze mě duši.

„Žádný prachy nemám,“ oznámil jsem mu.

Gabe povytáhl mastné obočí.

Dokázal vyčenichat peníze jako policejní pes, což mě překvapovalo, protože jeho vlastní puch překrýval všechno ostatní.

„Vzal sis z nádraží taxíka,“ prohlásil. „Nejspíš jsi platil dvackou. Dostals zpátky šest nebo sedm babek. Když někdo čeká, že bude žít pod touhle střechou, měl by taky solit. Nemám pravdu, Eddie?“

Eddie, správce bytového domu, si mě změřil, jako by mě chápal. „No tak, Gabe,“ řekl. „Ten kluk sotva přijel.“

„Nemám *pravdu*?“ opakoval Gabe.

Eddie se zakabonil do misky preclíků. Zbylí dva chlápci si společně uprdli.

„Dobře,“ zamumlal jsem. Vylovil jsem z kapsy svazek dolarů a hodil peníze na stůl. „Doufám, že prohraješ.“

„Přišlo tvoje vysvědčení, chytrolíne!“ houkl za mnou. „Já bych na tvém místě nebyl tak drzý!“

Zabouchl jsem za sebou dveře svého pokoje, což vlastně nebyl můj pokoj. Během školního roku to byla Gabeova „studovna“. Nestudoval nic kromě starých motoristických časopisů, ale moc rád házel moje věci do záchodu, nechával zabláčené boty na okenním parapetu a dělал, co se dalo, aby to tam zasmradil odpornou kolínskou, cigáry a zvětralým pívem.

Položil jsem si kufr na postel. Domove, sladký domove.

Gabeův smrad byl skoro horší než noční můry o paní Doddové nebo zvuk nůžek, kterými stará dáma s ovocem přestřihla vlněné vlákno.

Jakmile jsem na to pomyslel, podlomila se mi kolena. Vzpomněl jsem si na Groverův vyplašený výraz, a jak mě přiměl slíbit, že nepojedu domů bez něj. Najednou mě zamrazilo. Cítil jsem, jako by někdo – nebo něco – právě teď po mně slídilo, možná už se to vleklo po schodech nahoru a rostly tomu hrozné dlouhé pařáty.

Pak jsem uslyšel mámin hlas. „Percy?“

Otevřela dveře ložnice a strach se rozplynul. Máma dokáže zařídit, že mi je fajn, jenom tím, že vejde do pokoje. Oči jí zářily a duhovky měnily barvu ve světle. Její úsměv hřál jako peřina. V dlouhých hnědých vlasech měla pár šedých pramínků, ale nikdy jsem si nemyslel, že je stará. Když se na mě podívala, připadalo mi, jako by na mně viděla jenom to dobré, nic špatného. Nikdy jsem ji neslyšel zvýšit hlas ani říct někomu něco nepěkného, dokonce ani mně nebo Gabeovi.

„Ach, Percy.“ Pevně mě objala. „Nechce se mi tomu věřit. Tys od Vánoc vyrostl!“

Červenobílomodrá pracovní uniforma jí voněla po těch nejlepších věcech na světě: po čokoládě, lékořici a všech těch dobrotách, které prodávala v cukrárně na nádraží Grand Central. Přinesla mi velký pytel „vzorků zdarma“, jako pokaždé, když jsem se vrátil domů.

Sedli jsme si spolu na kraj postele. Pustil jsem se do kyselých borůvkových tyčinek a máma mi prohrábla vlasy a chtěla vědět všechno, co jsem jí nenapsal v dopisech. O tom, že mě vyloučili, neřekla ani slovo. Nevypadala, že by jí to vadilo. Ale starala se, jestli jsem v pořádku. Vedl si její chlapeček dobře?

Říkal jsem, že mě uduší a aby mi dala pokoj a tak, ale tajně jsem byl fakt moc, moc rád, že jsem s ní.

Gabe z vedlejšího pokoje zařval: „Hej, Sally – co takhle fazolovou omáčku, co?“

Zatnul jsem zuby.

Moje máma je nejmilejší ženská na světě. Měla si vzít nějakého milionáře, ne takového pitomce, jako je Gabe.

Kvůli ní jsem se snažil o svých posledních dnech na akademii Yancy mluvit vesele. Pověděl jsem jí, že mi to vyloučení moc neublížilo. Tentokrát jsem vydržel skoro celý rok. Získal jsem nové kamarády. V latině jsem si vedl docela dobře. A upřímně, ty rvačky nebyly tak strašné, jak tvrdí ředitel. Akademii Yancy jsem si oblíbil. Vážně. Málem jsem přesvědčil sebe samého, že jsem ten rok zvládl dobře. Když jsem pomyslel na Grovera a na pana Brunnera, stahoval se mi krk. Ani Nancy Bobofitová mi už nepřípadala tak špatná.

Až do té exkurze do muzea...

„Co?“ zeptala se máma. Propichovala mě očima, pokoušela se ze mě vytáhnout tajemství. „Nevyděsilo tě něco?“

„Ne, mami.“

Nebylo mi z té lži dobře. Chtěl jsem jí říct o paní Doddsové a o třech starých dámách s vlnou, ale připadalo mi, že by to znělo hloupě.

Našpulila rty. Věděla, že něco skrývám, ale netlačila na mě.

„Mám pro tebe překvapení,“ uculila se. „Pojedeme k moři.“

Vyvalil jsem oči. „Do Montauku?“

„Na tři dny – do stejného srubu.“

„Kdy?“

Usmála se. „Jen co se převleču.“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Nebyl jsem s mámou v Montauku už dvě poslední léta, protože Gabe prohlásil, že na to nemáme prachy.

Gabe se objevil ve dveřích a zavrčel: „Co ta fazolová omáčka, Sally? Tys mě neslyšela?“

Nejradši bych mu jednu vrazil, ale podíval jsem se mámě do očí a pochopil jsem, že mi nabízí dohodu: ještě chvíli mám být na Gabea příjemný. Jen do té doby, než se máma připraví k odjezdu do Montauku. A pak odtud vypadneme.

„Už jdu na to, zlato,“ řekla Gabeovi. „Jenom jsme si povídali o tom výletu.“

Gabe přimhouřil oči. „O výletu? Chceš říct, žes to myslela vážně?“

„Já to věděl,“ zamumlal jsem našťavaně. „Nenechá nás odjet.“

„Jistěže ano,“ prohlásila máma klidně. „Tvůj nevlastní otec si jen dělá starosti o peníze. To je všechno. Kromě toho,“ dodala, „Gabriel se nemusí spokojit jenom s fazolovou omáčkou. Udělám mu omáčku i s masem, že mu to vystačí na celý víkend. A s avokádovou pastou. A kysanou smetanou. Prostě se vším všudy.“

Gabe trochu roztál. „Takže ty prachy na ten výlet... ty jdou z tvého fondu na šaty, je to tak?“

„Ano, miláčku,“ přikývla moje matka.

„A nebudeš se s mým autem nikam courat, jen tam a zpátky.“

„Budeme moc opatrní.“

Gabe se poškrábal na dvojité bradě. „Když si pospíšíš s tím jídlem... A když se kluk omluví, že mě vyrušil z pokeru, tak možná...“

Možná, kdybych tě nakopl do choulostivého místa, pomyslel jsem si. Až bys týden pištěl jako holka.

Ale máminy oči mě varovaly, abych ho radši nerozčiloval.

Proč se vůbec dala dohromady s tímhle chlapem, chtělo se mi zařvat. Proč se stará o to, co si myslí?

„Omlouvám se,“ zamumlal jsem. „Je mi fakt líto, že jsem přerušil tvou ohromně důležitou partii pokeru. Hned se k ní, prosím, vrať.“

Gabe přimhouřil oči. Slepíčí mozeček se nejspíš pokoušel objevit v mém prohlášení něco kousavého.

„Jo, tak jo,“ usoudil nakonec.

Vrátil se ke kartám.

„Děkuju, Percy,“ řekla máma. „Až dojedeme do Montauku, popovídáme si ještě o tom... o čems mi zapomněl říct, ano?“

Chvíli jsem měl pocit, že jsem v jejích očích zahlédl úzkost – stejnou úzkost, jakou jsem pozoroval u Grovera během cesty autobusem – jako by i máma cítila nějaký divný chlad ve vzduchu.

Ale pak se zase usmála a já si pomyslel, že jsem se asi spletl. Prohrábla mi vlasy a šla připravit Gabeovi omáčku.

Za hodinu jsme byli nachystaní k odjezdu.

Gabe si dal od pokeru pauzu, aby se mohl dívat, jak vleču máminy tašky do auta. V jednom kuse remcal a skučel, že přijde na celý víkend o její vaření – a o svou kraksnu Camaro z roku 1978, o tu mu šlo hlavně.

„Na tom autě nebude ani škrábanec, chytrolíne,“ varoval mě, když jsem nakládal poslední tašku. „Ani jediný škrábaneček.“

Jako bych měl řídit já. Ve dvanácti letech. Ale to bylo Gabeovi jedno. I kdyby se mu na kapotu vydělal nějaký racek, našel by si způsob, jak to svést na mě.

Díval jsem se, jak se táhne zpátky k našemu činžáku, a rozčilil jsem se tak, že jsem udělal něco, co nedokážu vysvětlit. Když Gabe

vešel do dveří, udělal jsem gesto, jaké jsem viděl u Grovera v autobusu, jakýsi pohyb rukou, který měl zažehnat zlo. Sevřel jsem ruku na srdci a pak ji napřáhl ke Gabeovi. Ochranné síto ve dveřích se za ním zabouchlo tak prudce, že ho praštilo do zadku a postrčilo ke schodišti tak rychle, jako by ho vystřelili z děla. Možná to byl jenom vítr nebo rozbité panty, ale už jsem se neobtěžoval to zjišťovat.

Nasedl jsem do auta a řekl mámě, ať šlápne na plyn.

Pronajatý srub ležel na jižním pobřeží, daleko na špičce Long Islandu. Byla to malá pastelová krabice s vybledlými závěsy, napůl pohrbená v dunách. V prostěradlech byl věčně písek a ve skříních pavouci a moře bylo většinou moc studené na to, aby se v něm dalo plavat.

Miloval jsem to tam.

Do Montauku jsme jezdili, už když jsem byl malý. A máma ještě déle. Nikdy to neřekla přímo, ale já věděl, proč je pro ni ta pláž důležitá. Na tom místě poznala mého tátu.

Jak jsme se blížili k Montauku, zdálo se, že máma mládne, roky starostí a práce jí mizely z tváře. Její oči nabíraly barvu moře.

Dojeli jsme tam za soumraku, otevřeli ve srubu všechna okna a absolvovali obvyklou očistnou proceduru. Prošli jsme se po pláži, krmili racky modrými kukuřičnými lupínky a cumlali modré tvrdé bonbony, modré karamely a ostatní vzorky zdarma, které máma přinesla z práce.

To modré jídlo bych měl asi vysvětlit.

Víš, Gabe jednou řekl mámě, že nic takového neexistuje. Pohádali se a zpočátku to vypadalo, že o nic nejde. Ale od té doby se máma mohla přetrhout, aby jedla modré věci. Pekla modré narozeninové dorty. Mixovala borůvkové krémy. Kupovala modré kukuřičné tortillové chipsy a nosila z cukrárny modré sladkosti. Tohle – a to, že si raději nechala dívčí jméno Jacksonová, než by si dala říkat paní Uglanová – byl důkaz, že se nenechala Gabem úplně oblnout. Měla v sobě něco vzpurného stejně jako já.

Když se setmělo, rozdělali jsme oheň a opekli si vuřty. Máma mi vyprávěla historky z doby, kdy byla malá, ještě než její rodiče

umřeli při leteckém neštěstí. Povíдалa mi o knihách, které chce napsat, až bude mít dost peněz a bude moct odejít z cukrárny.

Nakonec jsem sebral odvahu zeptat se jí na to, na co jsem myslel od příjezdu do Montauku – na svého tátu. Máma se zamlžily oči. Počítal jsem, že mi řekne to co vždycky, ale stejně mě pořád bavilo poslouchat.

„Byl laskavý, Percy,“ začala. „Vysoký, krásný a silný. Ale taky něžný. Ty černé vlasy máš po něm, víš, i ty zelené oči.“

Máma vylovila z pytlíku sladkostí modrý bonbon. „Kéž by tě tak mohl vidět, Percy. Byl by na tebe moc pyšný.“

Uvažoval jsem, jak může něco takového říct. Co je na mně úžasného? Dyslektik, hyperaktivní kluk se čtyřkami na vysvědčení, vyhozený ze školy pošesté za šest let.

„Kolik mi bylo?“ zeptal jsem se. „Myslím... když odešel?“

Dívala se do ohně. „Byl se mnou jenom jedno léto, Percy. Zrovna tady na téhle pláži. V tomhle srubu.“

„Ale... znal mě jako malého.“

„To ne, miláčku. Věděl, že čekám dítě, ale nikdy tě neviděl. Musel odjet dřív, než ses narodil.“

Pokoušel jsem se to srovnat s faktem, že jsem si jaksi pamatoval... něco o svém otci. Ten teplý jas. Úsměv.

Vždycky jsem si myslel, že mě jako dítě znal. Máma to nikdy neřekla přímo, ale stejně mi připadalo, že to tak musí být. A teď, když jsem slyšel, že mě nikdy neviděl...

Měl jsem na otce vztek. Možná to byla hloupost, ale nesnášel jsem ho za to, že se musel vypravit na moře, že neměl odvahu si mámu vzít. Opustil nás a my jsme skončili se Smrad'ochem Gabem.

„Pošleš mě zase pryč?“ zeptal jsem se jí. „Do další internátní školy?“

„Já nevím, miláčku.“ Znělo to těžce. „Myslím... myslím, že budeme muset něco udělat.“

„Protože mě nechceš mít u sebe?“ Sotva jsem to vyslovil, už jsem toho litoval.

Mámě vstoupily slzy do očí. Vzala mě za ruku a pevně ji stiskla. „Ach, Percy, to ne. Já – já *musím*, zlato. Pro tvé dobro. Musím tě poslat pryč.“

Její slova mi připomínala, co řekl pan Brunner – že pro mě bude nejlepší opustit Yancy.

„Protože nejsem normální,“ podotkl jsem.

„Ty to říkáš, jako by to bylo něco špatného, Percy. Ale neuvědomuješ si, jak jsi důležitý. Myslela jsem, že akademie Yancy bude dost daleko. Myslela jsem, že tam budeš konečně v bezpečí.“

V bezpečí před čím?

Podívala se na mě. Přepadly mě vzpomínky – na všechny ty divné, děsivé věci, které se mi kdy staly. Na některé jsem se pokoušel zapomenout.

Ve třetí třídě mě na hřišti sledoval chlapík v černém kabátě. Když mu učitelky pohrozily policií, s brčením odešel. Nikdo mi nevěřil, že pod kloboukem se širokou krempou měl jenom jedno oko, přesně uprostřed čela.

A předtím – vážně dávná vzpomínka. Byl jsem v jeslích a učitelka mě náhodou dala spát na lehátko, kam se vplazil had. Máma se rozječela, když mě přišla vyzvednout. Našla mě, jak si hraju s bezvládným šupinatým provazem, který se mi baculatýma batolecíma ručkama nějak podařilo zaškrtit.

Na každé škole se mi přihodilo něco strašidelného nebo nebezpečného a já ji musel změnit.

Věděl jsem, že bych měl mámě říct o starých dámách u stánku s ovocem, o paní Doddsové v muzeu umění a taky o divné halucinaci, že jsem matikářku rozřízl mečem a ona se proměnila v prach. Ale nedokázal jsem jí to povědět. Měl jsem divný pocit, že by to náš výlet do Montauku ukončilo, a to jsem nechtěl.

„Snažila jsem se mít tě tak blízko sebe, jak to šlo,“ prohlásila máma. „Řekli mi, že je to chyba. Ale existuje jenom jedno další řešení, Percy – místo, kam tě chtěl poslat tvůj otec. A já prostě... já to prostě nedokážu udělat.“

„Můj otec chtěl, abych šel na nějakou speciální školu?“

„Na školu ne,“ promluvila měkce. „Ale do letního tábora.“

Zatočila se mi z toho hlava. Proč by otec – který se nezdržel ani na moje narození – říkal mámě o nějakém letním táboře? A pokud to je tak důležité, proč mi o tom ještě nikdy neřekla?

„Je mi to líto, Percy,“ poznamenala, když viděla, jak se tvářím. „Ale nemůžu o tom mluvit. Já – nemohla jsem tě tam poslat. Mohlo by to znamenat, že se s tebou nadobro rozloučím.“

„Nadobro? Ale pokud je to jenom letní tábor...“

Obrátila se k ohni. Z jejího výrazu jsem poznal, že kdybych se vyptával dál, rozbrečela by se.

Tu noc jsem měl živý sen.

Na pláži byla bouřka a na kraji příboje se navzájem pokoušela zabít dvě krásná zvířata, bílý kůň a zlatý orel. Orel se vrhl dolů a obrovskými pařáty sekl koně do tlamy. Kůň se vzepjal a kopl orla do křídel. Jak bojovali, zem duněla a odkudsi z hloubek se chechtal obludný hlas navádějící nebohá zvířata, aby zápasila ještě nelítostněji.

Běžel jsem k nim. Věděl jsem, že jde o život a že je musím zarazit, ale běžel jsem pomalu. Bylo mi jasné, že to nestihnu. Pozoroval jsem, jak se orel snáší střemhlav dolů, zobák namířený na vyvalené oči koně, a zaječel jsem: *Ne!*

S leknutím jsem se probudil.

Venku byla doopravdy bouřka, taková, jaká láme stromy a strhává domy. Na pláži nebyl ani kůň, ani orel, jenom blesky, které dělaly falešné denní světlo, a šestimetrové vlny tloukly do písečných dun jako kanonáda.

S dalším zahřměním se probudila máma. Posadila se a s vytřeštěnýma očima řekla: „Hurikán.“

Věděl jsem, že je to pitomost. Na Long Islandu takhle brzo v létě nikdy nebývají hurikány. Ale oceán na to zřejmě zapomněl. Přes burácení větru jsem uslyšel vzdálený křik, vztekly, utrápený zvuk, při kterém se mi zjezily všechny vlasy.

Pak se něco ozvalo mnohem blíž, znělo to, jako když někdo tluče holí do písku. Zoufalý hlas – někdo křičel a bušil na dveře našeho srubu.

Máma vyskočila v noční košili z postele a bleskurychle odemkla.

Ve dveřích stál Grover a za ním se valil déšť. Ale nebyl... nebyl to tak úplně Grover.

„Hledám tě celou noc,“ vydechl. „Jak sis to představoval?“

Matka se na mě zděšeně podívala – nebála se Grovera, ale toho, proč přišel.

„Percy,“ zakřičela přes hukot deště. „Co se stalo ve škole? Cos mi neřekl?“

Ztuhl jsem a zíral na Grovera. Nechtělo se mi věřit vlastním očím.

„*O Zeu kai alloi theoi!*“ zařval. „Je mi to v patách! Tys jí to neřekl?“

Byl jsem tak mimo, že jsem vůbec nezaregistroval jeho zaklení ve starořečtině, ale rozuměl jsem mu dokonale. Byl jsem tak šokovaný, že jsem se ani nedivil, jak se sem Grover dostal sám uprostřed noci. Protože Grover na sobě neměl kalhoty – a tam, kde měly být nohy... kde měly být nohy...

Máma na mě přísně hleděla a prohlásila tónem, který jsem od ní ještě nikdy neslyšel: „*Percy, okamžitě mi to řekni!*“

Vykoktal jsem něco o starých dámách u ovocného stánku a o paní Doddsové. Máma na mě zírala a obličej měla v záři blesku mrtvolně bledý.

Popadla kabelku, hodila mi pláštěnku a nakázala: „Mazejte do auta. Oba. *Běžte!*“

Grover se rozběhl k autu – ale nedalo se říct, že běží. Klusal, třásl chlupatým pozadím a já najednou pochopil historku o svalové nemoci jeho nohou. Pochopil jsem, proč dokáže tak rychle běžet, ale při chůzi kulhá.

Protože tam, kde měl mít chodidla, žádná chodidla nebyla. Jenom kopyta.

Čtvrtá kapitola

MÁMA MĚ UČÍ BOJOVAT S BÝKY

Řítili jsme se nocí po temných venkovských silnicích. Do auta se opíral vítr. Čelní sklo bičoval déšť. Nevím, jak mohla máma něco vidět, ale nespouštěla nohu z plynu.

Ve světle blesku jsem se pokaždé podíval na Grovera, který seděl vedle mě na zadním sedadle, a uvažoval jsem, jestli jsem se nezbláznil nebo jestli na sobě nemá nějaké kalhoty z chlupatého koberce. Ale ne, ten pach byl stejný, jak jsem si ho pamatoval z výletů s mateřskou školkou do zoo – lanolin vycházející ze srsti. Pach vlhkého zvířete ze statku.

Jediné, co jsem dokázal říct, bylo: „Takže ty a máma... vy se znáte?“

Grover zalétl pohledem do zpětného zrcátka, i když za námi nebylo žádné auto. „Přesně řečeno ne,“ vysvětloval mi. „Teda osobně jsme se nikdy nesetkali. Ale věděla, že na tebe dohlížím.“

„Dohlížíš?“

„Hlídám tě. Starám se, aby se ti nic nestalo. Ale že jsem tvůj kamarád, to jsem nepředstíral,“ dodal rychle. „*Fakt* jsem tvůj kamarád.“

„Hm... a co *přesně* jsi?“

„To je teď jedno.“

„Jedno? Můj nejlepší kamarád je od pasu dolů osel –“

Grover vyrazil ostré chraplavé: „*Bla-ha-ha!*“

Nebylo to poprvé, kdy jsem ho slyšel vydat ten zvuk, ale vždycky jsem to považoval za nervózní smích. Teď mi došlo, že je to spíš podrážděný mekot.

„Kozel!“ prohlásil.

„Co?“

„Od pasu dolů jsem *kozel*.“

„Zrovna jsi řekl, že je to jedno.“

„*Bla-ha-ha!* Někteří satyrové by tě za takovou urážku udupali!“

„Páni. Počkat. Satyrové. Myslíš jako... v těch bájích pana Brunnera?“

„Byly ty staré dámy u stánku taky *báje*, Percy? Byla paní Doddsová *báje*?“

„Takže ty *přiznáváš*, že paní Doddsová existovala!“

„Jistě.“

„Pak proč potom –“

„Čím méně toho víš, tím méně nestvůr na sebe přilákáš,“ prohlásil Grover, jako by to bylo samozřejmé. „Na lidské oči jsme seslali mlhu. Doufali jsme, že si budeš myslet, že Blahovolná byla jen halucinace. Ale nevyšlo to. Začínal sis uvědomovat, kdo jsi.“

„Kdo jsem – co tím myslíš?“

Odněkud za námi, blíž než předtím, se zase začalo rozléhat to divné bučení. Ať nás pronásledovalo cokoli, bylo nám to pořád na stopě.

„Percy,“ promluvila máma, „je toho spousta na vysvětlování a moc málo času. Musíme tě dostat do bezpečí.“

„Do bezpečí před čím? Kdo po mně jde?“

„Ale, nic moc,“ odpověděl Grover, zřejmě pořád ještě namíchnutý tou poznámkou o oslovi. „Jenom vládce mrtvých a pár jeho nejkrvelačnějších mazlíčků.“

„Grovere!“

„Omlouvám se, paní Jacksonová. Mohla byste jet rychleji, prosím?“

Snažil jsem se nějak pochopit, co se děje, ale nedokázal jsem to. Věděl jsem, že to není sen. Nebyla to ani představa. Něco tak divného bych si v životě nevymyslel.

Máma prudce zabočila doleva. Ocitli jsme se na užší cestě a hnali se kolem ztemnělých farem, zalesněných vršků a bílých plotů s nápisy SAMOSBĚR JAHOD.

„Kam to jedeme?“ zeptal jsem se.

„Do toho letního tábora, o kterém jsem ti vyprávěla.“ Máma mluvila zdánlivě soustředěně, kvůli mně se snažila nejančit. „Na to místo, kam tě chtěl poslat tvůj otec.“

„Na to místo, kam jsi mě ty poslat nechtěla.“

„Miláčku,“ zaprosila máma. „Už takhle je to dost těžké. Zkus to pochopit. Jsi v nebezpečí.“

„Protože nějaké staré dámy odstřihly vlnu.“

„To nebyly staré dámy,“ oznámil mi Grover. „Byly to sudičky. Víš, co to znamená – to, že se před tebou objevily? Dělají to jenom, když máš... jenom když má někdo zemřít.“

„Tak prr. Řekls ‚máš‘.“

„Neřekl. Řekl jsem ‚někdo‘.“

„Myslel jsi ‚ty‘. Jako že ‚já‘.“

„Myslel jsem ‚ty‘ jako ‚někdo‘. Ne ty jako ‚ty‘.“

„Kluci!“ napomenula nás máma.

Strhla volant doprava a já zahlédl postavu, které se tak prudce vyhnula – temnou vznášející se postavu, nyní už ztracenou za námi v bouři.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se.

„Už jsme skoro tam,“ podotkla máma. Mou otázku ignorovala. „Už jenom jedna míle. Prosím, prosím. Prosím.“

Nevěděl jsem, kde je to *tam*, ale přistihl jsem se, jak se v autě nakláním dopředu, čekám a toužím po tom, abychom tam už dorazili.

Venku nebylo nic než déšť a tma – taková ta prázdná krajina, která je až na úplném konci Long Islandu. Pomyslel jsem na paní Doddsovou a na chvíli, kdy se proměnila v tu věc se špičatými zuby a s kožnatými křídly. Ruce i nohy mi strnuly v dodatečném šoku. Ona vážně *nebyla* člověk. Měla mě zabít.

Pak jsem si vzpomněl na pana Brunnera... a na ten meč, který mi hodil. Než jsem se na to stačil Grovera zeptat, vzadu na krku se mi zjezily vlasy. Příšerně se zablesklo, ozvala se rána, až se mi rozdrkotaly zuby, a naše auto vybuchlo.

Pamatuju si, že jsem si připadal jako bez tíže, jako by mě drtili, opékali a splachovali zároveň.

Odlepil jsem čelo ze zadní strany sedadla řidiče a hlesl: „Au.“

„Percy!“ vykřikla máma.

„Nic mi není...“

Snažil jsem se dostat se z mrákot. Nebyl jsem mrtvý. Auto ve skutečnosti nevybuchlo. Sjeli jsme do příkopu. Dveře u řidiče se vmáčkly do bahna. Střecha byla rozbitá jako vaječná skořápka a dovnitř se lil déšť.

Blesk. To bylo jediné vysvětlení. Smetlo nás to ze silnice. Vedle mě na zadním sedadle ležel velký nehybný balík. „Grovere!“

Byl zhroucený dopředu a z koutku pusy mu tekla krev. Zalomcoval jsem jeho chlupatým bokem a v duchu si říkal: Ne! I když jsi napůl domácí zvíře, jsi můj nejlepší kamarád a já nechci, abys umřel!

Pak zasténal: „Jíst!“, a já věděl, že je naděje, že to přežije.

„Percy,“ promluvila máma, „musíme...“ Odmlčela se.

Ohlédl jsem se. Ve světle blesku jsem skrz zabahněné zadní okno uviděl postavu, která se k nám pomalu sunula ze zatáčky. Při tom pohledu mi přejel po těle mráz. Byla to temná silueta velikého chlapa, něco jako obrovský ragbista. Zdálo se, že si nad hlavou drží nějakou deku. Horní půlku těla měl obrovskou a chlupatou. Ruce měl zvednuté, takže to vypadalo, jako by měl rohy.

Těžce jsem polkl. „Kdo je –“

„Percy,“ nakázala mi máma smrtelně vážně. „Vylez z auta.“

Máma se opřela do dveří u řidiče. Byly zaklíněné v blátě. Zkusil jsem svoje. S nimi to bylo stejné. Zoufale jsem vzhlédl k díře ve střeše. Dalo by se jí vylézt, ale na okrajích to prskalo a kouřilo.

„Vylez druhou stranou!“ pobízela mě máma. „Percy – musíš utéct. Vidiš ten velký strom?“

„Jaký?“

Znovu se zablesklo. Kouřící dírou ve střeše jsem uviděl strom, o kterém máma mluvila: vypadal jako obří vánoční strom z Bílého domu – veliká borovice na hřebeni nejbližšího kopce.

„To je hranice pozemku,“ vysvětlila mi máma. „Přeběhni ten kopec a dole v údolí uvidíš velkou farmu. Utíkej a neohlížej se. Křič o pomoc. Nezastavuj se, dokud nebudeš u dveří.“

„Mami, ty snad půjdeš taky.“

Tvář měla bledou a oči stejně smutné, jako když se dívala na oceán.

„Ne!“ vykřikl jsem. „Ty *jdeš* se mnou. Pomoz mi odnést Grovera.“

„Jíst!“ zasténal Grover trochu hlasitěji.

Ten člověk s dekou na hlavě šel pořád k nám a vydával to své chrochtání a frkání. Jak se dostal blíž, uvědomil jsem si, že *nemůže* držet nad hlavou deku, protože ruce – obrovské masité ruce – se mu kývaly u boků. To nebyla deka. Ta obrovská chlupatá hrouda, která byla moc velká na to, aby byla jeho hlava... *byla* jeho hlava. A ty hroty, které vypadaly jako rohy...

„On nechce *nás*,“ řekla mi máma. „Chce tebe. Kromě toho, já se přes hranice pozemku nedostanu.“

„Ale...“

„Nemáme čas, Percy. Běž. Prosím.“

V tu chvíli jsem se naštvál – na mámu, na toho kozla Grovera i na tu rohatou věc, která se k nám šinula pomalu a rozvážně jako, no, jako býk.

Přelezl jsem přes Grovera a vyrazil dveře. „Jdeme spolu. Pojd', mami.“

„Řekla jsem ti –“

„Mami! Já tě tu nenechám. Pomoz mi s Groverem.“

Na odpověď jsem nečekal. Vydrápal jsem se ven a vyvlekl Grovera z auta. Byl kupodivu dost lehký, ale neodtáhl bych ho moc daleko, kdyby mi máma nepřišla na pomoc.

Společně jsme si přehodili Groverovy paže přes ramena a začali klopýtat mokrou trávou do kopce. Sahala nám až po pás.

Ohlédl jsem se a poprvé jasně viděl tu nestvůru. Měřila přes dva metry, paže a nohy jako z obálky časopisu pro kulturisty – nafouklé bicepsy a tricepsy a spoustu dalších „cepsů“, všechny nacpané jako baseballové míče pod kůží protkanou žilami. Nemělo to na sobě šaty, jen trenýrky – jasně bílé, značky Fruit of the Loom – což by možná vypadalo legračně, kdyby to stvoření nemělo horní polovinu těla tak strašlivou. Hrubé hnědé chlupy mu začínaly zhruba u pupku a houstly směrem k ramenům.

Krk byl samý sval a srst a pak obrovská hlava s tlamou dlouhou jako moje ruka, s usopenými nozdrami s lesklým mosazným kruhem, krutýma černýma očima a rohy – obrovskými černobílými rohy. Jejich hroty jako by právě vyšly z elektrického ořezávatka.

Jasně, poznal jsem to monstrum. Vystupovalo v jedné z prvních historek, které nám vyprávěl pan Brunner. Ale nemohlo být opravdové.

Zamrkal jsem, abych dostal dešťové kapky z očí. „To je –“

„Syn královny Pásifaé,“ doplnila mě máma. „Kéž bych byla tušila, jak moc tě chtějí zabít.“

„Ale to je Míno –“

„Nevyslovuj jeho jméno,“ varovala mě. „Jména mají moc.“

Borovice byla pořád moc daleko – nejméně sedmdesát metrů do kopce.

Znovu jsem se ohlédl.

Býčí muž se sklonil nad naším autem, díval se do okének – i když vlastně ne přímo díval. Spíš čenichal a otíral se o ně. Nevěděl jsem, proč to dělá, když jsme byli jen nějakých patnáct metrů od něj.

„Jíst!“ zasténal Grover.

„Pssst,“ okřikl jsem ho. „Mami, co to dělá? On nás nevidí?“

„Špatně vidí a slyší,“ řekla. „Řídí se čichem. Ale brzo zjistí, kde jsme.“

Býčí muž jako na povel vztekle zařval. Popadl Gabeovo camaro za rozervanou střechu, až podvozek zaskřípal a zasténal. Zvedl auto nad hlavu a odhodil ho na silnici. Narazilo do mokrého asfaltu a klouzalo v dešti jisker asi půl míle, než se zastavilo. Benzinová nádrž vybuchla.

Ani škrábaneček, zdůrazňoval Gabe.

Ajaj.

„Percy,“ promluvila máma. „Jakmile nás vyčenichá, zaútočí. Počkej až do poslední vteřiny a pak uskoč z cesty – přímo stranou. Když jednou vyrazí, nedokáže moc dobře měnit směr. Rozumíš?“

„Jak tohle všechno víš?“

„Bála jsem se toho útoku už dlouho. Měla jsem to čekat. Byla jsem sobecká, že jsem si tě držela u sebe.“

„Držela mě u sebe? Ale –“

Další zuřivý řev a býčí muž vyrazil do kopce.

Ucítil nás.

Borovici jsme měli už jenom pár metrů před sebou, ale kopec byl čím dál strmější a kluzčí a Grover nebyl o nic lehčí.

Býčí muž se blížil. Ještě pár vteřin a bude u nás.

Máma musela být vyčerpaná, ale převzala ode mě Grovera. „Běž, Percy! Běž sám! Pamatuj, co jsem ti řekla.“

Nechtěl jsem se od nich oddělit, ale měl jsem pocit, že má pravdu – byla to naše jediná možnost. Vyrazil jsem doleva, obrátil se a viděl, jak se na mě ten tvor vrhá. Černé oči se mu nenávistně leskly. Páchl jako zkažené maso.

Sklonil hlavu a zaútočil, rohy ostrými jako břitva mířil přímo na moji hrud’.

Strach svírající žaludek mě nutil dát se do běhu, ale to by nevyšlo. Té potvoře bych nikdy neutekl. A tak jsem stál na místě a v poslední chvíli jsem uskočil do strany.

Býčí muž se přehnal kolem jako nákladní vlak, pak vztekle zařval a obrátil se, tentokrát ne ke mně, ale k mámě, která právě skládala Grovera do trávy.

Dostali jsme se na hřeben kopce. Na druhé straně jsem viděl údolí, přesně jak vyprávěla máma. Světla farmy žlutě zářila skrz déšť. Ale bylo to ještě půl míle. Nikdy to nezvládneme.

Býčí muž si odfrkl a zahrabal nohou do země. Pořád si měřil mámu, která teď pomalu couvala dolů z kopce, zpátky k silnici. Pokoušela se odlákat nestvůru od Grovera.

„Utíkej, Percy!“ křičela. „Já nemůžu jít dál. Utíkej!“

Ale já tam jen stál ztuhlý strachem, když na ni monstrum zaútočilo. Pokusila se mu vyhnout, jak nařídila mně, ale netvor se už poučil. Vyrazil rukou a chňapl ji za krk, když se pokusila uniknout. Zvedl ji, zatímco se bránila, kopala a bila pěstmi do vzduchu.

„Mami!“

Zachytila můj pohled a podařilo se jí vyrazit ze sebe poslední přiškrcené: „Běž!“

A pak ten netvor zaječel a sevřel pěsti kolem mámina krku a ona se mi ztratila před očima, rozplynula se do světla, do mihotavé zlaté postavy, jako by byla jen holografickou projekcí. Oslepující záblesk a byla prostě... pryč.

„Ne!“

Strach ve mně vystřídal vztek. Rozlila se mnou nová síla – stejný nápor energie, jaký mě zaplavil, když paní Doddsové narostly pařáty.

Býčí muž se vrhl na Grovera, který ležel bezmocně v trávě. Monstrum se sklonilo a očichalo mého nejlepšího kamaráda, jako by se ho chystalo zvednout a nechat taky zmizet.

To jsem nemohl dopustit.

Svlékl jsem si červenou pláštěnku.

„Hej!“ zavolal jsem, zamával pláštěnkou a doběhl z boku k té nestvůře. „Hej, ty tupoune! Hovězino!“

„Rrrrr!“ Monstrum se ke mně obrátilo a zahrozilo masitými pěstmi.

Dostal jsem nápad – pitomý, ale lepší než žádný. Postavil jsem se zády k té velké borovici a zamáchal býčímu muži před očima rudou pláštěnkou. Myslel jsem, že mu v poslední chvíli uskočím z cesty.

Ale dopadlo to jinak.

Býčí muž bleskově vyrazil a rozpráhl paže, aby mě popadl, kdybych se pokusil někam uhnout.

Čas se zpomalil.

Moje nohy se napnuly. Nemohl jsem se vrhnout na bok, a tak jsem vyskočil přímo nahoru, odrazil se nestvůře od hlavy, využil ji jako trampolínu, obrátil se ve vzduchu a přistál montru za krkem.

Jak jsem to udělal? Neměl jsem čas nad tím uvažovat. O milisekundu později netvor praštil hlavou do stromu a ten náraz mi málem vyrazil zuby.

Býčí muž vrávoral a pokoušel se mě setrást. Zaklesl jsem se rukama za rohy, aby mě nemohl shodit. Hromy a blesky zuřily dál. Pršelo mi do očí. V nose mě pátil smrad zkaženého masa.

Monstrum se trásl, otáčelo a vyhazovalo jako býk v rodeu. Mohlo prostě zacouvat ke stromu a rozmačkat mě na placku, ale

začínalo mi docházet, že tenhle tvor se pohybuje jen jedním směrem: dopředu.

Mezitím začal Grover v trávě sténat. Chtěl jsem na něj křiknout, aby držel jazyk za zuby, ale lomcovalo to se mnou tak, že bych si ukousl jazyk, kdybych otevřel pusu.

„Jíst!“ zasténal Grover.

Býčí muž se k němu obrátil, znovu zahrabal nohou do země a připravil se k útoku. Vzpomněl jsem si, jak vymáčkl život z mojí mámy a nechal ji zmizet v záblesku světla, a vztek mě naplnil po okraj. Sevřel jsem jeden roh oběma rukama a vši silou zatáhl dozadu. Monstrum se napnulo, překvapeně zafrkalo a pak – *lup!*

Býčí muž zařval a vymrštil mě do vzduchu. Přistál jsem na zádech v trávě, hlavou jsem praštil do kamene. Když jsem se posadil, viděl jsem rozmazaně, ale v rukou jsem měl roh, roztrženou kostěnou zbraň velikosti nože.

Netvor vyrazil kupředu.

Bez rozmyšlení jsem se převálil na stranu a z kleku se zvedl. Jak se monstrum řítilo kolem, vrazil jsem mu zlomený roh přímo do boku, hned nad chlupatý hrudní koš.

Býčí muž zařval bolestí. Mlátil kolem sebe, chňapal si po hrudi a pak se začal rozpadat – ne jako máma v záblesku zlatého světla, ale jako drolící se písek rozfoukávaný větrem; podobně se rozprskla paní Doddsová.

Monstrum zmizelo.

Přestalo pršet. Bouřka pořád duněla, ale jenom v dálce. Páchl jsem jako dobytek a kolena se mi třásla. Hlava mě bolela, jako by měla puknout. Byl jsem slabý a vyžděšený a třásl jsem se strachem a smutkem. Zrovna jsem viděl zmizet vlastní mámu. Chtělo se mi vrhnout se na zem a brečet, ale byl tu Grover a potřeboval pomoci, a tak jsem se přiměl vytáhnout ho na nohy a vléct ho do údolí směrem ke světlům farmy. Brečel jsem, volal jsem mámu, ale držel jsem Grovera – nechtěl jsem ho nechat být.

Poslední věc, kterou si pamatuju, je, že jsem se zhroutil na dřevěné verandě, zíral na stropní větrák nad sebou, na můry poletující ve žlutém světle a na přísné tváře nějakého povědomého vousatého muže a hezké holky s blondatými vlasy, které se jí

kroutily jako princezně. Dívali se na mě a ta holka prohlásila: „To je on. Musí to být on.“

„Tiše, Annabeth,“ napomenul ji muž. „Ještě je při vědomí. Přeneseme ho dovnitř.“

Pátá kapitola

HRAJU PINOCHLE S KONĚM

Měl jsem podivné sny plné domácích zvířat. Většina z nich mě chtěla zabít. Zbytek chtěl nakrmit.

Musel jsem se několikrát probudit, ale z toho, co jsem slyšel a viděl, jsem nebyl moudrý, takže jsem prostě zase ztratil vědomí. Pamatuju si, že jsem ležel na nějaké měkké posteli a krmili mě po lžičkách čímsi, co chutnalo jako máslový popcorn, jenže to byl pudink. Skláněla se nade mnou ta holka s kudrnatými blondatými vlasy a šklebila se, když mi lžičkou stírala kapky jídla z brady.

Když viděla, že mám otevřené oči, zeptala se: „Co se stane při letním slunovratu?“

Podařilo se mi zaskřehotat: „Co?“

Rozhlédla se kolem sebe, jako by se bála, že nás někdo poslouchá. „Co se děje? Co ukradli? Máme jenom pár týdnů!“

„Je mi líto,“ zamumlal jsem, „ale já nevím...“

Někdo zaklepal na dveře a dívka mi rychle strčila do pusy pudink.

Když jsem se příště probudil, byla pryč.

V koutě ložnice stál urostlý světlovlasý chlápek a dohlížel na mě. Měl modré oči – bylo jich nejmíň tucet – na tvářích, na čele a na hřbetech rukou.

Když jsem konečně přišel nadobro k sobě, nebylo na okolí nic divného, až na to, že vypadalo příjemněji, než jsem byl zvyklý. Seděl jsem ve skládacím lehátku na veliké verandě a zíral přes louku na zelené kopce v dálce. Vánek voněl po jahodách. Přes nohy jsem měl přehozenou deku a za zády polštář. Všechno bylo

bezvadné, ale v puse jsem měl pocit, jako by si tam udělal doupě štír. Jazyk byl suchý a nepříjemně chutnal a všechny zuby mě bolely.

Na stole vedle mě stála vysoká sklenice s pitím. Připomínalo to chlazený jablečný džus se zeleným brčkem a s papírovým slunečníčkem, zabodnutým do koktejlové třešně.

Ruku jsem měl tak slabou, že jsem sklenici málem upustil, když se mi ji povedlo obemknout prsty a trochu nadzvednout.

„Opatrně,“ řekl nějaký povědomý hlas.

O zábradlí verandy se opíral Grover a vypadal, jako by týden nespál. Pod paží držel krabici od bot. Na sobě měl džíny, vysoké kecky a jasně oranžové tričko s nápisem TÁBOR POLOKREVNÝCH. Prostě starý dobrý Grover. Žádný kozlí kluk.

Takže jsem měl možná zlý sen. Možná je máma v pořádku. Jsme ještě pořád na prázdninách a z nějakého důvodu jsme se zastavili tady v tom velkém domě. A...

„Zachránils mi život,“ prohlásil Grover. „Já... no, to nejmenší, co jsem mohl udělat... zašel jsem zpátky na ten kopec. Myslel jsem, že bys chtěl tohle.“

Uctivě mi položil na klín krabici od bot.

Uvnitř byl černobílý býčí roh, na konci roztřepený, jak byl ulomený, hrot pokrytý zaschlou krví. Nebyla to noční můra.

„Mínótaurus,“ promluvil jsem.

„Hm, Percy, to není dobrý nápad –“

„Tak mu říkají v řeckých mýtech, že?“ nedal jsem se. „Mínótaurus. Napůl člověk, napůl býk.“

Grover neklidně přešlápl. „Dva dny jsi byl mimo. Kolik si toho pamatuješ?“

„Moje máma. Je vážně...“

Sklopil hlavu.

Podíval jsem se přes louku. Byly tam skupinky stromů, klikatící se potok, záhony jahod, táhnoucí se pod modrou oblohou. Údolí obklopovaly zvlněné kopce a nejvyšší, přímo před námi, byl ten s velikou borovicí na vršku. I ta vypadala ve slunečním světle krásně.

Moje máma zmizela. Celý svět by měl být černý a studený. Nic by nemělo vypadat krásně.

„Je mi to líto,“ popotáhl Grover. „Jsem neschopný. Jsem – jsem ten nejhorší satyr na světě.“

Zaskučel a dupl nohou tak silně, až mu upadla. Chci říct, upadla vysoká teniska. Vnitřek byl vyplněný polystyrenem, až na díru tvarovanou jako kopyto.

„Ále, u Styxu!“ zamumlal.

Z jasné oblohy zaburácel hrom.

Zatímco se Grover snažil nacpat kopyto zpátky do falešné boty, pomyslel jsem si: Takže to by bylo.

Grover je satyr. Klidně bych se vsadil, že kdybych ostříhal ty kudrnaté hnědé vlasy, objevil bych mu na hlavě růžky. Ale bylo mi dost mizerně, abych se staral, jestli existují satyrové nebo mínótaurové. Všechno to znamenalo, že máma vážně zmizela v prázdnu, rozplynula se do žlutého světla.

Byl jsem sám. Sirotek. Budu muset žít s... Se Smraďochem Gabem? Ne. To nikdy. To bych šel radši na ulici. Budu předstírat, že je mi sedmnáct, a dám se k armádě. Něco prostě podniknu.

Grover pořád popotahoval. Ten chudák kluk – chudák kozel nebo satyr nebo co – vypadal, jako by čekal, že ho zbiju.

Řekl jsem: „Ty za to nemůžeš.“

„Ale ano, můžu. Já tě měl *chránit*.“

„Moje máma tě žádala, abys mě chránil?“

„Ne. Ale je to moje práce. Jsem opatrovník. Aspoň... jsem byl.“

„Ale proč...“ Najednou se mi zatočila hlava a pohled se zamlžil.

„Nepřepínej se,“ domlouval mi Grover. „Tumáš.“

Pomohl mi podržet sklenici a strčil mi brčko do pusy.

Lekl jsem se té chuti, protože jsem čekal jablčný džus. Ten to nebyl ani náhodou. Chutnalo to jako sušenka s čokoládovými lupínky. Tekutá sušenka. A ne jenom tak nějaká sušenka – jako domácí modrá sušenka od mámy s čokoládovými lupínky, máslová a horká, až se čokoláda rozpouštěla. Napil jsem se a celé tělo se mi rozehrálo, cítil jsem se fajn, plný energie. Smutek nepominul, ale

připadalo mi, jako by mě máma právě pohladila po tváři a dala mi sušenku, jak to dělávala, když jsem byl malý, a řekla mi, že se všechno zase spraví.

Než jsem si to uvědomil, vyprázdnil jsem sklenici. Zíral jsem do ní. Myslel jsem, že jsem zrovna vypil teplý nápoj, ale kostky ledu na dně se ještě ani nerozpustily.

„Bylo to dobré?“ zeptal se Grover.

Přikývl jsem.

„Jak to chutnalo?“ Ptal se tak toužebně, až jsem se zastyděl.

„Promiň,“ omluvil jsem se. „Měl jsem ti dát ochutnat.“

Vyvalil oči. „Ne! Tak jsem to nemyslel. Jenom... mě to zajímalo.“

„Jako sušenky s čokoládovými kousky,“ řekl jsem. „Od mámy. Domáci.“

Povzdechl si. „A jak ti je?“

„Myslím, že bych dokázal popadnout Nancy Bobofitovou a hodit ji sto yardů daleko.“

„To je dobře,“ prohlásil. „To je dobře. Asi bys neměl riskovat a pít toho víc.“

„Jak to myslíš?“

Opatrně mi vzal prázdnou sklenici, jako by to byl dynamit, a položil ji zpátky na stůl. „Pojď. Cheirón a pan D. čekají.“

Veranda se táhla kolem celé farmy.

Nohy se mi podlamovaly, když se mě snažily donést tak daleko. Grover se nabídl, že mi ponese Mínótaurův roh, ale nedovolil jsem mu to. Tvrdě jsem za ten suvenýr zaplatil. Nechtěl jsem se ho vzdát.

Když jsme se dostali na opačný konec domu, zalapal jsem po dechu.

Museli jsme být na severním pobřeží Long Islandu, protože na této straně domu se údolí táhlo až k vodě, která se leskla asi míli daleko. Všechno, co jsem viděl mezi tím, jsem prostě nedokázal strávit. Po krajině byly rozesety budovy, které působily jako stará řecká architektura – otevřený pavilon, amfiteátr, kruhová aréna –, jenže všechny vypadaly zbrusu nově a jejich bílé mramorové

sloupy se třpytily na slunci. Na nedalekém pískovém hřišti hrálo pár holek a kluků ve věku středoškoláků a několik satyrů volejbal. Po jezírku klouzaly kánoe. Děti v jasně oranžových tričkách, jako měl Grover, se honily kolem shluku srubů, usazených mezi stromy. Další střílely z luků do terčů. Jiné jezdily na koních po lesní stezce, a pokud mě neklamal zrak, někteří koně měli křídla.

Na konci verandy seděli u karetního stolku proti sobě dva muži. Kousek od nich se opírala o zábradlí ta světlovlasá holka, která mě krmila pudinkem s příchutí popcornu.

Muž obrácený ke mně byl malý, ale obtloustlý. Měl červený nos, velké vodnaté oči a kudrnaté vlasy. Byly tak černé, že se zdály málem purpurové. Celkově muž připomínal malby dětských andělíčků – jak se jim říká, hububíni? Ne, cherubíni. To je ono. Vypadal jako zestárlý cherubín ve středním věku z kempu pro karavany. Na sobě měl havajskou košili s tygřím vzorem a zapadl by do Gabeovy pokerové skupinky. Měl jsem ale pocit, že tenhle chlap by obehral i mého nevlastního otce.

„To je pan D.,“ zamumlal Grover, „ředitel tábora. Chovej se k němu zdvořile. A ta holka, to je Annabeth Chaseová. Je prostě odtud, žije tu asi dýl než všichni ostatní. A Cheiróna už znáš...“

Ukázal na chlapíka, který byl ke mně zády.

Nejdřív jsem si uvědomil, že sedí na invalidním vozíku. Pak jsem poznal tvídové sako, řídnoucí hnědé vlasy a rozčepýřené vousy.

„Pane Brunner!“, vykřikl jsem.

Učitel latiny se obrátil a usmál se na mě. Oči se mu leskly stejně uličnický jako někdy ve škole, když dal neplánovaný test a všechny správné odpovědi byly za B.

„Á, prima, Percy,“ oslovil mě. „Ted’ už jsme na pinochle čtyři.“

Nabídl mi židli po pravé ruce pana D., který si mě změřil očima podlitýma krví a zhluboka si vzdychl.

„No jo, asi bych to měl říct. Vítej v Táboře polokrevných. Tak. Ale nečekej, že budu jásat, že tě vidím.“

„Hm, děkuju.“ Trochu jsem si odsedl, protože pokud jsem se v soužití s Gabem něco naučil, tak umění poznat, že dospělý nasává. Jestli se pan D. vyhýbá alkoholu, tak já jsem satyr.

„Annabeth!“ zavolal pan Brunner na tu blondátou holku.

Popošla blíž a pan Brunner nás představil. „Tahle mladá dáma tě vyiplala, aby ses uzdravil, Percy. Annabeth, drahoušku, co kdybys zašla zkontrolovat Percyho postel? Prozatím ho dáme do srubu číslo jedenáct.“

Annabeth řekla: „Jistě, Cheiróne.“

Byla zhruba mého věku, možná o pár centimetrů vyšší, a zdálo se, že je v mnohem lepší kondici. S tím opálením a kudrnatými blond vlasy vypadala skoro přesně tak, jak bych si představoval typickou holku z Kalifornie. Kazily to jenom oči. Byly děsivě šedé jako bouřkové mraky, hezké, ale zároveň hrozné, jako by Annabeth právě uvažovala, jak mě nejlíp sejmout.

Podívala se na Mínótaurův roh v mých rukách a pak zpátky na mě. Představoval jsem si, že řekne: *Tys zabil Mínótaura!* nebo: *Páni, ty jsi ale frajer!* nebo něco takového.

Místo toho prohlásila: „Když spíš, tak slintáš.“

Pak se rozběhla přes trávník, až za ní blond vlasy vlály.

„Takže,“ řekl jsem, abych změnil téma. „Vy, hm, vy tady pracujete, pane Brunnere?“

„Nejsem pan Brunner,“ vysvětlil mi bývalý pan Brunner. „Bohužel je to jenom pseudonym. Můžeš mi říkat Cheiróne.“

„Dobře.“ Úplně popletený jsem se obrátil na ředitele. „A pan D. – to něco znamená?“

Pan D. přestal míchat karty. Podíval se na mě, jako bych si právě hlasitě krkl. „Mladý muži, jména jsou mocná věc. Neplýtvěj jimi bez důvodu.“

„Ano. Dobře. Pardon.“

„Musím říct, Percy,“ vložil se do toho Cheirón-Brunner, „že jsem rád, že tě vidím živého. Už je to dlouho, co jsem naposled udělal takovou službu potenciálnímu obyvateli tábora. Nerad bych, aby to byla ztráta času.“

„Službu?“

„Ten rok na akademii v Yancy, abych tě učil. Na většině škol máme samozřejmě satyry jako pozorovatele. Ale Grover mě upozornil, jakmile tě poznal. Vycítil, že jsi něčím zvláštní, a tak

jsem se rozhodl tam zajet. Přesvědčil jsem bývalého latináře, aby... no, aby si vzal dovolenou.“

Snažil jsem se vzpomenout si na začátek školního roku. Připadalo mi to hrozně dávno, ale opravdu se mi matně vybavilo, že můj první týden na Yancy tam byl nějaký jiný učitel latiny. A pak bez vysvětlení zmizel a jeho hodiny převzal pan Brunner.

„Přišel jste do Yancy jenom proto, abyste mě učil?“ zeptal jsem se.

Cheirón přikývl. „Upřímně řečeno, zpočátku jsem si tebou nebyl jistý. Kontaktovali jsme tvou matku a oznámili jí, že na tebe dohlédneme pro případ, že bys byl připraven na Tábor polokrevných. Ale ještě pořád se máš moc co učit. Nicméně sem ses dostal živý, a to je vždycky první zkouška.“

„Grovere,“ promluvil pan D. netrpělivě, „hraješ, nebo ne?“

„Ano, pane!“ Grover se třásl, když si sedal na čtvrtou židli. Netušil jsem, proč by se měl bát takového vypaseného skrčka v havajské košili s tygřím vzorem.

„Víš přece, jak se hraje pinochle?“ změřil si mě podezíravě pan D.

„Bohužel ne,“ přiznal jsem.

„Bohužel ne, *pane*,“ opravil mě.

„Pane,“ zopakoval jsem. Ředitel tábora se mi líbil méně a méně.

„Nuže,“ řekl mi, „spolu s gladiátorskými zápasy a počítačovým pacmanem je to jedna z nejlepších her, jaké kdy lidé vymysleli. Čekal bych, že všichni *civilizovaní* mladí muži budou znát pravidla.“

„Chlapec se to určitě naučí,“ ozval se Cheirón.

„Prosím,“ vyhrkl jsem, „co je tohle za místo? Co tady dělám? Pane Brun- Cheiróne, proč byste chodil na akademii Yancy jenom kvůli mému učení?“

Pan D. si odfrkl. „To mě taky zajímalo.“

Ředitel tábora rozdával. Grover sebou trhl pokaždé, když karta přistála na jeho hromádce.

Cheirón se na mě povzbudivě usmíval, stejně jak to dělával při hodinách latiny, jako by mi chtěl dát najevo, že právě *já* jsem jeho

vynikající student, ať mám jakýkoli průměr. Očekával, že právě já odpovím správně.

„Percy,“ oslovil mě. „Tvoje matka ti nic neřekla?“

„Řekla mi...“ Vzpomněl jsem si na její smutný pohled, když se dívala na moře. „Řekla mi, že se bála mě sem poslat, i když to po ní můj otec chtěl. Řekla, že až budu jednou tady, nejspíš nebudu moci odejít. Chtěla mě mít u sebe.“

„Typické,“ procedil skrz zuby pan D. „To je taky obyčejně zabije. Mladý muži, hlásíš, nebo ne?“

„Cože?“ zeptal jsem se.

Netrpělivě mi vysvětlil, co jsou to hlášky v pinochle, a já to udělal.

„Obávám se, že je toho na vyprávění trochu moc,“ řekl Cheirón. „Náš obvyklý instruktážní film asi bohužel nebude stačit.“

„Instruktážní film?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ rozhodl se Cheirón. „Takže, Percy, víš, že tvůj kamarád Grover je satyr. Víš –“ ukázal na roh v krabici od bot, „– že jsi zabil Mínótaura. To nebyla žádná maličkost, chlapče. Možná ale nevíš, že ve tvém životě působí ještě něco mocnějšího. Existují bohové – síly, které nazýváš řeckými bohy.“

Jen jsem zíral na ostatní u stolu.

Čekal jsem, že někdo z nich vykřikne *Ne!* Ale dočkal jsem se jen toho, že pan D. vyjekl: „Á, královská hláška! Štych! Štych!“ Pochichtával se a připsal si body.

„Pane D.,“ zeptal se plaše Grover, „mohl bych si vzít vaši plechovku od coly, pokud ji nebudete sám?“

„Co? Ano, samozřejmě.“

Grover si ukousl velký kus prázdné hliníkové plechovky a smutně ho žvýkal.

„Počkejte,“ zarazil jsem Cheiróna. „Vy mi tvrdíte, že existuje taková věc jako bůh.“

„Pozor,“ zvedl ukazováček Cheirón. „Ty myslíš boha s velkým B. To je něco úplně jiného. Nemluvíme o metafyzičnu.“

„Metafyzičnu? Ale zrovna jste mluvil o –“

„Ach, o bozích v množném čísle, jakožto o mocných tvorech, kteří ovládají síly přírody a lidské snažení: o nesmrtelných bozích z Olympu. To je skromnější záležitost.“

„Skromnější?“

„Ano, správně. Jde o ty bohy, o kterých jsme mluvili při hodinách latiny.“

„Zeus,“ řekl jsem. „Héra. Apollón. Myslíte tyhle.“

A ozvalo se to znovu – vzdálené zahřmění za jasného dne.

„Mladý muži,“ mlaskl pan D., „na tvém místě bych opravdu ta jména netrousil tak neuváženě.“

„Ale to jsou historky,“ nesouhlasil jsem. „Jsou to – mýty, sloužily k vysvětlení blesků a ročních období a tak. Lidé takovým věcem věřili, než nastoupila věda.“

„Věda!“ posmíval se pan D. „A řekni mi, Persee Jacksone –“ škulbl jsem sebou, když vyslovil mé pravé jméno, které jsem nikdy nikomu neřekl, „– co si budou lidé myslet o té tvé ‚vědě‘ za dva tisíce let?“ Pan D. pokračoval. „Hra? Budou jí říkat primitivní slátanina. Tak to je. Páni, já ty smrtelníky miluju – nemají absolutně žádný smysl pro perspektivu. Myslí si, že došli *tááák* daleko. A došli, Cheiróne? Podívej se na toho kluka a řekni.“

Pan D. mi k srdci nijak zvlášť nepřirostl, ale bylo dost divné, jak mě nazval smrtelníkem, jako by... sám nebyl. Stačilo to, aby mi v krku narostl knedlík a aby mi to napovědělo, proč si Grover svědomitě hledí karet, žvýká svou plechovku od coly a drží pusku zavřenou.

„Percy,“ řekl Cheirón, „můžeš tomu věřit, nebo ne, ale fakt je, že *nesmrtelní* znamená nesmrtelní. Dokážeš si to aspoň na chvíli představit, nikdy neumřít? Nikdy nechřadnout? Existovat tak, jak jsi, na věčné časy?“

Chystal jsem se bez přemýšlení odpovědět, že to zní jako docela fajn osud, ale tón Cheirónova hlasu mě přiměl zaváhat.

„Myslíte, ať ve vás lidé věří, nebo ne,“ doplnil jsem ho opatrně.

„Přesně tak,“ souhlasil Cheirón. „Jak by se ti líbilo, kdybys byl bůh a lidé tě pokládali za mýtus, za starou historku k vysvětlení blesku? Co kdybys ti řekl, Persee Jacksone, že jednou budou lidé

i tebe pokládat za mýtus k vysvětlení, jak se malí chlapci dokážou vyrovnat se ztrátou matky?“

Srdce se mi rozbušilo. Snažil se mě kdovíproč naštvat, ale já se nechtěl nechat. Prohlásil jsem: „To by se mi nelíbilo. Ale já v bohy nevěřím.“

„No, to bys měl,“ zamumlal pan D. „Než tě jeden z nich spálí na popel.“

Grover promluvil: „P-prosím, pane. Právě přišel o matku. Je v šoku.“

„To má taky štěstí,“ zabručel pan D. a vynesl kartu. „Dost na tom, že jsem uvrtaný do téhle příšerné práce, dělat s kluky, kteří ani nevěří!“

Máchl rukou a na stole se objevil pohár, jako by se na chvilku sklonilo sluneční světlo a utkalo sklo ze vzduchu. Pohár se sám od sebe naplnil červeným vínem.

Poklesla mi čelist, ale Cheirón ani nevzhlédl.

„Pane D.,“ varoval ho, „vaše omezení.“

Pan D. se podíval na víno a předstíral, že je překvapený.

„No páni.“ Vzhlédl k nebi a zvolal: „Staré zvyky! Pardon!“

Ozval se další hrom.

Pan D. znovu mávl rukou a sklenice se proměnila v novou plechovku dietní coly. Nešťastně si povzdechl, odtrhl víčko a vrátil se ke kartám.

Cheirón na mě mrkl. „Pan D. před nějakou dobou rozzlobil svého otce. Padla mu do oka jedna z lesních nymf, které měl zakázané.“

„Lesní nymfa,“ opakoval jsem a pořád zíral na plechovku dietní coly, jako by byla z jiného světa.

„Ano,“ potvrdil pan D. „Otec mě moc rád trestá. Poprvé ta prohibice. Hrůza! Absolutně příšerných deset let! A podruhé – no, byla fakt moc pěkná a já jí nedokázal odolat – podruhé mě poslal sem. Na Vrch polokrevných. Letní tábor pro spratky, jako jsi ty. ‚Bud’ jim příkladem,‘ nařídil mi. ‚Pracuj s mládeží, místo abys ji ničil.‘ Cha! Moc nespravedlivé.“

Pan D. mluvil jako ublížené šestileté děcko.

„A...“ vykoktal jsem, „váš otec je...“

„*Di immortales*, Cheiróne,“ zasoptil pan D. „Myslel jsem, žeš toho kluka naučil aspoň základy. Můj otec je samozřejmě Zeus.“

Prošel jsem si v duchu jména z řecké mytologie na D. Víno. Ten tygří vzor. Satyrové, kteří tu zřejmě pracují. To, jak se Grover bál, jako by pan D. byl jeho pánem.

„Vy jste Dionýsos,“ vykřikl jsem. „Bůh vína.“

Pan D. obrátil oči v sloup. „Jak se to dneska říká, Grovere? Říkají děcka ,Bingo!‘?“

„Ano, pane D.“

„No tak tedy: Bingo! Percy Jacksone, myslel sis, že jsem třeba Afrodita?“

„Jste bůh.“

„Ano, dítě.“

„Bůh. Vy.“

Obrátil se a podíval se na mě zpříma. Uviděl jsem v jeho očích jakýsi nafialovělý oheň, náznak, že mi ten hádavý obtloustlý mužík odhaluje jen mrňavý kousek své pravé povahy. Viděl jsem úponky vinné révy, škrtící nevěřící až k smrti, opilé bojovníky šílené touhou po boji, ječící námořníky s rukama proměněnými v ploutve a s obličejí protaženými v delfíní tlamy. Věděl jsem, že kdyby musel, ukázal by mi pan D. ještě horší věci. Mohl by mi vpravit do mozku nemoc, odsoudit mě až do konce života ke svěrací kazajce a k polstrovanému pokoji.

„Chtěl bys mě zkoušet, kluku?“ zeptal se tiše.

„Ne. Ne, pane.“

Oheň trochu pohasl. Obrátil se zpátky ke kartám. „Myslím, že jsem vyhrál.“

„Ne tak docela, pane D.,“ upozornil ho Cheirón. Odložil postupku, sečetl body a oznámil: „Tahle hra je moje.“

Myslel jsem, že pan D. vypaří Cheiróna přímo z kolečkového křesla, ale on si jen odfrkl, jako by byl na porážky od učitele latiny zvyklý. Zvedl se a Grover vstal taky.

„Jsem unavený,“ prohlásil. „Myslím, že si dám před večerním zpíváním šlofíka. Ale nejdřív, Grovere, si musíme *znovu* promluvit o tvém ubohém výkonu v tomto úkolu.“

Groverovi se na tváři zaperlil pot. „A-ano, pane.“

Pan D. se obrátil ke mně. „Srub jedenáct, Percy Jacksone. A chovej se slušně.“

Zamířil do budovy a Grover ho nešťastně následoval.

„Nestane se Groverovi nic?“ zeptal jsem se Cheiróna.

Cheirón zavrtěl hlavou, i když vypadal trochu ustaraně. „Starý Dionýsos vlastně není zlý. Jenom nesnáší tu práci. Je tady... hm, jak řekl, uvrtný a nesnáší to stoleté čekání, než se bude moct vrátit na Olymp.“

„Na horu Olymp,“ ujistil jsem se. „Chcete říct, že je tam vážně palác?“

„Víš, hora Olymp je v Řecku. A pak existuje domov bohů, centrální bod jejich síly, který kdysi vážně býval na hoře Olymp. Pořád se to tam tak jmenuje, z úcty ke starým časům, ale palác se přestěhoval, Percy, a bohové s ním.“

„Myslíte tím, že řečtí bohové jsou tady? Jako... v Americe?“

„No jistě. Bohové se stěhují spolu s jádrem Západu.“

„S čím?“

„No tak, Percy. S tím, co nazýváte ‚západní civilizace‘. Myslíš si, že je to jenom něco abstraktního? Ne, je to živá síla. Kolektivní vědomí, které jasně plane už tisíce let. Bohové k němu patří. Dalo by se dokonce říct, že jsou jeho zdrojem, nebo přinejmenším jsou s ním tak pevně svázáni, že prostě nemohou zmizet, dokud nebude vyhlazena celá západní civilizace. Oheň vzplál v Řecku. Pak, jak dobře víš – nebo jak doufám víš, protože jsi absolvoval mé hodiny – se jádro ohně přestěhovalo do Říma a s ním i bohové. Jistě, dostali jiná jména – Jupiter místo Dia, Venuše místo Afrodity a tak dál – ale byly to stejné síly, stejní bohové.“

„A pak umřeli.“

„Umřeli? Ne. Copak Západ umřel? Bohové se prostě stěhovali, do Německa, Francie, Španělska, vždycky na čas. Jsou prostě tam, kde oheň plane nejjasněji. Několik staletí strávili v Anglii. Stačí se podívat na architekturu. Lidé na bohy nezapomínají. Všude, kde za posledních tři sta let vládli, je vidíš na obrazech a jako sochy na nejvýznamnějších budovách. A jistě, Percy, teď jsou samozřejmě u nás ve Spojených státech. Podívej se na náš symbol, Diova orla. Podívej se na sochu Prométhea v Rockefellerově centru, na řecké

fasády vládních budov ve Washingtonu. Najdi mi nějaké americké město, kde by řečtí bohové nebyli nápadně vystaveni na mnoha místech. Ať se ti to líbí, nebo ne – a věř mi, spousta lidí nebyla nadšená ani Římem – je teď srdcem toho plamene Amerika. Je to velká síla Západu. Takže Olymp je tady. A jsme tu i my.“

Bylo toho na mě trochu moc najednou. Zvlášť to, že Cheirónovo *my* jako by zahrnovalo i *mě*, jako bych i já patřil do nějakého klubu.

„Kdo jste, Cheiróne? Kdo... kdo jsem já?“

Cheirón se usmál. Nadzvedl se, jako by chtěl vstát z vozíku, ale já věděl, že to nejde. Od pasu dolů byl ochrnutý.

„Kdo jsi?“ zauvažoval. „No, na tu otázku bychom chtěli znát odpověď všichni, že? Ale prozatím ti přidělíme lůžko ve srubu jedenáct. Budeš tam mít nové kamarády. A spoustu času na zítřejší lekce. Kromě toho, dneska večer se budou u táboráku péct sušenkové sendviče a já čokoládu prostě zbožňuju.“

A pak se opravdu zvedl z kolečkového křesla. Ale na tom, jak to udělal, bylo něco divného. Deko se mu svezla z nohou, ale ty nohy se nepohnuly. Pas se mu prodlužoval a zvedal se nad opasek. Nejdřív jsem si myslel, že Cheirón má na sobě nějaké dlouhé bílé sametové spodní prádlo, ale jak dál vyrůstal z křesla a byl vyšší než kterýkoli člověk, došlo mi, že ten bílý samet není prádlo. Byl to předeek zvířete, svaly a šlachy pod hrubou bílou srstí. A kolečkové křeslo nebylo křeslo. Byla to jakási nádoba, obří krabice na kolečkách, jistě kouzelná, jinak by se do ní nemohl vejít celý. Objevila se noha, dlouhá noha se sukovitým kolenem a s velkým vycíděným kopytem. Pak další přední noha, zadek a schrána byla prázdná, zbyla z ní jen kruhová slupka s párem falešných lidských nohou.

Zíral jsem na koně, který právě vyskočil z kolečkového křesla: na velikého bílého hřebce. Ale tam, kde měl mít krk, byl vršek těla mého učitele latiny, plynule spojený s koňským trupem.

„To je úleva,“ vydechl kentaur, „byl jsem tam zavřený už dlouho, až mi zdřevěněly kotníky. A teď pojď, Percy Jacksone. Seznámíš se s ostatními obyvateli tábora.“

Šestá kapitola

STÁVÁM SE NEJVVYŠŠÍM VLÁDCEM KOUPELNY

Jakmile jsem strávil, že můj učitel latiny je kuň, podnikli jsme příjemnou prohlídku tábora, ale dával jsem si pozor, abych nešel za ním. Párkrát jsem měl službu při sbírání výkalů na průvodu při Dni díkůvzdání a Cheirónově zádi jsem bohužel nevěřil tak jako jeho předku.

Minuli jsme volejbalové hřiště. Několik táborníků do sebe strčilo. Jeden ukázal na Mínótaurův roh, který jsem si nesl. Jiný řekl: „To je *on*.“

Většina obyvatel tábora byla starší než já. Jejich kamarádi satyrové byli větší než Grover a všichni pobíhali v oranžových tričkách s nápisem TÁBOR POLOKREVNÝCH a s odhalenými chlupatými zadnicemi. Obyčejně se nestydím, ale to, jak na mě zírali, mi bylo nepříjemné. Připadalo mi, jako by čekali, že udělám salto nebo něco takového.

Ohlédl jsem se k farmě. Budova byla mnohem větší, než jsem myslel – čtyři patra vysoká, nebesky modrá s bílým lemováním, prostě jako nějaké luxusní rekreační středisko u moře. Prohlížel jsem si mosaznou korouhvičku v podobě orla na střeše, když mě ve štítu něco upoutalo, nějaký stín v nejhořejším okně podkroví. Něco se pohnulo za záclonou, trvalo to jen vteřinku, a já měl jasný pocit, že mě někdo sleduje.

„Co je to tam?“ zeptal jsem se Cheiróna.

Podíval se, kam ukazuju, a smích ho opustil. „Jenom podkroví.“

„Tam někdo žije?“

„Ne,“ prohlásil rozhodně. „Vůbec nikdo.“

Měl jsem pocit, že mluví pravdu. Ale zároveň jsem byl přesvědčený, že se za tou záclonou něco pohnulo.

„Pojď, Percy,“ pobídl mě Cheirón a jeho lehkomyšlný tón teď zněl trochu nuceně. „Je tu toho k vidění spousta.“

Kráčeli jsme jahodovými plantážemi. Táborníci tam sbírali veliké koše plodů a satyr jim k tomu hrál na rákosovou píšťalu.

Cheirón mi prozradil, že tábor vypěstuje dost úrody na prodej do newyorských restaurací i pro Olymp. „Pokryje nám to náklady,“ vysvětloval. „A s jahodami není skoro žádná práce.“

Pověděl mi, že pěstování ovoce takhle ovlivňuje pan D.: když je poblíž, plody úplně blázní. Nejlépe to funguje na hroznové víno, ale to má pan D. zakázáno pěstovat, takže se místo toho věnují jahodám.

Pozoroval jsem satyra, jak hraje na píšťalu. Při jeho hudbě se z jahodového pole rozbíhal hmyz na všechny strany, jako když lidé utíkají před ohněm. Napadlo mě, jestli takové hudební kouzlo zvládne i Grover. Uvažoval jsem, zda je ještě v domě a dostává vynadáno od pana D.

„Nebude mít Grover moc velký malér, že ne?“ zeptal jsem se Cheiróna. „Chci říct... byl dobrý opatrovník. Fakt.“

Cheirón si povzdechl. Svlékl si tvídové sako a přehodil ho přes koňský hřbet jako sedlo. „Grover má velké sny, Percy. Možná větší, než je rozumné. Aby dosáhl svého cíle, musí nejdřív prokázat velikou odvahu jako opatrovník, který objeví nového člena tábora a bezpečně ho přivede na Vrch polokrevných.“

„Ale to udělal!“

„Já bych s tebou možná souhlasil,“ poznamenal Cheirón. „Ale není na mně, abych to posuzoval. Rozhodnout musí Dionýsos a Rada kopytnatých starších. Obávám se, že tento úkol nebudou zrovna považovat za úspěch. Koneckonců, Grover tě v New Yorku ztratil. Pak je tu ten nešťastný... hm... osud tvé matky. A fakt, že Grover byl v bezvědomí, když jsi ho přivlekl na hranice farmy. Rada by mohla zpochybnit, že to svědčí o jeho odvaze.“

Chtěl jsem něco namítnout. Nic z toho, co se stalo, nebyla Groverova vina. Já se taky cítil provinile. Kdybych Groverovi na tom autobusovém nádraží neutekl, možná by se maléru vyhnul.

„Dostane ale druhou šanci, ne?“

Cheirón sebou škulbl. „Bohužel právě *tohle* byla Groverova druhá šance, Percy. Po tom, co se stalo poprvé, před pěti lety, neměla Rada chuť dát mu ani tuhle. Olymp ví, že jsem mu radil, aby ještě počkal, než to zkusí znovu. Je na svůj věk pořád tak malý...”

„Kolik mu je?“

„No, osmadvacet.“

„Cože? A to je v šesté třídě?“

„Satyrové dospívají poloviční rychlostí ve srovnání s lidmi, Percy. Grover byl minulých šest let na úrovni žáka prvního stupně.“

„To je hrůza.“

„Přesně tak,“ souhlasil Cheirón. „Každopádně Grover dospívá pomalu i na satyra a nijak zvlášť nevyniká v lesní magii. Naneštěstí chce dychtivě uskutečnit svůj sen. Snad si teď najde nějakou jinou kariéru...”

„To není fér,“ rozzlobil jsem se. „Co se stalo tehdy poprvé? Vážně to bylo tak zlé?“

Cheirón rychle uhnul pohledem. „Nechme to být, ano?“

Ale mně se ještě nechtělo to téma opustit. Když Cheirón mluvil o osudu mé matky, připadalo mi, jako by se schválně vyhýbal slovu *smrt*. V hlavě se mi začal rodit nápad – drobné ohníčky naděje.

„Cheiróne,“ začal jsem odjinud. „Pokud jsou bohové a Olymp a to všechno skutečnost...”

„Ano, dítě?“

„Znamená to, že existuje i podsvětí?“

Cheirón se zakabonil.

„Ano, dítě.“ Odmlčel se, jako by pečlivě vážil slova. „Existuje místo, kam putují duše po smrti. Ale zatím... dokud nezjistíme víc... bych ti radil, abys to pustil z hlavy.“

„Co myslíte tím ‚dokud nezjistíme víc‘?“

„Pojďme, Percy. Podíváme se do lesa.“

Když jsme se blížili k lesu, uvědomil jsem si, jak je velký. Zabíral skoro čtvrtinu údolí a stromy byly tak vysoké a husté, až by si

člověk dokázal představit, že do něj od dob původních obyvatel Ameriky nikdo nevstročil.

Cheirón řekl: „Lesy jsou plné, pokud bys chtěl zkusit štěstí, ale chod' ozbrojený.“

„Plné čeho?“ zeptal jsem se. „A ozbrojený čím?“

„Uvidíš. Boj o vlajku se koná v pátek večer. Máš vlastní meč a štít?“

„Vlastní –?“

„Ne,“ uvědomil si Cheirón. „Jistěže nemáš. Myslím, že ti bude sedět velikost pět. Pak zajdu do zbrojnice.“

Chtěl jsem se zeptat, co je to za letní tábor, když má zbrojnici, ale měl jsem toho na uvažování spoustu a exkurze pokračovala. Viděli jsme střelnici pro lučištníky, jezero, po němž pluly kánoe, stáje (ty se Cheirónovi zřejmě moc nelíbily), hřiště na hod oštěpem, amfiteátr pro zpěváky a arénu, kde se podle Cheiróna konají souboje mečem a kopím.

„Mečem a kopím?“ zeptal jsem se.

„Souboje mezi sruby a tak,“ vysvětlil. „Nic vražedného. Obvykle ne. A je tu taky jídelna.“

Cheirón ukázal na otevřený pavilon, obklopený bílými řeckými sloupy, na vršku nad mořem. Bylo tam dvanáct kamenných piknikových stolů. Žádná střecha. Žádné zdi.

„Co děláte, když prší?“ zeptal jsem se.

Cheirón se na mě podíval, jako bych byl nějaký divný. „Jíst musíme tak jako tak, ne?“ Rozhodl jsem se to téma nechat být.

Nakonec mi Cheirón ukázal sruby. Bylo jich dvanáct, usazených mezi stromy u jezera. Byly uspořádány do tvaru písmene U, dva na základně a pět v řadě po obou stranách. A rozhodně to byla ta nejdivnější skupina budov, jakou jsem kdy viděl.

Až na to, že všechny sruby měly nade dveřmi stejné velké mosazné číslo (lichá vlevo, sudá vpravo), se sobě vůbec nepodobaly. Číslo devět mělo komíny jako nějaká malá továrna. Čtyřce se plazila po zdech rajčata a střecha byla z opravdové trávy. Sedmička vypadala jako z ryzího zlata, které na slunci tak zářilo, že se na to málem nedalo dívat. Vchody všech srubů směřovaly na

společné prostranství velké asi jako fotbalové hřiště, poseté řeckými sochami, fontánami, záhony květin a několika koši na basketbal (ty byly spíš moje gusto).

Střed té plochy zaujímal velké ohniště lemované kameny. I když bylo teplé odpoledne, doutnal v něm oheň. Starala se o něj asi devítiletá holka, dloubala do uhlíků klackem.

Dvojice srubů v čele prostranství, číslo jedna a dvě, vyhlížela jako mužské a ženské mauzoleum, obří krabice z bílého mramoru s mohutnými sloupy vpředu. Jednička byla ze všech dvanácti srubů největší. Leštěné bronzové dveře zářily jako hologram a při pohledu z určitého úhlu to vypadalo, jako by po nich projížděly blesky. Srub číslo dvě byl elegantnější, štíhlejší a sloupy měl ověncené granátovými jablky a květinami. Na zdech byly rytiny pávů.

„Zeus a Héra?“ hádal jsem.

„Správně,“ souhlasil Cheirón.

„Jejich sruby vypadají prázdné.“

„Několik jich je prázdných. To je pravda. V jedničce a ve dvojce nikdy nikdo nebydlí.“

Fajn. Takže každý srub má za maskota jiného boha. Dvanáct srubů pro dvanáct olympských bohů. Ale proč by měly být některé prázdné?

Zastavil jsem se před prvním srubem vlevo, který měl číslo tři.

Nebyl tak vysoký a mohutný jako jednička, ale dlouhý, nízký a pevný. Obvodové zdi byly z hrubého šedého kamene, posetého kousky lastur a korálů, jako by ho vytáhli přímo ze dna moře. Nakoukl jsem dovnitř otevřenými dveřmi a Cheirón mě upozornil: „Tohle bych nedělal!“

Než mě stačil stáhnout zpátky, zachytil jsem zevnitř slanou vůni, podobnou vůni větru na pobřeží v Montauku. Stěny se leskly jako perleť. Bylo tam šest prázdných lůžek s odhrnutými hedvábnými přikrývkami. Ale ani stopa po tom, že by tam někdy někdo spal.

Působilo to tak smutně a osaměle, že jsem byl rád, když mi Cheirón položil ruku na rameno a vyzval mě: „Pojď dál, Percy.“

Většina dalších srubů byla nacpaná táborníky.

Číslo pět bylo jasně červené – příšerně natřené, jako by na něj barvu vychrstli kbelíky a naplácali rukama. Střechu lemoval ostnatý drát. Nade dveřmi visela vycpaná hlava divočáka; zdálo se, že zvíře mě pořád sleduje. Uvnitř jsem zahlédl skupinu dost hrozivě vypadajících dětí, holek i kluků. Soutěžili v páce a hádali se za řevu rockové hudby. Nejhlasitější byla jedna třináctiletá nebo čtrnáctiletá holka. Měla na sobě obří táborové tričko a přes něj maskáčovou vestu. Koukla se na mě a zle se zašklebila. Připomněla mi Nancy Bobofitovou, i když byla mnohem větší a drsnější, vlasy měla dlouhé a zašmodrchané a hnědé, ne zrzavé.

Šel jsem dál a pokoušel se držet z dosahu Cheirónových kopyt. „Neviděli jsme žádné jiné kentaury,“ všiml jsem si.

„Ne,“ přisvědčil Cheirón smutně. „Moji příbuzní jsou bohužel divocí a primitivní. Můžeš na ně narazit v divočině nebo při velkých sportovních akcích. Ale tady žádné neuvidíš.“

„Říkal jste, že se jmenujete Cheirón. Jste doopravdy...“

Usmál se na mě ze své výšky. „Ten Cheirón z příběhů? Vychovatel Hérakla a tak? Ano, Percy, jsem to já.“

„Ale neměli byste být mrtvý?“

Cheirón se odmlčel, jako by ho ta otázka zaujala. „Upřímně řečeno, nevím, co by *mělo* být. Pravda je, že *nemůžu* být mrtvý. Víš, před celými věky mi bohové splnili přání. Mohu pokračovat v práci, kterou jsem miloval. Mohu být učitelem hrdinů, dokud mě lidstvo bude potřebovat. Díky tomu přání jsem získal mnohé... a mnohého jsem se vzdal. Ale pořád jsem tady, takže můžu jen předpokládat, že je mě stále třeba.“

Premýšlel jsem, jaké to je být tři tisíce let učitelem. Osobně bych si to na seznam deseti největších přání nezapsal.

„Nenudí vás to někdy?“

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou. „Někdy je to hrozně tíživé, ale nudné nikdy.“

„Proč tíživé?“

Zdálo se, že Cheirón už zase špatně slyší.

„Ale, podívej se,“ řekl. „Čeká tu na nás Annabeth.“

Ta blondatá holka, kterou jsem poznal v hlavní budově, si četla knížku před posledním srubem vlevo, číslo jedenáct.

Když jsme k ní došli, kriticky si mě změřila, jako by pořád myslela na to, jak jsem slintal.

Snažil jsem se zhlédnout, co čte, ale titul jsem nerozluštil. Myslel jsem, že je to kvůli mé dyslexii. Pak mi došlo, že ta kniha není anglická. Písmena mi připadala jako řecká. Myslím doopravdy řecká. Byly tam obrázky chrámů a soch a různých sloupů, které bývají v knihách o architektuře.

„Annabeth,“ oslovil Cheirón dívku, „v poledne mám hodinu lukostřelby. Převzala by sis Percyho?“

„Ano, pane.“

„Srub jedenáct,“ řekl mi Cheirón a ukázal ke dveřím. „Zaříd' se tam jako doma.“

Jedenáctka nejvíc ze všech srubů připomínala normální starý letní táborový srub. *Starý* byl obzvlášť. Práh měl ošlapaný a hnědá barva se odlupovala. Nade dveřmi visel takový ten doktorský symbol, okřídlená hůl ovinutá dvěma hady. Jak se tomu říká...? Aeskulapovo žezlo.

Uvnitř bylo plno lidí, kluků i holek, mnohem víc než postelí. Všude po zemi se válely spacáky. Vypadalo to tam jako v nějaké tělocvičně, kde si Červený kříž zřídil evakuační středisko.

Cheirón nešel dál. Dveře pro něj byly moc nízké. Ale když ho táborníci uviděli, všichni se postavili a uctivě se uklonili.

„Tak tedy,“ loučil se Cheirón. „Hodně štěstí, Percy. Uvidíme se u večere.“

Odklusal směrem ke střelnici.

Zastavil jsem se ve dveřích a koukal na děti. Už se neukláněly. Zíraly na mě a hodnotily mě. Tohle jsem dobře znal. Prošel jsem si tím na pěkné řádce škol.

„No?“ pobídla mě Annabeth. „Běž dál.“

Pochopitelně jsem na prahu zakopl a udělal ze sebe dokonalého pitomce. Mezi táborníky se ozvalo hihňání, ale nikdo neřekl ani slovo.

Annabeth oznámila: „Percy Jacksone, seznam se se srubem číslo jedenáct.“

„Host, nebo neurčený?“ zeptal se někdo.

Nevěděl jsem, co mám říct, ale Annabeth prohlásila: „Neurčený.“

Všichni zakvíleli.

Předstoupil kluk, který byl o něco starší než ostatní. „No tak, táborníci. Proto jsme tu všichni. Vítej, Percy. Můžeš si zabrat tamto místo na podlaze, támhle.“

Tomu klukovi bylo asi devatenáct a vypadal docela fajn. Byl vysoký a svalnatý, měl krátké vlasy pískové barvy a přátelský úsměv. Na sobě měl oranžovou rovnou vestu, kraťasy, sandály a kolem krku koženou šňůrku s pěti různobarevnými hliněnými korálky. Jediné, co mu kazilo vizáž, byla silná bílá jizva, která se mu táhla zpod pravého oka až k bradě, jako po nějaké staré řezné ráně.

„To je Luke,“ představila kluka Annabeth a hlas jí zněl nějak jinak. Koukl jsem se na ni a přísahal bych, že se červená. Viděla, jak na ni zírám, a zatvářila se zase přísně. „Bude to prozatím tvůj instruktor.“

„Prozatím?“ zeptal jsem se.

„Jsi neurčený,“ vysvětloval Luke trpělivě. „Nevědí, do kterého srubu tě mají dát, takže jsi tady. Do jedenáctky chodí všichni nováčci a všichni hosté. Je to přirozené. Náš patron Hermés je bůh cestovatelů.“

Podíval jsem se na ten kousek podlahy, který mi přidělili. Neměl jsem nic, co bych tam dal a označil si tak svoje území, žádná zavazadla, šaty ani spací pytel. Jenom ten Mínótaurův roh. Napadlo mě, že ho tam položím, ale pak jsem si vzpomněl, že Hermés je taky bůh zlodějů.

Rozhlédl jsem se po tvářích dětí z tábora. Některé se tvářily mrzutě a podezíravě, jiné se hloupě šklebily, některé si mě měřily, jako by čekaly, až mi budou moct prohledat kapsy.

„Jak dlouho tady budu?“ chtěl jsem vědět.

„Dobrá otázka,“ řekl Luke. „Dokud nebudeš určený.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

Všichni táborníci se rozesmáli.

„Pojď,“ promluvila Annabeth. „Ukážu ti hřiště na volejbal.“

„Už jsem ho viděl.“

„Jen pojď.“

Popadla mě za zápěstí a vyvlekla mě ven. Za zády jsem zaslechl, jak se mi všichni obyvatelé srubu číslo jedenáct smějí.

Když jsme byli o pár metrů dál, řekla Annabeth: „Jackson, takhle by to nešlo.“

„Co?“

Obrátila oči v sloup a zamumlala pro sebe: „A já si myslela, že jsi to ty.“

„Co tě žere?“ Už mě to docela štvalo. „Já vím jenom to, že jsem zabil nějakého býčího chlapa –“

„Takhle nemluv!“ zarazila mě Annabeth. „Víš, kolik dětí z tohoto tábora by chtělo mít tvoji šanci?“

„Nechat se zabít?“

„Bojovat s Mínótaurem! Na co si myslíš, že se pořád cvičíme?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Podívej se, pokud ta věc, se kterou jsem bojoval, byl vážně *ten* Mínótaurus z mýtů...“

„Ano.“

„Potom je jenom jeden.“

„Ano.“

„A on umřel, tehdy, před tou spoustou let, co? Théseus ho zabil v labyrintu. Takže...“

„Nestvůry neumírají, Percy. Dají se zabít. Ale neumírají.“

„Aha, díky. Tím se to vysvětluje.“

„Nemají duše jako třeba ty nebo já. Člověk je může na chvíli zahnat, možná dokonce na celý život, když má štěstí. Ale jsou to základní síly. Cheirón jim říká archetypy. Nakonec se stejně obnoví.“

Pomyslel jsem na paní Doddsovou. „Myslíš tím, že když jsem náhodou jednu zabil mečem, tak –“

„Tu Lít... chci říct, učitelku matematiky. To je pravda. Pořád někde existuje. Jenom jsi ji strašlivě, opravdu strašlivě naštvál.“

„Jak ses dozvěděla o paní Doddsové?“

„Mluvil jsi ze spaní.“

„Málem jsi jí řekla nějak jinak. Lítice? To jsou Hádovy služebnice, ne?“

Annabeth nervózně sklopila oči k zemi, jako by čekala, že se otevře a spolkne ji. „Neměl bys je jmenovat, ani tady ne. Říkáme jim Blahovolné, pokud už o nich musíme mluvit.“

„Podívej, je vůbec něco, co *můžeme* vyslovit, aby nezahřmělo?“ Znělo to nevrle i mně samotnému, ale v tu chvíli mi to bylo jedno. „A vůbec, proč musím být ve srubu číslo jedenáct? Proč jsou tam všichni tak namačkaní? Je tady přece spousta volných srubů.“

Ukázal jsem na prvních pár srubů a Annabeth zbledla. „Ty si srub nevybíráš, Percy. Zaleží na tom, kdo byli tvoji rodiče. Nebo... tvůj rodič.“

Dívala se na mě a čekala, až mi to dojde.

„Moje máma je Sally Jacksonová,“ oznámil jsem jí. „Pracuje v cukrárně na nádraží Grand Central. Aspoň pracovala.“

„To s tvou mámou je mi líto, Percy. Ale nemyslím ji. Mluvím o tvém druhém rodiči. O otci.“

„Ten je mrtvý. Nikdy jsem ho nepoznal.“

Annabeth si povzdechla. Očividně tenhle rozhovor už vedla dřív s jinými dětmi. „Tvůj táta není mrtvý, Percy.“

„Jak to můžeš říct? Ty ho znáš?“

„Ne, jistěže ne.“

„Tak jak můžeš říct –“

„Protože znám *tebe*. Nebyl bys tady, kdybys nebyl jeden z nás.“

„Nic o mně nevíš.“

„Ne?“ Povytáhla obočí. „Vsadím se, žeš pořád cestoval ze školy na školu. Vsadím se, že tě z nich většinou brzy vyhodili.“

„Jak –“

„Diagnóza dyslexie. A možná taky hyperaktivita s poruchou pozornosti.“

Pokoušel jsem se nedat najevo své rozpaky. „Co to s tím má co dělat?“

„Dohromady vzato je to skoro jisté znamení. Když čteš, utíkají ti písmenka ze stránky, je to tak? To proto, že máš mozek vyladěný na starořečtinu. A ta hyperaktivita – jsi impulzivní, nevydržíš sedět ve třídě klidně. To jsou tvoje bojové reflexy. V opravdovém boji ti

zachrání život. A ty problémy s pozorností, to je proto, že toho vidíš moc, Percy, ne málo. Máš dokonalejší smysly než obyčejní smrtelníci. Učitelé tě samozřejmě chtěli léčit. Většinou to byly nestvůry. Nechtějí, abys viděl, jaké doopravdy jsou.“

„Ty mluvíš jako... Tys to zažila taky?“

„Většina dětí tady. Kdybys nebyl jako my, nepřežil bys Mínótaura, natož ambrózii a nektar.“

„Ambrózii a nektar?“

„To jídlo a pití, které jsme ti dávali, aby ses uzdravil. Normální dítě by to zabilo. Proměnilo by mu to krev na oheň a kosti na písek a bylo by po něm. Smiř se s tím. Jsi polokrevný.“

Polokrevný.

Potácel jsem se mezi takovou spoustou otázek, že jsem nevěděl, kde začít.

Pak na mě zavolal nějaký chraplavý hlas: „Hele! Ty novejl!“

Podíval jsem se tam. Loudala se k nám ta velká holka z nehezkeho červeného srubu. Za sebou měla tři další, všechny byly velké, škaredé a hrozné jako ona a všechny na sobě měly maskáčové vesty.

„Clarisse,“ vzdychla Annabeth. „Co kdyby sis šla leštit kopí nebo tak něco?“

„Jasně, princezničko,“ ušklíbala se ta holčina. „Abych tě s ním mohla v pátek večer propíchnout.“

„*Erre es korakas!*“ vykřikla Annabeth a já rozuměl, že je to řecky ‚Běž k vranám!‘, ale cítil jsem, že je to horší nadávka, než jak zněla. „Nebudeš mít šanci.“

„My vás rozdrtíme,“ prohlásila Clarisse, ale v oku jí škubalo. Obrátila se ke mně. „Co je to za skrčka?“

„Percy Jackson,“ řekla Annabeth, „seznam se s Clarisse, dcerou Arésovou.“

Zamrkal jsem. „Jako... toho boha války?“

Clarisse se ušklíbala. „Máš něco proti?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou a pomalu se mi vrátila rozvaha. „To vysvětluje, proč tak smrdíš.“

Clarisse zavrčela: „Máme tu pro nováčky takový uvítací ceremoniál, Pepsi.“

„Percy.“

„To je fuk. Pojd', předvedu ti to.“

„Clarisse –“ zkusila to Annabeth.

„Neplet' se do toho, chytrolínko.“

Annabeth vypadala, že jí to není příjemné, ale držela se dál a já od ní ani žádnou pomoc nechtěl. Byl jsem nováček. Musel jsem si získat respekt sám.

Podal jsem Annabeth Mínótaurův roh a připravoval se na rvačku, ale než jsem se vzpamatoval, popadla mě Clarisse za krk a vlekla mě k budově z tvárnic, ve které jsem okamžitě poznal umývárnu.

Kopal jsem a bil pěstmi. Zažil jsem už dost rvaček, ale tahle velká holka Clarisse měla ruce jako ze železa. Odtáhla mě do dívčí umývárny. Na jedné straně stála řada záchodů a na druhé řada sprchových koutů. Smrdělo to tam přesně jako na veřejných záchodcích a já si pomyslel – pokud jsem byl *schopen* myslet, jak mi Clarisse rvala vlasy – že když už tohle místo patří bohům, mohli by si snad dovolit trochu nóbl záchodky.

Clarissiny kamarádky se řehtaly a já se snažil najít sílu, se kterou jsem bojoval s Mínótaurem, ale prostě to nešlo.

„Prý že pochází od ‚Velké trojky‘,“ zakřenila se Clarisse a postrčila mě k jedné toaletě. „Jo, to určitě. Mínótaurus se asi svalil smíchem, když viděl takovýho debila.“

Její kamarádky se rozhihňaly.

Annabeth stála v rohu a dívala se na nás skrz prsty.

Clarisse mě srazila na kolena a začala mi cpát hlavu do záchodové mísy. Páchla po rezavých trubkách a po tom, no, co se tam splachuje. Bojoval jsem, abych udržel hlavu nahoře. Díval jsem se do té kalné vody a myslel na to, že se do ní neponořím. Prostě ne.

Pak se něco stalo. Ucítil jsem nějaké škusnutí v břiše. Slyšel jsem, jak to v potrubí zarachotilo, trubky se otrásly. Clarissino sevření na mých vlasech povolilo. Z mísy se vyvalila voda, obloukem se mi přelila nad hlavou a pak už jsem si uvědomoval jenom to, že ležím roztažený na koupelnových dlaždičkách a Clarisse vedle mě ječí.

Obrátil jsem se, zrovna když voda znova vyrazila z mísy a zasáhla Clarisse přímo do obličeje tak tvrdě, že ji srazila na zadek. Voda ji sledovala jako proud z požární hadice a tlačila ji dozadu do sprchového koutu.

Bránila se, lapala po dechu a její kamarádky se k ní vrhly. Pak ale explodovaly i ostatní záchody a šest dalších proudů z toalet je odrazilo zpátky. Přidaly se sprchy a všechno to zařízení dohromady vyneslo ty holky v maskáčích z umývárny ven, převracelo je, jako když se splachují odpadky.

Jakmile byly ze dveří, cítil jsem, jak mi tah v břiše povoluje. Voda se zastavila tak rychle, jak se spustila.

Celá koupelna byla zaplavená. Ani Annabeth to neušetřilo. Odkapávala z ní voda, ale ven ji nevytlačila. Stála pořád na stejném místě a zírala na mě, celá vedle.

Koukl jsem se na sebe a uvědomil si, že sedím na jediném suchém místěčku v celé umýárně. Kolem byl kruh suché podlahy. Na šatech jsem neměl ani kapičku vody. Nic.

Vstal jsem a nohy se mi třásly.

Annabeth řekla: „Jak jsi to...“

„Nevím.“

Šli jsme ke dveřím. Clarisse a její kamarádky se tam válely v blátě a kolem se shromáždila skupina táborníků a civěla na ně. Clarisse se lepily vlasy na obličej. Vestu od maskáčů měla promočenou a smrděla jako splašky. Střelila po mně dokonale nenávislným pohledem. „Jsi mrtvý, nováčku. Jsi totálně mrtvý.“

Možná jsem se na to měl vykašlat, ale promluvil jsem: „Chceš si znova vykloktat vodou ze záchoda, Clarisse? Jestli ne, tak drž hubu.“

Její kamarádky ji musely zadržet. Táhly ji ke srubu číslo pět a ostatní táborníci se snažili vyhýbat jejím kopajícím nohám.

Annabeth na mě zírala. Netušil jsem, jestli je jenom naštvaná, nebo vzteklá, že jsem ji promočil.

„Co je?“ zeptal jsem se. „O čem uvažuješ?“

„Uvažuju o tom,“ řekla, „že tě chci mít v družstvu při boji o vlajku.“

Sedmá kapitola

VYKOUŘÍ SE MI VEČEŘE

Zvěsti o záchodovém incidentu se okamžitě rozšířily. Kamkoli jsem šel, táborníci si na mě ukazovali a mumlali něco o toaletní vodě. Nebo možná jenom zírali na Annabeth, ze které pořád ještě kapalo.

Ukázala mi pár dalších míst: kovářskou dílnu (kde si děti kovaly vlastní meče), dílnu umění a řemesel (tam satyrové leštili pískem obrovskou mramorovou sochu kozlího muže) a lezeckou zed'; tu tvořily dvě stěny proti sobě, které se divoce otřásaly, házely kameny, vypouštěly lávu a svíraly se, pokud člověk nevyšplhal nahoru dost rychle.

Konečně jsme se vrátili k jezeru s kánoemi, odkud vedla stezka zpátky ke srubům.

„Musím jít trénovat,“ oznámila Annabeth rozhodně. „Večeře je v půl osmé. Prostě pak jdi se svým srubem do jídelny.“

„Annabeth, s těmi záchody je mi to líto.“

„Nekecej.“

„Já za to nemohl.“

Pochybovačně si mě změřila a já si uvědomil, že to *byla* moje vina. To já jsem přiměl vodu vytrysknout z toho zařízení v umývárně. Nechápal jsem, jak jsem to udělal. Ale záchody mě nějak poslouchaly. Spolčil jsem se s potrubím.

„Musíš si promluvit s Orákulem,“ rozhodla Annabeth.

„S kým?“

„Ne s kým. S čím. S Orákulem. Požádám o to Cheiróna.“

Zíral jsem do jezera a přál si, aby mi aspoň jednou někdo dal přímou odpověď.

Nečekal jsem, že na mě bude ze dna někdo hledět, a tak mi vynechalo srdce, když jsem si všiml dvou pubertálních holek, sedících se zkříženýma nohama u paty mola asi tak šest metrů pod hladinou. Měly na sobě džíny a třpytivá zelená trika, hnědé vlasy jim volně povlávaly kolem ramen a rybky jimi proplouvaly sem a tam. Usmívaly se na mě a mávaly, jako bych byl nějaký dávno ztracený přítel.

Nevěděl jsem, co mám dělat, tak jsem na ně taky zamával.

„Nepovzbuzuj je,“ varovala mě Annabeth. „Najády jsou hrozné kokety.“

„Najády,“ opakoval jsem a připadal jsem si už úplně ztracený. „Konec. Chci se hned vrátit domů.“

Annabeth se zamračila. „Copak to nechápeš, Percy? Ty *jsi* doma. Pro děti jako my je tohle jediné bezpečné místo na světě.“

„Myslíš tím pro mentálně narušené děti?“

„Myslím *ne lidské*. Nebo vlastně ne úplně lidské. Napůl lidské.“

„Napůl lidské a napůl co?“

„Myslím, že to víš.“

Nechtěl jsem to přiznat, ale bál jsem se, že vím. Cítil jsem, jak mi mravenčí v nohách a rukách, což jsem občas zažil, když mi máma vyprávěla o tátovi.

„Bohové,“ promluvil jsem. „Napůl bohové.“

Annabeth přikývla. „Tvůj otec není mrtvý, Percy. Je to jeden z olympských bohů.“

„To je... šílené.“

„Vážně? Co bylo to nejběžnější, co bohové prováděli ve starých příbězích? V jednom kuse se zamilovávali do lidí a plodili s nimi děti. Myslíš, že za pár posledních tisíciletí změnili zvyky?“

„Ale to jsou jenom –“ Málem jsem zase řekl *mýty*. Pak jsem si vzpomněl, jak mě Cheirón varoval, že za dva tisíce let mohou považovat za mýtus *mě*. „Ale pokud jsou všechny děti poloviční bohové –“

„Polobohové,“ opravila mě Annabeth. „To je oficiální termín. Nebo polokrevní.“

„Kdo je potom tvůj táta?“

Ruce se jí sevřely na zábradlí mola. Měl jsem pocit, že jsem právě zasáhl její citlivé místo.

„Můj táta je profesor na akademii ve West Pointu,“ řekla. „Neviděla jsem ho od té doby, co jsem byla hodně malá. Vyučuje americkou historii.“

„Je člověk.“

„Co? Myslíš si, že to musí být vždycky mužský bůh, koho přitahují lidé? Není to diskriminace žen?“

„Kdo je potom tvoje máma?“

„Srub šest.“

„To znamená?“

Annabeth se napřímila. „Athéna. Bohyně moudrosti a války.“

Fajn, pomyslel jsem si. Proč ne?

„A můj táta?“

„Neurčený,“ řekla Annabeth, „jak už jsem ti říkala. Nikdo to neví.“

„Kromě moje mámy. Ona to věděla.“

„Možná, že ne, Percy. Bohové vždycky neodhalí, kdo jsou.“

„Můj táta to jistě udělal. Miloval ji.“

Annabeth se na mě opatrně podívala. Nechtěla mi zničit mé představy. „Možná máš pravdu. Možná sešle nějaké znamení. To je jediný způsob, jak se to dozvědět jistě: tvůj otec ti musí seslat nějaké znamení, kterým tě prohlásí za svého syna. Někdy se to stává.“

„Chceš říct, že někdy ne?“

Annabeth přejela dlaní po zábradlí. „Bohové mají spoustu práce. Mají hodně dětí a ne vždycky... No, někdy o nás nestojí, Percy. Nevšímají si nás.“

Vzpomněl jsem si na některé děti, které jsem viděl v Hermově srubu, na ty pubertáky, kteří vypadali mrzutě a sklesle, jako by čekali na telefonát, který se nikdy neuskuteční. Takové děti jsem znal i z akademie Yancy. Bohatí rodiče je odložili na internátní školu, neměli čas se s nimi otravovat. Ale bohové by se měli chovat líp.

„Takže tady zkejsnu,“ hlesl jsem. „Je to tak? Na zbytek života?“

„Těžko říct,“ řekla Annabeth. „Někteří táborníci tu jsou jenom na léto. Pokud jsi dítě Afrodity nebo Déméter, nejspíš nebudeš mít žádnou velkou moc. Nestvůry si tě pravděpodobně nebudou všímat, takže ti stačí pár měsíců letního trénování a zbytek roku můžeš žít ve světě smrtelníků. Ale pro některé z nás je moc nebezpečné odjet. Jsme tu celoročně. Ve světě smrtelníků přitahujeme nestvůry. Vycítí nás. Přicházejí se s námi utkat. Obyčejně si nás nevšímají, dokud nejsme dost staří na nějaký malér – asi deset nebo jedenáct let, ale pak se většina polobohů dostane sem, nebo přijde o život. Jen pár z nás dokáže žít ve světě venku, ti se pak proslaví. Věř mi, kdybych ti řekla jména, znal bys je. Některí ani netuší, že jsou polobohové. Ale takových je strašně, strašně málo.“

„Takže sem se nestvůry dostat nemůžou?“

Annabeth zavrtěla hlavou. „Pokud nejsou úmyslně nasazené do lesa nebo je nepřivolá někdo zevnitř.“

„Proč by sem někdo povolával nestvůru?“

„Pro trénink. Nebo jako kanadský žertík.“

„Kanadský žertík?“

„Jde o to, že hranice jsou uzavřené, aby držely smrtelníky a nestvůry venku. Smrtelníci se zvenku podívají do údolí a nevidí tam nic nezvyklého, jen jahodovou farmu.“

„Takže... ty jsi tu celý rok?“

Annabeth přikývla. Zpod kraje trička si vytáhla koženou šňůrku s pěti hliněnými kuličkami různých barev. Vypadaly přesně jako Lukovy, až na to, že Annabeth mezi nimi měla i velký zlatý prsten, jaké se nosí coby odznak vysokých škol.

„Jsem tady od svých sedmi let,“ vysvětlila mi. „Každý srpen, poslední den letní sezony dostaneš korálek za to, žeš přežil další rok. Jsem tady déle než většina instruktorů, a ti už jsou všichni na vysoké.“

„Jak to, žeš sem přišla tak malá?“

Zakroutila si prstenem na šňůrce. „Po tom ti nic není.“

„Aha.“ Chvilí jsem tam stál a trapně mlčel. „Takže... kdybych chtěl, můžu odtud prostě hned odejít?“

„Byla by to sebevražda, ale šlo by to, s dovoleními pana D. nebo Cheiróna. Ale ti nevydávají povolení před koncem letní sezony, pokud...“

„Pokud?“

„Pokud nemáš povolenou výpravu. Ale to se stává málokdy. Naposled...“

Větu nedopověděla. Z jejího tónu jsem odhadoval, že to naposled nedopadlo moc dobře.

„Tam na té ošetřovně,“ začal jsem odjinud, „když jsi mě krmila tou věcí –“

„Ambrózií.“

„Jo. Ptala ses mě na něco kolem letního slunovratu.“

Annabeth se napnula v ramenou. „Takže ty *vážně* něco víš?“

„No... nevím. Ještě ve škole jsem slyšel, jak o tom mluví Grover s Cheirónem. Grover se zmínil o letním slunovratu. Říkal něco, jako že nemáme moc času kvůli termínu. Co to mělo znamenat?“

Zařála pěsti. „To bych taky ráda věděla. Cheirón a satyrové, ti to vědí, ale mně to neřeknou. Na Olympu se něco děje, něco dost vážného. Když jsem tam byla posledně, všechno vypadalo úplně *normálně*.“

„Tys byla na Olympu?“

„Někteří z nás celoročních – Luke, Clarisse, já a pár dalších – jsme tam za zimního slunovratu jeli na exkurzi. V té době mívají bohové pravidelně velkou poradu.“

„Ale... jak jste se tam dostali?“

„Longislandskou železnicí, samozřejmě. Vystoupíš na stanici Penn. Empire State Building, zvláštní výtah do šestistého patra.“ Podívala se na mě, jako by byla přesvědčená, že to už musím vědět. „Jsi přece z New Yorku, ne?“

„Jo, jasně.“ Pokud jsem věděl, Empire State Building měl jenom sto dvě patra, ale rozhodl jsem se o tom nemluvit.

„Hned po té naší návštěvě,“ pokračovala Annabeth, „se počasi zbláznilo, jako by mezi sebou bohové začali bojovat. Od té doby jsem několikrát zaslechla satyry. Pochopila jsem jenom to, že někdo něco důležitého ukradl. A pokud se to nevrátí do letního

slunovratu, bude pěkný průšvih. Doufala jsem, že když jsi přišel... Chci říct – Athéna vyjde skoro s každým, kromě Arése. A samozřejmě soupeří s Poseidónem. Ale myslela jsem si, že můžeme spolupracovat. Myslela jsem, že budeš třeba něco vědět.“

Zavrtěl jsem hlavou. Moc rád bych jí pomohl, ale připadal jsem si příliš hladový, unavený a přesycený informacemi, abych se vyptával dál.

„Musím získat povolení k výpravě,“ zamumlala Annabeth pro sebe. „*Nejsem* na to moc malá. Kdyby mi jenom řekli, v čem je problém...“

Cítil jsem kouř opékaného masa, který přicházel odněkud zblízka. Annabeth musela zaslechnout, jak mi kručí v žaludku. Řekla mi, abych šel, že mě pak dohoní. Nechal jsem ji na molu. Kreslila si prstem po zábradlí, jako by rýsovala bitevní plán.

Ve srubu číslo jedenáct všichni žvanili, blbli a čekali na večeři. Poprvé jsem si všiml, že spousta táborníků má podobné rysy: výrazné nosy, klenuté obočí a uličnický úsměv. Takový typ mají učitelé zafixovaný jako výtržníky. Díkybohu si mě nikdo moc nevšímal, když jsem došel ke svému místu na podlaze a usadil se tam se svým Mínótaurovým rohem.

Přišel ke mně instruktor Luke. I on měl podobu Hermovy rodiny. Kazila to jizva na pravé tváři, ale úsměvu neublížila.

„Našel jsem pro tebe spacák,“ oslovil mě. „A tumáš, ukradl jsem ti pár nezbytných toaletních potřeb z táborových zásob.“

Netušil jsem, jestli si s tou krádeží nedělá legraci.

Řekl jsem: „Díky.“

„V poho.“ Luke se posadil vedle mě a opřel se zády o zeď. „Těžký první den?“

„Já sem nepatřím,“ vyhrkl jsem. „Ani nevěřím na bohy.“

„Jo,“ broukl. „Takhle jsme začínali všichni. A co až na ně začneš věřit? Nebude to o nic lehčí.“

Prekvapilo mě, jak hořce Luke mluví, protože mi připadalo, že je docela v klidu. Vypadal, jako by zvládl úplně všechno.

„Takže tvůj otec je Hermés?“ zeptal jsem se.

Vytáhl ze zadní kapsy vystřelovací nůž. Chvilí jsem myslel, že mě vykuchá, ale jen si seškrábal bláto z podrážky sandálu. „Jo. Hermés.“

„Ten posel s okřídlenýma nohama.“

„Přesně tak. Poslové. Cestovatelé, obchodníci, zloději. Všichni, kdo užívají cesty. To proto jsi tady a užíváš si pohostinnosti srubu číslo jedenáct. Hermés si moc nevybírá, koho podporuje.“

Nemyslel jsem, že mě Luke doopravdy považuje za nějakou nulu. Myslel zkrátka na spoustu věcí najednou.

„Setkal ses někdy se svým tátou?“ zeptal jsem se.

„Jednou.“

Čekal jsem a myslel jsem si, že pokud mi to chce říct, tak mi to řekne. Očividně nechtěl. Zajímalo by mě, jestli ten příběh má něco společného s tím, jak přišel ke své jizvě.

Luke vzhlédl a přinutil se usmát. „Nedělej si s tím hlavu, Percy. Lidi tady v táboře jsou většinou hodní. Nakonec, jsme přece jedna velká rodina, ne? Staráme se o sebe navzájem.“

Vypadalo to, že chápe, jak se cítím ztracený, a já mu za to byl vděčný. Čekal bych, že starší kluk jako on – i když byl instruktor – se bude vyhýbat ušlápnutému školákovi, jako jsem já. Ale Luke mě přivítal do srubu. Dokonce pro mě ukradl toaletní potřeby; byla to nejhezčí věc, kterou pro mě kdo za celý den udělal.

Rozhodl jsem se položit mu poslední velkou otázku, která mě trápila celé odpoledne. „Clarisse, ta od Arése, si dělala legraci, že pocházím od ‚Velké trojky‘. A taky Annabeth... Řekla, že bych mohl být ‚on‘. Doporučila mi, že bych si měl promluvit s Orákulem. Co to má všechno znamenat?“

Luke složil nůž. „Nesnáším proroctví.“

„Jak to myslíš?“

Tvář kolem jizvy mu zaškubala. „Řekněme, že jsem to všem zpackal. Poslední dva roky, od té doby, co nevyšla má cesta do zahrady Hesperidek, Cheirón nepovolil žádné další výpravy. Annabeth se mohla zbláznit, jak moc se chtěla dostat do světa. Trápila Cheiróna tak, až jí nakonec sdělil, že už zná její osud. Získal proroctví od Orákula. Neprozradil jí všechno, ale řekl, že jí

výprava ještě není předurčena. Musí počkat, dokud... do tábora nepřijde někdo zvláštní.“

„Někdo zvláštní?“

„Nelam si s tím hlavu,“ uklidňoval mě Luke. „Annabeth považuje každého nováčka v táboře za znamení, na které čeká. A teď pojd', je čas na večeři.“

Jakmile to dořekl, rozeznělo se v dálce troubení. Nějak jsem věděl, že někdo troubí na lasturu, i když jsem ještě v životě žádnou neslyšel.

Luke zavolal: „Jedenáctko, seřadit se!“

Celý srub, bylo nás asi dvacet, napochodoval na společné prostranství. Seřadili jsme se podle délky pobytu v táboře, takže jsem byl pochopitelně úplně poslední. I z ostatních srubů vycházeli táborníci, kromě tří prázdných budov na konci a srubu číslo osm, který vypadal za denního světla normálně, ale jak teď zapadalo slunce, začínal stříbřitě zářit.

Vyšli jsme nahoru do kopce k jídelnímu pavilonu. Z louky se k nám připojili satyrové. Z jezírka na kanoistiku se vynořily Najády. Ze stromů vyšlo pár dalších holek – a když říkám ze stromů, myslím *přímo* ze stromů. Viděl jsem jednu dívku, tak devítiletou nebo desetiletou, jak se zjevila z boku javoru a hopsala nahoru do kopce.

Celkem tu bylo asi sto táborníků, pár tuctů satyrů a dvanáct různých lesních nymf a Najád.

Kolem mramorových sloupů pavilonu hořely pochodně. V bronzovém koši, velkém jako vana, plápolal hlavní oheň. Každý srub měl vlastní stůl pokrytý bílým ubrusem s purpurovým lemem. Čtyři stoly byly prázdné, ale u jedenáctky bylo přecpáno. Musel jsem se vmáchnout na kraj lavice, a stejně jsem půlkou zadku visel ve vzduchu.

Viděl jsem Grovera, jak sedí u stolu číslo dvanáct s panem D., několika satyry a párem baculatých blondáků, kteří vypadali přesně jako pan D. Cheirón stál stranou, piknikový stůl byl pro kentaura moc malý.

Annabeth jedla u stolu číslo šest se skupinou vážných a urostlých dětí. Všechny měly její šedé oči a medově světlé vlasy.

Clarisse seděla za mnou u Arésova stolu. Z té příhody ze sprchy už se očividně vzpamatovala, protože se s kamarádkami smála a krkala.

Konečně Cheirón zabušil kopytem o mramorovou podlahu pavilonu a všichni ztichli. Zvedl sklenici. „Na bohy!“

Všichni pozvedli své sklenice. „Na bohy!“

Lesní nymfy nastoupily s mísami jídla: hroznů, jablek, jahod, sýra, čerstvého chleba a ano, pečeného masa! Sklenku jsem měl prázdnou, ale Luke mi poradil: „Oslov ji. Řekni, co chceš – samozřejmě něco nealkoholického.“

Řekl jsem: „Cherry colu.“

Sklenice se naplnila perlivou karamelovou tekutinou.

Pak mě něco napadlo. „*Modrou* cherry colu.“

Limonáda nabrala křiklavou barvu kobaltu.

Opatrně jsem ji zkusil. Skvělá.

Napil jsem se na počest své mámy.

Ona neumřela, říkal jsem si. Aspoň ne napořád. Je v podsvětí. A pokud je to místo skutečné, pak jednoho dne...

„Tady máš, Percy,“ řekl Luke a podal mi mísu s uzenými hovězími žebry.

Naložil jsem si talíř a už jsem se chystal zakousnout se do masa, když jsem si všiml, že se všichni zvedají a odnášejí talíře k ohni uprostřed pavilonu. Uvažoval jsem, jestli si tam chodí pro dezert nebo co.

„Pojď,“ vyzval mě Luke.

Když jsem se dostal blíž, viděl jsem, že všichni berou část svého jídla a házejí ji do ohně, nejzralejší jahodu, nejšťavnatější plátek masa, nejteplejší a nejmáslovější rohlík.

Luke mi zamumlal do ucha: „Ohňová oběť bohům. Mají rádi tu vůni.“

„To si děláš legraci.“

Varoval mě pohledem, abych to nezlehčoval, ale nemohl jsem si pomoci, bylo mi divné, proč by nějaká nesmrtelná všemocná bytost měla milovat pach připáleného jídla.

Luke se přiblížil k ohni, sklonil hlavu a hodil do něj chumel nalitých rudých hroznů. „Hermés.“

Byl jsem na řadě.

Kéž bych tak věděl, čím jméno mám říct.

Nakonec jsem v duchu zaprosil: *At' jsi, kdo jsi, řekni mi to. Prosím.*

Seškrábl jsem do plamenů velký plátek žebra.

Zachytil jsem závan kouře a žaludek se mi kupodivu neobrátil.

Vůbec to nesmrdělo jako pálicí se jídlo. Vonělo to po horké čokoládě a čerstvě upečených sušenkách, hamburgerech na grilu a lučních květinách a po stovce dalších dobrot, které by neměly jít dohromady, ale šly. Málem bych uvěřil, že se bohové mohou tím kouřem živit.

Když se všichni vrátili na místa a dojedli, Cheirón znovu zaklepal kopytem, aby si získal pozornost.

S hlubokým povzdechem se zvedl pan D. „Jo, asi bych vás měl pozdravit, vy fakani. Tak vás zdravím. Náš ředitel táborových aktivit Cheirón říká, že příští boj o vlajku vypukne v pátek. Vavříny teď drží srub číslo pět.“

Od Arésova stolu se rozezněl nepříjemný jásot.

„Pokud jde o mě,“ pokračoval pan D., „je mi to úplně ukradené, ale gratuluju. A taky bych vám měl říct, že tu dneska máme nového člena tábora. Petera Johnsona.“

Cheirón něco zamumlal.

„Jo, Percyho Jacksona,“ opravil se pan D. „Tak jo. Hurá a tak dále. A teď mažte k tomu pitomému táboráku. Jděte.“

Všichni zajásali. Zamířili jsme dolů k amfiteátru. Pod vedením Apollónova srubu jsme zpívali táborové písně o bozích a jedli sušenkové sendviče a vtipkovali. Fajn bylo, že jsem už necítil, že na mě někdo civí. Připadal jsem si jako doma.

Později večer, když se jiskry z táboráku vlnily na hvězdnaté obloze, ozval se znovu ten roh z ulity a my napochodovali zpátky do srubů. Neuvědomil jsem si, jak jsem vyčerpaný, dokud jsem se nezhroutil na vypůjčený spacák.

Sevřel jsem prsty kolem Mínótaurova rohu. Myslel jsem na mámu, ale byly to příjemné myšlenky: vzpomínal jsem na její úsměv, na pohádky, které mi jako malému četla v posteli, na to, jak říkala, ať mě blešky koušou celou noc.

Když jsem zavřel oči, hned jsem usnul jako pařez.
To byl můj první den v Táboře polokrevných.
Kdybych jen tušil, jak krátce si budu užívat svého nového
domova.

Osmá kapitola

UKOŘISTÍME VLAJKU

Příštích několik dní jsem si zvykl na dennodenní koloběh, který by mi připadal skoro normální, kdyby mě nevyučovali satyrové, nymfy a kentaur.

Každé ráno jsem měl lekci starořečtiny od Annabeth, povídali jsme si o bozích a bohyních v přítomném čase, což bylo docela zvláštní. Zjistil jsem, že Annabeth se s mou dyslexií nemýlila: starořečtina pro mě na čtení nebyla tak těžká. Aspoň ne těžší než angličtina. Po několika dopolednech jsem dokázal překoktat pár veršů z Homéra a ani mě to nijak zvlášť nebolelo.

Zbytek dne jsem střídal venkovní aktivity a hledal něco, v čem bych vynikl. Cheirón se mě snažil učit střílet z luky, ale rychle jsme zjistili, že s lukem a šípy mi to moc nejde. Nestěžoval si, ani když si musel vyplétat zatoulaný šíp z ocasu.

Co běh? Ani ten mi moc nešel. Instruktorkey – lesní nymfy – mě nechaly daleko za sebou. Radily mi, ať si z toho nic nedělám. Trénovaly to stovky let, když utíkaly před roztouženými bohy. Ale přesto jsem se trochu styděl, že jsem pomalejší než strom.

A zápasy? Nic moc. Pokaždé, když jsem nastoupil na žíněnku, mi to Clarisse s přehledem nandala.

„Ještě toho máš u mě schovanýho spoustu, ty ucho,“ mumlala tiše.

Jediná věc, ve které jsem vynikal, byla jízda na kánoích. To zrovna nebylo hrdinské umění, jaké by se čekalo od kluka, který porazil Mínótaura.

Věděl jsem, že mě starší obyvatelé tábora a instruktoři sledují, snaží se poznat, kdo je můj otec, ale neměli to lehké. Nebyl jsem silný jako Arésovy děti ani tak dobrý v lukostřelbě jako potomci

Apollóna. Neměl jsem Héfaištovo nadání pro práci s kovem ani – bohové prominou – Dionýsovu slabost pro vinnou révu. Luke mi řekl, že by mým otcem mohl být Hermés, jakýsi dělník všech řemesel, ale mistr v žádném. Ale připadalo mi, že se mi jenom snaží dodat sílu. Ve skutečnosti ani on nevěděl, co se mnou.

Přes to všechno jsem si tábor zamiloval. Zvykl jsem si na ranní mlhy nad pobřežím, na vůni rozpálených jahodových plantáží za odpolední, dokonce i na zvláštní noční zvuky nestvůr v lesích. Večeřival jsem se srubem číslo jedenáct, házel část jídla do ohně a pokoušel se ucítit nějaké spojení se svým pravým otcem. Nestalo se nic. Vnímal jsem jenom ten vřelý pocit, jaký jsem měl odjakživa, něco jako vzpomínku na jeho úsměv. Pokoušel jsem se nemyslet moc na mámu, ale pořád jsem uvažoval: pokud jsou bohové a nestvůry skuteční, pokud jsou možná všechna tahle kouzla, pak musí existovat nějaká cesta, jak ji zachránit, přivést ji zpátky...

Začínal jsem rozumět Lukově hořkosti a tomu, jak zřejmě nesnáší svého otce Herma. No jasně, bohové možná mají na práci důležité věci, ale nemohli by aspoň jednou za čas zavolat nebo zahřmět nebo tak něco? Dionýsos dokázal jen tak ze vzduchu udělat dietní colu. Proč by nemohl můj otec, ať je to kdokoli, vyčarovat telefon?

Ve čtvrtek odpoledne, tři dny potom, co jsem dorazil do Tábora polokrevných, jsem měl první lekci boje s mečem. Všichni z jedenáctky se shromáždili ve velké kruhové aréně, kde nám měl Luke dělat instruktora.

Začali jsme základním bodáním a sekáním do slámou vycpaných panáků v řeckém brnění. Řekl bych, že jsem si vedl dobře. Přinejmenším jsem chápal, co mám dělat a postřeh jsem neměl špatný.

Problém byl, že jsem nemohl najít meč, který by mi dobře seděl v ruce. Buď byl moc těžký, nebo moc lehký, nebo moc dlouhý. Luke dělal, co se dalo, aby mi nějaký sehnal, ale souhlasil se mnou, že mi žádná tréninková zbraň zřejmě nesedí.

Přešli jsme k soubojům ve dvojicích. Luke oznámil, že budu bojovat s ním, protože je to moje první lekce.

„Tak hodně štěstí,“ řekl mi někdo z tábora, „Luke je nejlepší šermíř za posledních tři sta let.“

„Snad mě bude šetřit,“ utrousil jsem.

Táborník si odfrkl.

Luke mi předvedl útok a odvrácení útoku a blokády štítem. Byla to tvrdá škola. S každou ránou jsem byl dobitější a poškrábanější. „Bud’ pořád ve střehu, Percy,“ nabádal mě Luke a pak mě plochou stranou meče šťouchl do žeber. „Ne, ne tak vysoko!“ *Šup!* „Výpad!“ *Šup!* „A teď ústup!“ *Šup!*

Když vyhlásil přestávku, byl jsem už zpocený jako myš. Všichni se hrnuli k chladicímu boxu s pitím. Luke si nalil na hlavu ledovou vodu, což mi přišlo jako dobrý nápad, a tak jsem to udělal taky.

Okamžitě mi bylo líp. Do paží se vrátila síla, meč už mi nepřípadal tak neovladatelný.

„Fajn, všichni do kruhu!“ nařídil Luke. „Pokud to Percymu nebude vadit, chci vám předvést malou ukázkou.“

Výborně, pomyslel jsem si. Jen ať se všichni podívají, jak Percy dostane nakládačku.

Hermovi potomci se shromáždili kolem. Dusili se smíchem. Předpokládal jsem, že kdysi taky byli na mém místě a teď se nemůžou dočkat, až uvidí, jak si ze mě Luke udělá fackovacího panáka. Všem oznámil, že hodlá ukázat metodu odzbrojení: jak stočit soupeřovu čepel plochou svého meče, takže sok nebude mít na výběr, musí zbraň pustit.

„Je to těžké,“ zdůraznil. „Na mě to zkoušeli taky. Nesmějte se teď Percymu. Většina šermířů musí cvičit celé roky, aby tu techniku zvládla.“

Předvedl ten pohyb zpomaleně. Jak se dalo čekat, meč mi vypadl z ruky a zarachotil o zem.

„A teď doopravdy,“ řekl, když jsem sebral zbraň.

„Budeme se bít, dokud se to jednomu z nás nepodaří. Připraven, Percy?“

Přikývl jsem a Luke se do mě pustil. Nějak se mi povedlo zabránit mu, aby se mi dostal k jílcí meče. Smysly se mi zostřily. Cítil jsem, jak nastupuje jeho útok. Odrazil jsem ho. Postoupil jsem kupředu a sám se pokusil o výpad. Luke ho lehce zvládl, ale všiml jsem si, že se tváří jinak. Přimhouřil oči a pustil se do mě s větší silou.

Meč mi těžkl v ruce. Nebyl správně vyvážený. Věděl jsem, že je to jenom záležitost několika vteřin, než mě Luke porazí, a tak jsem si řekl, co můžu ztratit?

Zkusil jsem ten odzbrojovací manévr.

Mé ostří zasáhlo těžiště Lukova meče a já jím otočil a všechnu sílu vložil do pohybu dolů.

Zařinčelo to.

Lukův meč zarachotil o kameny. Špička mé čepele se ocitla jen pár centimetrů od jeho nechráněné hrudi.

Ostatní táborníci ztichli.

Sklonil jsem zbraň. „Hm, omlouvám se.“

Luke byl chvíli tak šokovaný, že se nezmohl na slovo.

„Omlouváš se?“ Zjizvená tvář se mu roztáhla do úsměvu. „U všech bohů, Percy, za co se omlouváš? Předved' mi to znovu!“

Nechtělo se mi. Ten krátký nápor šílené energie ze mě už úplně vyprchal. Ale Luke si to nedal vymluvit.

Tentokrát jsem neměl šanci. Jakmile se naše meče dotkly, zasáhl Luke můj jílec a vyrazil mi zbraň z ruky, až sklouzla po zemi.

Po dlouhé pauze se někdo z diváků zeptal: „Začátečnické štěstí?“

Luke si otřel pot z čela. Hleděl teď na mě s úplně novým zájmem. „Možná,“ poznamenal. „Ale zajímalo by mě, co by Percy dokázal s vyváženým mečem...“

V pátek odpoledne jsem seděl s Groverem u jezera a odpočíval po skoro smrtelném zážitku na lezecké zdi. Grover vyběhl nahoru jako horská koza, ale mě láva skoro dostala. V tričku mi doutnaly díry. Chlupy na předloktích jsem měl ožehlé.

Seděli jsme na molu a dívali se, jak Najády pod vodou pletou košíky, až jsem sebral kuráž a zeptal se Grovera, jak dopadl jeho rozhovor s panem D.

Tvář mu zežloutla, jako by byl nemocný.

„Fajn,“ hlesl. „Prostě fajn.“

„Takže s tvou kariérou je to pořád na dobré cestě?“

Nervózně si mě změřil. „Cheirón ti ře-řekl, že chci licenci pátrače?“

„No... ne.“ Netušil jsem, co je to licence pátrače, ale připadalo mi, že není vhodná doba se ptát. „Pověděl mi jenom, že máš velké plány, víš... a že si musíš věřit, abys zvládl úkol opatrovníka. Takže jsi ji dostal?“

Grover hleděl dolů na Najády. „Pan D. rozhodnutí odložil. Řekl, že s tebou jsem zatím ani moc neuspěl, ani nezklamal, takže naše osudy jsou pořád spojené. Pokud ti schválí výpravu a já tě půjdu chránit a oba se vrátíme živí, pak možná bude souhlasit s tím, že jsem úkol splnil.“

Nálada mi stoupla. „No, to není špatné, co?“

„Bla-ha-ha! To už mě klidně mohl přidělit k čištění stájí. Šance, že ti schválí výpravu... a i kdyby, proč bys chtěl s sebou zrovna to?“

„Samozřejmě že bych tě chtěl s sebou!“

Grover mrzutě zíral do vody. „Pletení košíků... Musí být prima umět něco užitečného.“

Pokoušel jsem se ho ujistit, že má spoustu schopností, ale tvářil se ještě nešťastněji. Chvíli jsme si povídali o kanoistice a šermování, pak jsme probrali klady a zápory různých bohů. Nakonec jsem se ho zeptal na ty čtyři prázdné sruby.

„Číslo osm, ten stříbrný, patří Artemis,“ vysvětlil mi. „Přisahala, že zůstane navěky panna. Takže samozřejmě nemá děti. Ten srub je, víš, něco jako pocta. Kdyby ho neměla, naštvala by se.“

„Dobře. Ale co ty další tři, ty na konci. To je Velká trojka?“

Grover se narovnal. Přiblížili jsme se citlivému tématu. „Ne. Jeden z nich, dvojka, patří Héře,“ řekl. „To je další čestná záležitost. Ona je bohyně manželství, takže si samozřejmě nebude

nic začínat se smrtelníky. To je práce jejího manžela. Když říkáme Velká trojka, myslíme tři nejmocnější bratry, syny Kronovy.“

„To byli Zeus, Poseidón a Hádés.“

„Správně. Znáš to. Po velké bitvě s Titány převzali svět po otci a losovali, kdo si co vezme.“

„Zeus dostal oblohu,“ vzpomněl jsem si. „Poseidón moře a Hádés podsvětí.“

„Hm-m.“

„Ale Hádés tady srub nemá.“

„Ne. Nemá ani trůn na Olympu. On si tak nějak dělá svoje tam v podsvětí. Kdyby tady měl srub...“ Grover se otrásl. „No, to by nebylo příjemné. Nechme toho.“

„Ale Zeus a Poseidón – ti oba měli podle mýtů mraky dětí. Proč jsou jejich sruby prázdné?“

Grover nervózně hrábl kopyty. „Asi před šedesáti lety, po druhé světové válce, se Velká trojka dohodla, že nezplodí žádné další hrdiny. Jejich děti byly prostě moc silné. Moc ovlivnily chod lidských dějin, způsobily veliké krveprolití. Víš, druhá světová byla v zásadě boj mezi syny Dia a Poseidóna na jedné straně a syny Hádivými na druhé. Vítězná strana, Zeus a Poseidón, donutila Háda ke společné přísaze: žádné další románky se smrtelnými ženami. Všichni přísahali na řeku Styx.“

Zaduněl hrom.

Pověděl jsem: „To je nejvážnější přísaha, jakou můžeš udělat.“

Grover přikývl.

„A bratři dodrželi slovo – žádné děti?“

Groverův obličej se zachmuřil. „Před sedmnácti lety ho Zeus porušil. S jednou hvězdičkou z televize s tím načechráným účesem z osmdesátých let – nemohl si prostě pomoci. Když se jim narodilo dítě, dcera jménem Thalíe... no, řeka Styx bere přísahy vážně. Zeus sám z toho vyvázl lehce, protože je nesmrtelný, ale dceři zavinil hrozný osud.“

„Ale to není fér! Ta holčička přece za nic nemohla.“

Grover zaváhal. „Percy, děti Velké trojky ovládají větší moc než jiní polokrevní. Mají silnější auru, vůni, která přitahuje nestvůry. Když se Hádés o té dívce dozvěděl, nebyl moc rád, že

Zeus porušil přísahu. Vypustil z Tartaru nejhorší nestvůry, aby Thalii mučily. Když jí bylo dvanáct, dostala za opatrovníka satyra, ale ten nic nezmohl. Pokusil se ji sem doprovodit s dvěma dalšími polokrevnými, s nimiž se skamarádila. Málem se jim to povedlo. Dostali se až na vršek toho kopce.“

Ukázal přes údolí k borovici, kde jsem bojoval s Mínótaurem. „Šly po nich všechny tři Blahovolné a smečka pekelných psů. Už je skoro dohnali, ale Thalie řekla svému satyrovi, aby odvedl ty druhé dva polokrevné do bezpečí, že mezitím sama zdrží ta monstra. Byla zraněná a unavená a nechtěla žít jako štvaná zvěř. Satyr ji nechtěl opustit, ale nedokázal jí to rozmluvit a musel chránit ostatní. A tak jim Thalie nakonec čelila sama, na vršku toho kopce. Když zemřela, Zeus se nad ní slitoval. Proměnil ji v tu borovici. Její duše pořád pomáhá chránit hranice údolí. Proto se ten kopec jmenuje Vrch polokrevných.“

Zíral jsem na borovici v dálce.

Kvůli té historce jsem si připadal nějak prázdný a taky provinilý. Dívka mého věku se obětovala, aby zachránila kamarády. Čelila celé armádě nestvůr. Moje vítězství nad Mínótaurem vedle toho moc neznamenalo. Uvažoval jsem, jestli bych zachránil mámu, kdybych jednal jinak.

„Grovere,“ řekl jsem, „chodí hrdinové vážně na výpravy do podsvětí?“

„Někdy,“ řekl. „Orfeus. Héraklés. Houdini.“

„A přivedli někdy zpátky někoho z mrtvých?“

„Ne. Nikdy. Orfeovi se to málem povedlo... Percy, přece si vážně nemyslíš –“

„Ne,“ zalhal jsem. „Jenom mě to zajímalo. Takže... vždycky je určený nějaký satyr, aby poloboha chránil?“

Grover si mě opatrně měřil. Nepřesvědčil jsem ho, že jsem se vzdal té myšlenky na podsvětí. „Vždycky ne. Tajně navštěvujeme většinu škol. Snažíme se vyčenichat polokrevné, kteří mají schopnosti velkých hrdinů. Pokud najdeme někoho se silnou aurou, jako má dítě Velké trojky, dáme vědět Cheirónovi. Pokouší se na ně dohlížet, protože můžou nadělat fakt dost velké problémy.“

„A tys objevil mě. Cheirón říkal, žeš myslel, že bych mohl být nějak zvláštní.“

Grover se na mě podíval, jako bych ho právě zavedl do pasti. „Já ne... Páni, poslouchej, takhle neuvažuj. Kdybys *byl* – víš co – nikdy by ti nepovolili výpravu a já bych nikdy nedostal svou licenci. Jsi nejspíš Hermovo dítě. Nebo možná dokonce někoho z menších bohů, jako třeba Nemesis, bohyně odplaty. Nedělej si s tím starosti, ano?“

Připadalo mi, že ujišťuje spíš sebe než mě.

Ten den po večeri vládlo mnohem větší vzrušení než obvykle.

Konečně nastal čas na boj o vlajku.

Když byly talíře uklizené, ozval se roh z lastury a všichni jsme se u stolů postavili.

Táborníci křičeli a jásali, když Annabeth a dva její sourozenci vběhli do pavilonu s hedvábným transparentem. Byl dlouhý asi tři metry, stříbrně se leskl a zobrazoval sovu pálenou nad olivovým stromem. Z druhé strany pavilonu vyběhla Clarisse a její kamarádka s dalším transparentem stejné velikosti, ale křiklavě rudým, s namalovaným krvavým kopím a hlavou kance.

Obrátil jsem se k Lukovi a zakřičel přes všudypřítomný hluk: „To jsou vlajky?“

„Jo.“

„Týmy vždycky vedou Arés a Athéna?“

„Vždycky ne,“ řekl. „Ale často.“

„Takže když jeden srub uloví vlajku, co děláte – přebarvíte ji?“

Zašklebil se. „Uvidíš. Nejdřív ji musíme získat.“

„Na čí straně jsme?“

Věnoval mi tajnůstkářský pohled, jako by věděl něco, co já ne. Kvůli té jizvě na tváři vypadal ve světle pochodní skoro d'ábelsky. „Uzavřeli jsme dočasné spojení s Athénou. Dneska večer sebereme Arésovi vlajku. A ty nám s tím pomůžeš.“

Byly vyhlášeny týmy. Athéna uzavřela spojení s Apollónem a Hermem, dvěma největšími sruby. Pro získání podpory se obchodovalo s výsadami – čas na sprchování, rozvrh prací, nejlepší termíny pro venkovní aktivity.

Arésovcí se spojili se všemi ostatními: Dionýsem, Démétér, Afroditou a Héfaistem. Podle toho, co jsem viděl, byly Dionýsovy děti vážně dobří sportovci, jenže jenom dva. Děti Démétér si uměly poradit v přírodě a při venkovních aktivitách, ale nebyly moc agresivní. Synů a dcer Afrodity jsem se moc nebál. Všechny akce hlavně proseděli, prohlíželi se v hladině jezera, upravovali si vlasy a pomlouvali ostatní. Héfaiстовы děti nebyly moc pohledné a byly jen čtyři, zato velké a statné od celodenní práce v kovárně. S těmi to mohlo být těžké. A to samozřejmě nemluvím o Arésově srubu: tuctu největších, nejodpornějších a nejpříšernějších dětí na Long Islandu a na celém světě.

Cheirón udeřil kopytem do mramoru.

„Hrdinové!“ zvolal. „Pravidla znáte. Hraniční čarou je potok. Hřištěm je celý les. Jsou povoleny veškeré kouzelné předměty. Vlajka musí být vystavena nápadně a ne s více než dvěma strážci. Zajatce můžete odzbrojit, ale ne spoutat ani jim dávat roubík. Není povoleno zabíjení ani mrzačení. Budu dělat rozhodčího a polního lékaře. Ozbrojte se!“

Roztáhl ruce a stoly se najednou pokryly výzbrojí: přilbami, bronzovými meči, kopími a štíty z hovězí, pobitými kovem.

„Páni,“ podivil jsem se. „To máme vážně použít?“

Luke se na mě podíval, jako bych byl cvok. „Ano, pokud se nechceš nechat propíchnout svými kamarády z pětky. Tumaš – Cheirón si myslel, že ti tohle padne. Budeš mít hlídku na hranici.“

Můj štít měl rozměry desky za basketbalovým košem, s velkým Aeskulapovým žezlem uprostřed. Vážil asi tak milion kilo. Dobře by se na něm jezdilo na sněhu, ale doufal jsem, že po mně nikdo nebude chtít, abych s ním rychle běhal. Moje přilba měla stejně jako helmice ostatních v Athénině týmu na vršku velký modrý chochol z žíní. Arésovcí a jejich spojenci měli chocholy rudé.

Annabeth vykřikla: „Modrý týme, vpřed!“

Zajásali jsme a zahrozili meči a pustili se za ní po stezce do jižního lesa. Rudý tým mířil na sever a při tom po nás pokřikoval nadávky.

Podařilo se mi dohnat Annabeth a nezakopnout o svou výzbroj. „Poslyš.“

Pochodovala pořád dál.

„Takže jaký je plán?“ zeptal jsem se. „Nemáš něco kouzelného, co bys mi půjčila?“

Ruka jí zajela ke kapse, jako by se bála, že jsem jí něco ukradl.

„Jenom si dávej pozor na Clarissino kopí,“ doporučila mi. „Nepřej si, aby se tě ta věc dotkla. Jinak se neboj. My tu vlajku arésovcům sebereme. Přidělil ti Luke úkol?“

„Hlídka na hranici, ať je to co chce.“

„Je to hračka. Stát u potoka a odrážet rudé. Zbytek nech na mně. Athéna má vždycky nějaký plán.“

Hnala se dál a nechala mě za sebou.

„Fajn,“ zamumlal jsem pro sebe. „Jsem rád, žeš mě chtěla mít v týmu.“

Byla nepříjemně teplá noc. Lesy byly temné, zjevovaly se světlušky. Annabeth mě postavila k potůčku, který zurčel po kamenech, a pak se rozběhla se zbytkem týmu po lese.

Stál jsem tam sám se svou velikou přilbou s modrým chocholem a obřím štítem a cítil jsem se jako idiot. Bronzový meč mi připadal stejně špatně vyvážený jako všechny ostatní, které jsem zatím vyzkoušel. Držadlo potažené kůží mi táhlo ruku dolů jako kuželková koule.

Nikdo na mě přece vážně nezaútočí, nebo ano? Olymp snad musí mít nějakou odpovědnost, ne?

Z dálky se ozval lasturový roh. Slyšel jsem v lese výskání a výkřiky, řinčení kovu, bojující děti. Jako jelen se kolem mě prohnal jakýsi spojenec Apollóna s modrým chocholem, přeskočil potok a ztratil se na nepřátelském území.

Bezva, pomyslel jsem si. Přijdu o všechnu legraci, jako obvykle.

Pak jsem uslyšel zvuk, při kterém mi po zádech přešel mráz. Odněkud zblízka se ozvalo hluboké psí vrčení.

Instinktivně jsem zvedl štít. Měl jsem pocit, že mě něco sleduje.

Pak to vrčení přestalo. Cítil jsem, jak se to vzdaluje.

Na druhé straně potoka najednou explodoval podrost. Ze tmy se s křikem a ječením vyvalilo pět Arésových válečníků.

„Nandejte to tomu grázlíkovi!“ křičela Clarisse.

Ze škvír v přilbě se do mě zabodávala její škaredá prasečí očka. Máchala kopím dlouhým metr a půl, ostrá kovová špička rudě poblikávala. Její sourozenci měli jen obyčejné bronzové meče – ne že by mi to nějak zvedlo náladu.

Vyrazili přes potok. V dohledu nebyla žádná pomoc. Mohl jsem utéct. Nebo jsem se mohl bránit, sám proti půlce Arésova srubu.

Podařilo se mi vyhnout se první ráně, ale tihle soupeři nebyli tak pitomí jako Mínótaurus. Obklopili mě a Clarisse zaútočila kopím. Štít ho odklonil, ale ucítil jsem bolestivé brnění v celém těle. Zjezily se mi vlasy. Ruka se štítem mě brněla a vzduch páchl spáleninou.

Elektřina. To její zatracené kopí bylo nabitě elektřinou. Couvl jsem.

Další Arésovec mě praštil do prsou rukojetí meče a já se svalil na zem.

Mohli mě rozkopat na kaši, ale museli se řehtat.

„Uřízneme mu vlasy,“ rozhodla Clarisse. „Chytněte mu je.“

Podařilo se mi vyškrábat se na nohy. Zvedl jsem meč, ale Clarisse ho kopím srazila na bok, až se rozlétly jiskry. Ted' už mě mravenčily obě ruce.

„No páni,“ ušklíbla se Clarisse. „Tenhle kluk mě teda děsí. Fakt děsí.“

„K vlajce se jde tamtudy,“ doporučil jsem jí. Chtěl jsem to říct vztekle, ale bohužel to tak asi nevyznělo.

„Jo,“ vyštěkl jeden její sourozenec. „Ale my na tu vlajku kašlem. Nám jde o kluka, co ztrapnil náš srub.“

„To zvládnete sami,“ řekl jsem jim. Nebylo to ode mě asi nejchytřejší.

Vyrazili po mně dva. Couval jsem k potoku, pokoušel se zvednout štít, ale Clarisse byla moc rychlá. Její kopí mě zasáhlo přímo do žeber. Kdybych na sobě neměl náprsní krunýř, udělala by ze mě ražniči. Takhle mi elektrický hrot jenom rozdrkotal všechny zuby v puse. Jeden Clarissin spolubydlící mě sekl mečem do paže a nechal v ní pořádnou ránu.

Když jsem viděl vlastní krev, zatočila se mi hlava – bylo mi horko a zima zároveň.

„Žádné mrzačení,“ podařilo se mi říct.

„Ajaj,“ zaškaredil se ten kluk. „Asi mi zakážou moučník.“

Natlačil mě do potoka, přistál jsem v něm, až to cáklo. Všichni se rozchechtali. Počítal jsem, že až se dost pobaví, je se mnou konec. Ale pak se něco stalo. Připadalo mi, že mi voda probouzí všechny smysly, jako bych právě snědl pytel máminých tvrdých bonbonů s kávovou náplní.

Clarisse a její spolubydlíci vlezli do potoka, aby mě chytili, ale já se jim postavil. Věděl jsem, co mám dělat. Máchl jsem mečem naplocho po hlavě tomu prvnímu a čistě mu srazil přílbu. Zasáhl jsem ho tak tvrdě, že jsem viděl, jak se mu rozjízďejí oči, když se hroutil do vody.

Vyrazil po mně hnusák číslo dvě a hnusák číslo tři. Jednoho jsem práskl do obličeje štítem a druhému jsem mečem usekl zíněný chochol. Oba rychle zacouvali. Hnusákovi číslo čtyři se do útoku moc nechtělo, ale blížila se Clarisse a špička jejího kopí praskala energií. Jakmile zaútočila, chytil jsem rukojeť mezi okraj svého štítu a meč a zlomil ji jako větev.

„Jé!“ vyjekla. „Ty idiote! Ty smradlavý červe!“

Nejspíš by řekla ještě něco horšího, ale praštil jsem ji mezi oči rukojetí meče, až vyvrávorala pozadu z potoka.

Pak jsem uslyšel jakot, radostné výkřiky a uviděl jsem Luka, jak se žene směrem k hraniční čáře s vysoko zdviženou vlajkou rudého týmu. Měl kolem sebe pár kluků od Herma, kteří kryli jeho ústup, a vzadu pár Apollónových dětí, odrážejících héfaistovce. Arésovcí se zvedli a Clarisse celá omámená zaklela.

„Trik!“ vykřikla. „Byl to nějaký trik.“

Potáceli se za Lukem, ale bylo pozdě. Všichni se setkali u potoka, když Luke přeběhl do domácího území. Naše strana začala jásat. Rudá vlajka se zaleskla a změnila se na stříbrnou. Kance a kopí nahradilo veliké Aeskulapovo žezlo, symbol srubu číslo jedenáct. Celý modrý tým zvedl Luka a nosil ho kolem na ramenou. Z lesa vyběhl Cheirón a zatroubil na lasturový roh.

Hra skončila. Zvítězili jsme.

Chystal jsem se přidat k oslavě, když se vedle mě z potoka ozval Annabetin hlas: „To nebylo špatné, hrdino.“

Ohlédl jsem se, ale nebyla tam.

„Kde ses sakra naučil tak bojovat?“ zeptala se. Vzduch se zatřpytil a ona se zhmotnila. V ruce držela baseballovou čepici newyorského týmu Yankeeů, jako by si ji právě sundala z hlavy.

Cítil jsem, jak dostávám vztek. Ani jsem se nedivil, že ještě před chvilí byla neviditelná. „Tys mě sem nastražila,“ osočil jsem ji. „Postavilas mě sem, protože jsi věděla, že po mně Clarisse půjde, a Luka jsi poslala po křídle. Všechno jsi to naplánovala.“

Annabeth pokrčila rameny. „Říkala jsem ti to. Athéna má vždycky, vždycky nějaký plán.“

„Plán, jak mě nechat rozdrtit.“

„Přišla jsem, jak nejrychleji to šlo. Chystala jsem se zasáhnout, ale...“ Pokrčila rameny. „Tys pomoc nepotřeboval.“

Pak si všimla mé zraněné ruky. „Jaks to udělal?“

„Rána mečem,“ podotkl jsem. „Cos myslela?“

„Ne. *Byla* to rána mečem. Podívej se na to.“

Krev zmizela. Tam, kde byla předtím velká rána, se táhl dlouhý bílý šrám a i ten se ztrácel. Pod mým pohledem se proměnil v malou jizvu a pak zmizel.

„Já – já to nechápu,“ řekl jsem.

Annabeth usilovně uvažovala. Málem jsem viděl, jak se jí v hlavě otáčejí kolečka. Shlédla na mé nohy, pak na Clarissin zlomený oštěp a nakázala: „Vylez z té vody, Percy.“

„Co –“

„Dělej.“

Vystoupil jsem z potoka a okamžitě jsem se cítil k smrti unavený. V rukách mi zase začínalo brnět.

Nával energie mě opustil. Málem jsem se svalil, ale Annabeth mě podepřela.

„Ach, u Styxu,“ zanáčovala. „Tohle *není* dobré. Nechtěla jsem... Myslela jsem, že to bude Zeus...“

Než jsem se stačil zeptat, co tím myslela, uslyšel jsem znovu to psí vrčení, ale mnohem blíž než předtím. Lesy prořízlo zavytí.

Jásání táborníků okamžitě utichlo. Cheirón vykřikli něco ve starořečtině a mně až později došlo, že jsem tomu dokonale rozuměl: „*Do stře hu! Můj luk!*“

Annabeth tasila meč.

Na skalách hned nad námi stál černý pes velikosti nosorožce s očima rudýma jako žhavá láva a s tesáky jako dýky.

Díval se přímo na mě.

Nikdo se ani nepohnul kromě Annabeth, která vyjekla: „Percy, utíkej!“

Pokusila se stoupnout si přede mě, ale pes byl moc rychlý. Přeskočil ji – obrovský zubatý stín – a zrovna když do mě narazil, když jsem zavrával dozadu a cítil, jak mi jeho drápy, ostré jako břitvy, rvou brnění, ozvala se kaskáda zvuků, jako by se postupně trhalo čtyřicet listů papíru. Psovi rašil z krku trs šípů. Nestvůra mi padla mrtvá k nohám.

Nějakým zázrakem jsem zůstal naživu. Nechtělo se mi ani dívat pod zbytky rozervaného brnění. Cítil jsem na hrudi horko a vlhko a věděl jsem, že jsem zle poškrábaný. Stačila vteřinka a to monstrum by mě proměnilo v půl metraku lahůdkového masa.

Cheirón k nám přiklusal s lukem v ruce a se zachmuřenou tváří.

„*Di immortales!*“ zlobila se Annabeth. „To je pekelný pes z Trestných polí. Oni... oni by neměli...“

„Někdo ho povolal,“ hlesl Cheirón. „Někdo z tábora.“

Přišel k nám Luke se zapomenutou vlajkou v ruce. Jeho chvíle slávy byla pryč.

Clarisse vykřikla: „To je všechno Percyho vina! Percy ho povolal!“

„Mlč, dítě,“ řekl jí Cheirón.

Díval se, jak se tělo pekelného psa rozplývá do stínů a vsakuje se do země, až zmizelo úplně.

„Jsi zraněný,“ řekla mi Annabeth. „Rychle, Percy, běž do vody.“

„Jsem v pohodě.“

„Ne, nejsi,“ nesouhlasila. „Cheiróne, podívejte se na tohle.“

Byl jsem moc unavený na to, abych se s ní dohadoval. Ustoupil jsem zpátky do potoka a celý tábor se shlukl kolem mě.

Okamžitě mi bylo líp. Cítil jsem, jak se mi rány na prsou uzavírají. Někteří táborníci zalapali po dechu.

„Koukejte, já-já nevím, proč to je,“ koktal jsem a pokoušel jsem se ospravedlnit. „Je mi líto...“

Ale oni se nedívali, jak se mi hojí zranění. Zírali na něco nad mojí hlavou.

„Percy,“ promluvila Annabeth a ukázala tam. „Hm...“

Když jsem vzhlédl, znamení se už rozplývalo, ale pořád jsem ještě rozeznal hologram vířícího a zářícího zeleného světla. Bylo to kopí se třemi hroty: trojzubec.

„Tvůj otec,“ zamumlala Annabeth. „Tohle vážně *není* dobré.“

„Je určeno,“ oznámil Cheirón.

Všude kolem mě táborníci klesali na kolena, dokonce i Arésův srub, i když nevypadalo, že jsou tím moc nadšeni.

„Můj otec?“ zeptal jsem se úplně popleteně.

„Poseidón,“ ohlásil Cheirón. „Zemětřás, Nositel bouře, Otec koní. Sláva ti, Persee Jacksone, synu boha moře.“

Devátá kapitola

DOSTÁVÁM NABÍDKU NA VÝPRAVU

Druhý den ráno mě Cheirón přestěhoval do srubu číslo tři.

Nemusel jsem se o něj s nikým dělit. Měl jsem spoustu místa na všechny svoje věci: na Mínótaurův roh, jednu sadu náhradního oblečení a na pytlík s toaletními věcmi. U večere jsem mohl sedět u vlastního stolu, vybírat si všechny aktivity, vyhlašovat si večerku, kdy se mi zachtělo a neposlouchat nikoho jiného.

A bylo mi z toho úplně mizerně.

Zrovna když mi připadalo, že mě přijali, když jsem cítil, že jsem v jedenáctce doma a můžu být normální dítě – nebo aspoň tak normální, jak se dá, když je člověk polokrevný – oddělili mě, jako bych měl nějakou vzácnou chorobu.

O pekelném psovi se nikdo nezmínil, ale měl jsem pocit, že za mými zády si o tom všichni povídají. Ten útok každého vyděsil. Přinesl dvě poselství: zaprvé, že jsem syn boha moře, a zadruhé, že nestvůry nic nezastaví a že mě chtějí zabít. Mohou vtrhnout i do tábora, který byl odjakživa považován za bezpečný.

Ostatní táborníci se ode mě drželi tak daleko, jak to jenom šlo. Jedenáctka měla strach absolvovat se mnou lekce šermování po tom, co jsem provedl arésovcům v lese, takže moje hodiny s Lukem se staly záležitostí boje muže proti muži. Tlačil na mě víc než dřív a nebál se mě poranit.

„Budeš potřebovat veškerý možný trénink,“ sliboval mi, když jsme cvičili s meči a planoucími pochodněmi. „Teď vyzkoušíme znovu ten útok setnutí zmije. Ještě padesátkrát.“

Annabeth mě po dopoledních pořádku učila řečtinu, ale vypadala roztržitě. Pokaždé, když jsem něco řekl, se na mě zamračila, jako bych ji zrovna dloubl mezi oči.

Po lekci odcházela a mumlala si pro sebe: „Výprava... Poseidón?... Všechno špatně... Je třeba udělat plán...”

Dokonce i Clarisse se držela dál, i když její jedovatý pohled prozrazoval, že by mě nejradši zamordovala za to, že jsem jí zlomil kouzelné kopí. Přál jsem si, aby na mě prostě vyjela nebo mě praštila nebo tak něco. Radši bych se každý den rval, než aby mě ignorovali.

Věděl jsem, že mě někdo v táboře nesnáší, protože jednou večer jsem přišel do srubu a našel na prahu položené noviny smrtelníků, výtisk *New York Daily News*, otevřený na stránce zpráv z města. Trvalo mi skoro hodinu, než jsem ten článek přečetl, protože čím větší jsem měl vztek, tím víc mi slova plavala po stránce.

PO PODIVNÉ AUTOHAVÁRII SE STÁLE
POHŘEŠUJÍ CHLAPEC S MATKOU
Eileen Smytheová

Sally Jacksonová a její syn Percy se týden po záhadném zmizení stále pohřešují. Minulou sobotu byl na silnici na severu Long Islandu nalezen silně ohořelý rodinný vůz Camaro 78 s rozervanou střechou a rozbitou přední nápravou. Auto se převracelo a klouzalo po svahu několik set stop a pak explodovalo.

Matka se synem trávili víkend v Montauku, ale ve spěchu a za záhadných okolností odtamtud odjeli. V autě a v okolí vraku byly nalezeny drobné stopy krve, ale žádné další známky po pohřešovaných Jacksonových. Obyvatelé té venkovské oblasti vypověděli, že v době neštěstí neviděli nic neobvyklého.

Manžel paní Jacksonové, Gabe Ugliano, tvrdí, že jeho nevlastní syn Percy Jackson je problémové dítě, které bylo vyloučeno z řady internátních škol a už dříve vykazovalo sklony k násilí.

Policie nesdělila, zda je syn Percy podezřelý z matčina zmizení, ale zločin nevylučuje. Přinášíme nedávné fotografie Sally

Jacksonové a Percyho. Policie vyzývá všechny, kdo mohou poskytnout jakoukoliv informaci, aby zatelefonovali na níže uvedenou bezplatnou linku prevence zločinu.

Telefonní číslo bylo zakroužkováno černým fixem.

Zmačkal jsem noviny a zahodil je a pak skočil na postel uprostřed svého prázdného srubu.

„Večerka,“ řekl jsem sám sobě nešťastně. Tu noc jsem měl svůj zatím nejhorší sen.

Běžel jsem za bouřky po pláži. Tentokrát jsem měl za sebou nějaké město. New York to nebyl. Město vypadalo jinak: budovy stály dál od sebe a v dálce se rýsovaly palmy a nízké kopce.

O necelých sto metrů dál po pláži spolu bojovali dva muži. Připomínali zápasníky z televize, byli svalnatí, vousatí a dlouhovlasí. Oba měli na sobě volné řecké tuniky, jeden lemovanou modře, druhý zeleně. Zápasili spolu, rvali se, kopali se, naráželi do sebe hlavami a pokaždé, když se dotkli, se zablesklo, obloha potemněla a zvedl se vítr.

Musel jsem je zastavit. Nevěděl jsem jak. Ale čím víc jsem běžel, tím víc mi vítr bránil, až jsem běžel na místě a patami marně ryl v písku.

Přes řev bouře jsem slyšel toho v modrém, jak křičí na zeleného: *Vrať to! Vrať to!* Jako dvě děti ze školky, které se perou o hračku.

Vlny rostly, narážely na pobřeží a kropily mě slanou vodou.

Zařval jsem: *Nechte toho! Přestaňte se bít!*

Země se otrásla. Odněkud z hloubky se ozval chechtot a hlas tak hluboký a odporový, až mi v žilách ztuhla krev.

Pojď dolů, malý hrdino, zašeptal ten hlas. Pojď dolů!

Písek pode mnou se rozdělil a otevřela se prasklina vedoucí přímo do středu Země. Nohy mi klouzaly a pak mě spolkla temnota.

Probudil jsem se, přesvědčený, že padám.

Pořád jsem byl na posteli ve srubu číslo tři. Tělo mi napovídalo, že je ráno, ale venku byla tma a po kopcích se válely mraky. Schylovalo se k bouře. Tohle se mi nezdálo.

Uslyšel jsem klapot u dveří a kopyto ťukající na práh.

„Dále?“

Dovnitř vklusl Grover a vypadal ustaraně. „Chce s tebou mluvit pan D.“

„Proč?“

„Chce skončit... no, radši ho nechám, aby ti to řekl sám.“

Celý nervózní jsem se oblékl a šel za ním, přesvědčený, že mám velký malér.

Celé dny jsem napůl čekal předvolání do hlavní budovy. Když mě teď prohlásili za syna Poseidóna, jednoho z bohů Velké trojky, která neměla mít děti, myslel jsem, že je zločin být naživu. Ostatní bohové nejspíš probrali nejlepší způsob, jak mě potrestat za mou existenci, a pan D. se chystal oznámit mi jejich verdikt.

Obloha nad průlivem Long Island vypadala jako inkoustová polévka, která přichází do varu. Blížila se k nám mlžná opona deště. Zeptal jsem se Grovera, jestli nepotřebujeme deštník.

„Ne,“ řekl. „Tady nikdy neprší, pokud nechceme.“

Ukázal jsem na bouřku. „A co je sakra tohle?“

Stísněně se podíval na oblohu. „Mine nás to. Špatné počasí nás vždycky mine.“

Uvědomil jsem si, že má pravdu. Za ten týden, co jsem tu byl, se nikdy ani nezatáhlo. A těch pár dešťových mraků, které jsem viděl, nás obeplulo přesně kolem okrajů údolí.

Ale tahle bouřka... tahle byla mohutná.

Na volejbalovém hřišti hrály děti z Apollónova srubu ranní zápas proti satyrům. Dionýsova dvojčata kráčela po plantáži a nutila jahody růst. Všichni dělali to, co obvykle, ale vypadali nervózně. Upírali oči na tu bouřku.

Vyšli jsme s Groverem na přední verandu hlavní budovy. Dionýsos seděl u stolku na pinochle v havajské košili s tygřími pruhy a se svou dietní colou, přesně jako první den. Naproti němu trůnil Cheirón ve falešném kolečkovém křesle. Hráli proti neviditelným soupeřům – ve vzduchu se vznášely dvě sady karet.

„Ale, ale,“ řekl pan D. a ani nevzhlédl. „Naše malá hvězda.“

Čekal jsem.

„Pojď blíž,“ vyzval mě pan D. „A nečekej, že ti budu nějak lichotit, smrtelníku, jenom proto, že ten starý bradatý mořský korýš je tvůj táta.“

V mracích zaplála síť klikatých blesků. Okna domu roztřásl hrom.

„Blablabla,“ zamručel Dionýsos.

Cheirón předstíral zájem o své pinochlové karty. Grover se přikrčil u zábradlí a kopyty klapal sem a tam.

„Kdyby bylo po mém,“ ozval se Dionýsos, „přiměl bych tvé molekuly, aby vzplanuly. Smeteme popel a je po starostech. Ale Cheirónovi připadá, že by to neodpovídalo mému poslání v tomhle příšerném táboře: chránit vás malé spratky, aby se vám nic nestalo.“

„Samovznícení je forma újmy, pane D.,“ vložil se do toho Cheirón.

„Nesmysl,“ nesouhlasil Dionýsos. „Ten kluk by neucítil ani ň. Přesto jsem svolil, že se budu krotit. Uvažuju, že tě místo toho proměním v delfína a pošlu tě zpátky za tatíkem.“

„Pane D. –“ varoval ho Cheirón.

„No jo, dobře,“ povolil Dionýsos. „Existuje ještě jedno řešení. Ale je to strašlivá pitomost.“ Dionýsos se zvedl a karty neviditelných protivníků se sesypaly na stůl. „Vyrážím na Olymp na naléhavou schůzku. Jestli tu ten kluk ještě bude, až se vrátím, proměním ho v delfína. Rozumíš? A Persee Jacksone, jestli máš kousek rozumu v hlavě, tak poznáš, že je to mnohem chytřejší řešení než to, co prý máš udělat podle Cheiróna.“

Dionýsos zvedl jednu kartu, obrátil ji a ona se proměnila v plastový obdélník. Kreditní karta? Ne. Bezpečnostní propustka.

Luskl prsty.

Vzduch kolem něj jako by se složil a prohnul. Pan D. se proměnil v hologram, pak ve vítr a nakonec byl pryč a ve vzduchu po něm zůstala jen vůně čerstvě vymačkaných grapefruitů.

Cheirón se na mě usmál, ale vypadal unaveně a nervózně. „Posaď se, prosím, Percy. A ty taky, Grovere.“

Udělalí jsme to.

Cheirón položil na stůl své karty, vítězný list, který nestačil použít.

„Pověz mi, Percy,“ řekl. „Co si myslíš o tom pekelném psovi?“
Otrásl jsem se, jenom jsem slyšel ten název.

Cheirón po mně nejspíš chtěl, abych řekl: *Sakra, to byla brnkačka. Pekelné psy si dávám k snídani.* Ale na lhaní jsem se necítil.

„Vyděsil mě,“ přiznal jsem. „Kdybyste ho nezasáhl, byl bych mrtvý.“

„Setkáš se s horšími věcmi, Percy. S mnohem horšími, než budeš u konce.“

„U konce... čeho?“

„Své výpravy, pochopitelně. Přijímáš ji?“

Podíval jsem se na Grovera, který si držel palce.

„Hm, pane,“ poznamenal jsem, „ještě jste mi neřekl, o co jde.“

Cheirón se zašklebil. „No, podrobnosti jsou na tom to nejhorší.“

Přes údolí zaduněl hrom. Bouřkové mraky teď dosáhly okraje pobřeží. Všude, kam jsem dohlédl, se obloha a moře vařily dohromady.

„Poseidón a Zeus,“ promluvil jsem. „Bojují spolu o něco cenného... o něco, co bylo ukradené, ne?“

Cheirón a Grover si vyměnili pohledy.

Cheirón se v křesle napřímil. „Jak to víš?“

Cítil jsem, jak hořím. Litoval jsem, že jsem vůbec otevřel tu svou nevymáchanou pusu. „Počasí od Vánoc je divné, jako by se moře a obloha spolu rvaly. Pak jsem mluvil s Annabeth a ta prý zaslechla něco o krádeži. A... taky jsem měl sny.“

„Já to věděl,“ povzdychl si Grover.

„Mlč, satyre,“ nařídil mu Cheirón.

„Ale ta jeho výprava!“ Groverovi zářily oči vzrušením. „Musí být!“

„To může určit jenom Orákulum.“ Cheirón si prohrábl ježatou bradku. „Nicméně máš pravdu, Percy. Tvůj otec a Zeus mají nejhorší spor za celé stovky let. Hádají se o něco cenného, co bylo ukradené. Abych byl konkrétní: o blesk.“

Nervózně jsem se zasmál. „O co?“

„Neber to na lehkou váhu,“ varoval mě Cheirón. „Nemluvím o nějaké klikatici, obalené staniolem, z podřadné divadelní hry. Mluvím o půlmetrovém válci z prvotřídního nebeského bronzu, opatřeném na obou koncích výbušninami božské intenzity.“

„Ach tak.“

„Diův mistrovský blesk,“ pokračoval Cheirón, který se teď dostal do ráže. „Symbol jeho síly, od něž se odvozují všechny ostatní blesky. První zbraň vyrobená Kyklopy pro válku proti Titánům, blesk, který odřízl vrcholek hory Etna a srazil Krona z trůnu. Mistrovský blesk, jenž má v sobě tolik síly, že vodíkové bomby smrtelníků vypadají vedle něj jako petardy.“

„A ten chybí?“

„Byl ukraden,“ vysvětlil mi Cheirón.

„Od koho?“

„Kým,“ opravil mě Cheirón. Jednou učitel, vždycky učitel. „Tebou.“

Zůstal jsem zírat s otevřenou pusou.

„Přinejmenším,“ Cheirón zvedl ruku, „si to myslí Zeus. Během zimního slunovratu se na poslední poradě bohů Zeus a Poseidón pohádali. Obvyklé nesmysly: ‚Matka Rhea měla vždycky radši tebe‘, ‚Katastrofy ve vzduchu jsou efektnější než katastrofy na moři‘ a tak dále. Pak si Zeus uvědomil, že schází jeho mistrovský blesk. Někdo mu ho sebral z trůnního sálu přímo před nosem. Okamžitě obvinil Poseidóna. Jenže, víš, bůh se nemůže přímo zmocnit symbolu moci jiného boha – to je zakázáno nejstarším z božských zákonů. Ale Zeus je přesvědčen, že tvůj otec přiměl lidského hrdinu, aby ho vzal.“

„Ale já jsem ne –“

„Měj trpělivost a poslouvej, dítě,“ mluvil dál Cheirón. „Zeus má dobrý důvod k podezíravosti. Kovárny Kyklopů jsou pod mořem, což dává Poseidónovi jistý vliv na výrobce bratrových blesků. Zeus je přesvědčen, že Poseidón vzal ten mistrovský blesk a teď tajně přiměl Kyklopy, aby vyrobili celou řadu nezákonných kopií, které by se daly použít na svržení Dia z trůnu. Jediné, co Zeus neví jistě, je to, kterého hrdinu Poseidón ke krádeži zneužil. Teď tě Poseidón otevřeně prohlásil za svého syna. O zimních

prázdninách jsi byl v New Yorku. Mohl jsi lehce proniknout na Olymp. Zeus je přesvědčený, že objevil zloděje.“

„Ale já na Olympu nikdy nebyl! Zeus je blázen!“

Cheirón a Grover se nervózně podívali na oblohu. Nezdálo se, že by se mraky nad námi rozdělovaly, jak Grover sliboval. Valily se přímo přes údolí a uzavíraly nás v něm jako víko rakve.

„Ty, Percy...?“ oslovil mě Grover. „My nepoužíváme to slovo na b, když mluvíme o pánu oblohy.“

„Spíš snad *paranoidní*,“ navrhl Cheirón. „Na druhou stranu, Poseidón se už pokoušel Dia sesadit. Jsem si jistý, že to byla otázka číslo třicet osm ve tvé závěrečné zkoušce...“ Podíval se na mě, jako by vážně čekal, že si vzpomenu na otázku osmatřicet.

Jak by mě někdo mohl obvinít z krádeže božské zbraně? Nedokážu ukrást ani plátek pizzy na Gabeově pokerovém dýchánku, aby mě nepřistihli. Cheirón čekal na odpověď.

„Něco se zlatou sítí?“ hádal jsem. „Poseidón a Héra a pár dalších bohů... oni, no, chytili Dia a nepustili ho, dokud jim neslíbil, že bude lepším vládcem, je to tak?“

„Správně,“ souhlasil Cheirón. „A Zeus už od té doby Poseidónovi nevěří. Poseidón samozřejmě krádež blesku popírá a obvinění ho velice urazilo. Ti dva se v jednom kuse dohadují už celé měsíce a vyhrožují válkou. A teď jsi do toho přišel ty – ta příslovečná poslední kapka.“

„Ale já jsem jenom dítě!“

„Percy,“ vpadl do toho Grover, „kdybys byl Zeus a už sis myslel, že bratr plánuje, jak tě svrhnout, a pak by ten bratr najednou přiznal, že porušil posvátnou přísahu uzavřenou po druhé světové válce a zplodil nového smrtelného hrdinu, který by se dal nasadit jako zbraň proti tobě... Neprovětralo by ti to tógu?“

„Ale já jsem nic neudělal. Poseidón – můj otec – ve skutečnosti nenechal ten mistrovský blesk ukrást, že ne?“

Cheirón si povzdechl. „Většina uvážlivých pozorovatelů by se shodla, že krádež není Poseidónův styl. Ale bůh moře je moc hrdý, aby se o tom pokoušel Dia přesvědčit. Zeus žádá, aby Poseidón vrátil ten blesk do letního slunovratu. To je jedenadvacátého června, ode dneška za deset dní. Poseidón chce do toho data

omluvu za to, že byl označen za zloděje. Doufal jsem, že převáží diplomacie, že Héra, Déméter nebo Hestiá přimějí bratry k rozumu. Ale tvůj příchod Dia rozzuřil. Teď už ani jeden z bohů neustoupí. Pokud někdo nezasáhne, jestli se nenajde mistrovský blesk a nevrátí se do slunovratu Diovi, bude válka. A víš, jak by vypadala taková pořádná válka, Percy?“

„Strašně?“ tipnul jsem si.

„Představ si svět v chaosu. Příroda v boji se sebou samou. Olympští bohové přinucení volit mezi Diem a Poseidónem. Ničení. Masakr. Miliony mrtvých lidí.

Západní civilizace proměněná v bojiště tak obrovské, že by trojská válka vedle toho připomínala neškodnou bitku.“

„Strašné,“ opakoval jsem.

„A ty, Percy Jacksone, bys pocítil Diův hněv jako první.“

Začalo pršet. Hráči volejbalu přestali hrát a za ohromeného ticha zírali na oblohu.

To *já* jsem zavinil bouřku na Vrchu polokrevných. Zeus kvůli mně trestá celý tábor. Naštval jsem se.

„Takže já mám najít ten pitomý blesk,“ řekl jsem. „A vrátit ho Diovi.“

„Copak by to nebyl nejlepší dar na usmířenou,“ pokračoval Cheirón, „přimět Poseidónova syna vrátit Diův majetek?“

„Pokud Poseidón tu věc nemá, tak kde je?“

„Myslím, že to vím.“ Cheirón se tvářil smutně. „Část věštby, kterou jsem dostal před lety... no, některé výroky mi teď dávají smysl. Ale než ti budu moct říct víc, musíš oficiálně přijmout výpravu. Musíš vyhledat radu Orákula.“

„Proč mi předtím nemůžete říct, kde je ten blesk?“

„Protože kdybych to udělal, možná by ses bál výzvu přijmout.“

Polkl jsem. „To je dobrý důvod.“

„Takže souhlasíš?“

Podíval jsem se na Grovera, který na mě povzbudivě kývl.

To se mu to kýve. Jeho Zeus zabít nechce.

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Je to lepší než se nechat proměnit v delfína.“

„Pak je načase, aby ses poradil s Orákulem,“ oznámil mi Cheirón. „Běž nahoru, Percy Jacksone, do podkroví. Až se vrátíš, promluvíme si dál, pokud budeš ještě při zdravém rozumu.“

Čtyři patra nahoru a schody končily pod zelenými padacími dveřmi.

Zatáhl jsem za provaz. Dveře se zhouply dolů a spustil se dřevěný žebřík.

Horký vzduch seshora páchl plesnivinou a shnilým dřevem a ještě něčím dalším... pachem, který si pamatuju z hodin biologie. Hadi. Smrad hadů.

Zadržel jsem dech a vylezl nahoru.

Podkroví bylo nacpané krámy řeckých hrdinů: stála tam brnění obalená pavučinami, kdysi lesklé štíty poďobané rzí, staré kožené lodní kufry polepené samolepkami s nápisy ITHAKA, OSTROV KOUZELNICE KIRKÉ a ZEMĚ AMAZONEK. Jeden dlouhý stůl byl přecpaný sklenicemi plnými naložených věcí – byly v nich odlomené chlupaté drápy, obrovské žluté oči a různé další části nestvůr. Zaprášená trofej na stěně vypadala jako hlava nějakého gigantického hada, ale měla rohy a kompletní žraloci chrup. Na tabulce stálo: HLAVA HYDRY, #1, WOODSTOCK, N. Y, 1969.

U okna spočíval na dřevěné trojnožce nejpříšernější exponát ze všech: mumie. Ne taková zabalená v látce, ale ženské tělo scvrklé jako lusk. Žena měla na sobě batikované šaty bez rukávů, spousty korálových náhrdelníků a čelenku v dlouhých černých vlasech. Kůži na tváři měla tenkou a nataženou přes kosti a místo očí zíraly skelné bílé šterbiny, jako by pravé oči nahradil mramor. Byla mrtvá už hodně, hodně dlouho.

Když jsem se na ni díval, běhal mi mráz po zádech. A pak se mumie ještě ke všemu na stoličce napřímila a otevřela pusou. Z úst se jí vyvalila zelená pára a svíjela se nad zemí v hustých proudech, syčela jako dvacet tisíc hadů. Zakopl jsem o vlastní nohu, jak jsem se snažil dostat zpátky k padacím dveřím, ale ty se zabouchly. V hlavě jsem uslyšel hlas, vplazil se mi do jednoho ucha a ovíjel se mi kolem mozku: *Já jsem duch Delf, mluvčí proroctví Foiba*

Apollóna, který zabil mocného draka Pythona. Přístup, tazateli, a ptej se.

Chtělo se mi říct: *Ne, díky, spletl jsem si dveře, hledal jsem záchod.* Ale přinutil jsem se zhluboka se nadechnout.

Ta mumie nebyla živá. Byla to nějaká příšerná nádoba na něco jiného, na sílu, která teď kolem mě kroužila v zelené mlze. Ale její přítomnost nepůsobila zle jako moje hrozná matikářka paní Doddsová nebo Mínótaurus. Připadala mi spíš jako tři sudičky, které jsem viděl plést před ovocným stánkem u silnice: staré, mocné a rozhodně *ne* lidské. Ale ani nijak zvlášť dychtivé mě zabít.

Sebral jsem odvalu a zeptal se: „Jaký je můj osud?“

Mlha zavířila ještě hustěji, shlukla se přímo přede mnou a kolem stolu s nakládanými částmi těl nestvůr. Najednou kolem toho stolu seděli čtyři muži a hráli karty. Zformovaly se jim tváře. Byl to Smrad'och Gabe a jeho kamarádi.

Pěsti se mi samy od sebe zaťaly, i když jsem věděl, že tahle pokerová společnost nemůže být skutečná. Byla to iluze vytvořená z mlhy.

Gabe se ke mně obrátil a promluvil chraplavým hlasem Orákula: *Vydáš se na západ, bohu se postavíš, který se obrátí.*

Jeho kumpán po pravé ruce vzhlédl a řekl stejnými hlasem: *Najdeš, co zmizelo, dohlédneš, že se to v pořádku navrátí.*

Chlapík nalevo přihodil dva pokerové žetony a pak prohlásil: *Kdo tě zve přítelem, ten tě pak podrazí.*

Nakonec Eddie, správce našeho domu, vyslovil nejhorší větu ze všech: *Na čem ti záleží nejvíce, nespasíš.*

Postavy se začaly rozplývat. Nejprve jsem byl tak otřesený, že jsem se nezmohl na slovo, ale jak mlha ustupovala, svinula se do velikého zeleného hada a plazila se zpátky do pusy mumie, vykřikl jsem: „Počkat! Co tím myslíte? Jaký přítel? Co se mi nepodaří spasit?“

Ocas mlžného hada zmizel v puse mumie. Postava se znovu opřela o zeď. Ústa se jí pevně zavřela, jako by se neotevřela stovky let. Podkroví bylo znovu tiché a opuštěné, nic než prostor nacpaný samými starožitnostmi.

Měl jsem pocit, že bych tu klidně mohl stát, dokud se taky nepokryju pavučinami, a nedozvěděl bych se už nic víc.

Mé slyšení u Orákula bylo u konce.

„No?“ zeptal se mě Cheirón.

Zhroutil jsem se do křesla u pinochlového stolku. „Říkalo, že najdu, co bylo ukradeno.“

Grover se naklonil dopředu a vzrušeně přežvykoval zbytky plechovky od dietní coly. „To je bezva!“

„Co řeklo Orákulum *přesně*?“ naléhal Cheirón. „Je to důležité.“

Uši mě pořád brněly od toho hadího hlasu. „Říkalo... říkalo, že půjdu na západ a postavím se bohu, který se obrátil. Najdu, co zmizelo a postarám se, aby se to v pořádku vrátilo.“

„Já to věděl,“ radoval se Grover.

Cheirón nevypadal, že by mu to stačilo. „Ještě něco?“

Nechtělo se mi říkat mu to.

Jaký přítel mě zradí? Neměl jsem jich tak moc.

A co ta poslední věta – nepodaří se mi spasit to, na čem mi záleží nejvíc. Co je to za Orákulum, že mě posílá na výpravu a přitom mi říká: *Jo, a mimochodem, neuspěješ*.

Jak bych to mohl přiznat?

„Ne,“ zalhal jsem. „To je všechno.“

Studoval moji tvář. „Výborně, Percy. Ale uvědom si tohle: slova Orákula mívají často dvojí význam. Moc se jimi nezabývej. Pravda nebývá vždycky jasná, dokud se události neodehrají.“

Měl jsem pocit, že ví, že tajím něco špatného, a snaží se mě podpořit.

„Dobře,“ promluvil jsem, abych změnil téma. „Takže kam to jdu? Kdo je ten bůh na západě?“

„No tak, myslí, Percy,“ naléhal Cheirón. „Pokud se Zeus a Poseidón navzájem oslabí ve válce, kdo tím získá?“

„Někdo jiný, kdo chce převzít vládu?“ hádal jsem.

„Ano, přesně tak. Někdo, kdo je plný zášti, kdo byl nespokojený se svým dílem, když byl svět před věky rozdělený. Někdo, jehož říši posílí smrt milionů lidí. Někdo, kdo nenávidí své

bratry, že ho přinutili přísahat, že nebude mít další děti, a nyní tu přísahu oba porušili.“

Vzpomněl jsem si na své sny, na ten ďábelský hlas, který vycházel z hloubi Země. „Hádés.“

Cheirón přikývl. „Vládce mrtvých je jediná správná odpověď.“

Groverovi upadl od pusy kousek hliníku. „Prp, počkat. C-cože?“

„Po Percym šla Lítice,“ připomněl mu Cheirón. „Sledovala ho, dokud si nebyla jistá jeho identitou, a pak se ho pokusila zabít. Lítice poslouchají jenom jednoho pána: Háda.“

„Ano, ale-ale Hádés nenávidí všechny hrdiny,“ protestoval Grover. „Zvlášť pokud zjistil, že Percy je syn Poseidóna...“

„Pekelný pes se dostal do lesa,“ pokračoval Cheirón. „Psi se dají povolát jenom z Trestných polí a musí je pozvat někdo zevnitř tábora. Hádés tady má nějakého zvěda. Musí mít podezření, že se Poseidón pokusí využít Percyho, aby očistil své jméno. Hádés by moc rád tohoto mladého polokrevného zabil ještě dřív, než se stačí vydat na výpravu.“

„Výborně,“ zamumlal jsem. „To už máme dva hlavní bohy, kteří mě chtějí zabít.“

„Ale výprava k...“ Grover polkl. „Chci říct, nemůže být ten mistrovský blesk na nějakém takovém místě, jako je třeba Maine? V Maine je v téhle roční době moc pěkně.“

„Hádés poslal nějakého svého patolízala, aby ukradl mistrovský blesk,“ tvrdil Cheirón. „Schoval ho v podsvětí a moc dobře věděl, že Zeus obviní Poseidóna. Nepředstírám, že dokonale rozumím důvodům vládce mrtvých, netuším, proč si k zahájení války vybral zrovna tuhle dobu, ale jedna věc je jistá. Percy musí jít do podsvětí, najít mistrovský blesk a odhalit pravdu.“

V břiše se mi rozhořel podivný oheň. Nejzvláštnější na tom bylo, že nešlo o strach. Bylo to očekávání. Touha po pomstě. Hádés se mě zatím pokusil třikrát zabít, pomocí Mínotaura, Lítice a pekelného psa. Může za to on, že máma zmizela v záblesku světla. A teď se pokouší mě a mého otce nespravedlivě obvinít z krádeže, kterou jsme nespáchali.

Byl jsem připravený rozdat si to s ním.

Kromě toho, pokud je v podsvětí moje máma...

Tak bacha, chlapče, ozval se ten kousek mého mozku, který ještě uvažoval rozumně. Jsi děčko. Hádés je bůh.

Grover se třásl. Pustil se do pinochlových karet, jako by to byly bramborové lupínky.

Ten ubohý kluk musí podniknout tu výpravu se mnou, aby mohl dostat licenci pátrače, ať je to co chce. Ale jak bych to po něm mohl chtít, zvlášť když Orákulum řeklo, že je mi souzeno neuspět? To je sebevražda.

„Koukejte, pokud víme, že to byl Hádés,“ pověděl jsem Cheirónovi, „proč to prostě neřekneme ostatním bohům? Ať si do podsvětí zajde Zeus nebo Poseidón a srazí si tam pár hlav.“

„Podezření a jistota jsou dvě různé věci,“ vysvětloval Cheirón. „Kromě toho, i kdyby ostatní bohové Háda podezírali – a dokážu si představit, že Poseidón něco tuší – nemohli by ten blesk získat zpátky sami. Bohové nemohou vstoupit na území kolegy, pokud tam nejsou pozváni. To je další prastarý zákon. Hrdinové mají jistá privilegia. Mohou jít kamkoli a vyzvat k boji kohokoli, pokud jsou dost smělí a silní. A žádný bůh nemůže být hnán k odpovědnosti za činy hrdinů. Proč myslíš, že bohové vždycky jednají prostřednictvím lidí?“

„Chcete říct, že mě využijí.“

„Říkám, že není náhoda, že se k tobě Poseidón teď přihlásil. Je to moc riskantní hra, ale on je v zoufalé situaci. Potřebuje tě.“

Můj táta mě potřebuje.

Pocity se ve mně převalovaly jako sklíčka v kaleidoskopu. Nevěděl jsem, jestli se mám cítit naštvaný, vděčný, šťastný nebo vzteklý. Poseidón si na mě dvanáct let ani nevzpomněl. A teď mě najednou potřebuje.

Podíval jsem se na Cheiróna. „Vy jste od začátku věděl, že jsem Poseidónův syn, že?“

„Měl jsem podezření. Jak jsem řekl... I já mluvil s Orákulem.“

Připadalo mi, že je toho spousta, co mi o svém proroctví neprozradil, ale usoudil jsem, že se tím teď nemůžu zabývat. Koneckonců i já jsem si něco nechal pro sebe.

„Takže pokud to dobře chápu,“ podotkl jsem. „Mám jít do podsvětí a střetnout se s vládcem mrtvých.“

„Správně,“ přikývl Cheirón.

„Najít nejmocnější zbraň ve vesmíru.“

„Správně.“

„A dodat ji zpátky na Olymp do letního slunovratu, do deseti dnů.“

„Tak nějak.“

Podíval jsem se na Grovera, který právě spolkl srdcové eso.

„Už jsem říkal, že v Maine je v tuhle roční dobu moc pěkně?“ zeptal se slabě.

„Nemusíš jít se mnou,“ řekl jsem mu. „To od tebe nemůžu chtít.“

„No...“ Hrábl kopyty. „Ne... jde jenom o to, že satyrové a podzemní místa... no...“

Zhluboka se nadechl, pak vstal a setřásl si kousky karet a hliníku z trička. „Tys mi zachránil život, Percy. Pokud... pokud to myslíš vážně, že mě chceš s sebou, tak tě neopustím.“

Ulevilo se mi tak moc, až se mi chtělo brečet, i když by to asi nebylo moc hrdinské. Grover byl jediný kamarád, který mi vydržel déle než pár měsíců. Netušil jsem, co satyr zmůže proti silám mrtvých, ale cítil jsem se líp, když jsem věděl, že bude se mnou.

„Až do samého konce, vojáku.“ Obrátil jsem se na Cheiróna. „Takže kam to jdeme? Orákulum řeklo jenom, že mám jít na západ.“

„Vstup do podsvětí je vždycky na západě. Čas od času se stěhuje, stejně jako Olymp. Zrovna teď je samozřejmě v Americe.“

„Kde?“

Cheirón se zatvářil překvapeně. „Myslel jsem, že já to úplně jasně. Vstup do podsvětí je v Los Angeles.“

„Aha,“ hlesl jsem. „Jasně. Takže jenom skočíme do letadla –“

„Ne!“ zavřískal Grover. „Percy, co si myslíš? Letěl jsi někdy v životě letadlem?“

Zavrtěl jsem hlavou a byla mi trochu hanba. Máma mě nikdy nikam letadlem nevzala. Vždycky říkala, že na to nemáme peníze. Kromě toho, její rodiče zemřeli při leteckém neštěstí.

„Percy, uvažuj,“ ozval se Cheirón. „Jsi syn boha moře. Nejsilnějším soupeřem tvého otce je Zeus, vládce oblohy. Tvoje

matka dobře věděla, že tě nemůže posadit do letadla. Byl bys v Diově panství. Nevrátil by ses dolů živý.“

Nad hlavami nám udeřil blesk. Zaburácel hrom.

„Fajn,“ řekl jsem a umíněně k té bouřce nevzhlédl. „Takže budu cestovat po zemi.“

„Správně,“ přikývl Cheirón. „Můžou tě doprovázet dva společníci. Jeden je Grover. Ten druhý se už sám přihlásil, pokud přijmeš jeho pomoc.“

„Páni,“ hvízdal jsem a předstíral překvapení. „Kdo ještě by mohl být tak hloupý, aby se dobrovolně vydal na takovou výpravu?“

Vzduch za Cheirónem se rozechvěl.

Objevila se Annabeth a do zadní kapsy si cpala svou čepici Yankeeů.

„Čekám na výpravu už dost dlouho, ty chaluhoový mozečku,“ promluvila. „Athéna Poseidónovi moc nefandí, ale pokud máš zachránit svět, jsem ten nejlepší člověk na hlídání, abys to nezapackal.“

„Když myslíš,“ pokrčil jsem rameny. „Asi máš nějaký plán, chytrolínko?“

Tváře jí zčervenaly. „Chceš, abych ti pomohla, nebo ne?“

Pravda byla taková, že jsem chtěl. Potřeboval jsem veškerou pomoc, jakou jsem mohl sehnat.

„Trojice,“ zamyslel jsem se nahlas. „To půjde.“

„Výborně,“ uzavřel spokojeně Cheirón. „Dnes odpoledne vás můžeme odvézt až na autobusové nádraží na Manhattanu. Pak už si budete muset poradit sami.“

Zablesklo se. Déšť se valil na louky, které nebyly uzpůsobené na tak divoké počasí.

„Není času nazbyt,“ ukončil rozhovor Cheirón. „Myslím, že byste si měli všichni zabalit.“

Desátá kapitola

ZNIČÍM ÚPLNĚ BEZVADNÝ AUTOBUS

Balení mi netrvalo dlouho. Rozhodl jsem se, že nechám Mínótaurův roh ve srubu. Do batohu, který mi našel Grover, mi tedy zbývalo nacpat jenom náhradní oblečení a kartáček na zuby.

Ze zásob tábora mi přidělili sto dolarů v penězích smrtelníků a dvacet zlatých drachem. Ty mince byly velké jako skautské sušenky a na jedné straně nesly podoby různých řeckých bohů a na druhé Empire State Building. Staré drachmy smrtelníků bývaly stříbrné, řekl nám Cheirón, ale obyvatelé Olympu neužívali nikdy nic horšího než ryzí zlato. Cheirón nám vysvětlil, že by se ty mince mohly hodit při mimosmrtelných transakcích – ať to znamenalo cokoli. Dal mně a Annabeth po lahvi nektaru a průhledný pytlík na zip, plný plátků ambrózie k použití jen v naléhavých případech, kdybychom byli vážně zranění. Je to božský pokrm, připomněl nám Cheirón. Vyléčí skoro každé zranění, ale pro pozemšťany je to jed. Velká dávka může i polokrevného moc a moc rozrušit. A předávkování by nás doslova spálilo.

Annabeth si vzala kouzelnou čepici, kterou dostala od mámy k dvanáctým narozeninám, jak mi řekla. Nesla si knihu o slavné klasické architektuře, napsanou ve starořečtině, aby si mohla číst, když se bude nudit, a dlouhý bronzový nůž, schovaný v rukávu trička. Byl jsem přesvědčen, že nás ten nůž přivede do maléru u prvního detektoru kovu.

Grover si nasadil svá falešná chodidla a navlékl kalhoty, aby vypadal jako člověk. Na hlavě měl zelenou čepici v rasta stylu, protože když pršelo, kudrnaté vlasy mu slehly a byly vidět špičky rohů. Jasně oranžový ruksak měl plný kousků kovu a jablek na svačinu. V kapse si nesl sadu rákosových píšťal, které mu vyřezal

jeho otec kozel. Znal ale jenom dvě skladby: Mozartův klavírní koncert č. 12 a „So Yesterday“ od Hilary Duffové. Na těch písňalách znělo obojí dost uboze.

Zamávali jsme na rozloučenou ostatním táborníkům, naposled se podívali na jahodové plantáže, oceán a hlavní budovu a pak vystoupali na Vrch polokrevných k vysoké borovici, která bývala Thalií, Diovou dcerou.

Cheirón na nás čekal na svém invalidním vozíku. Vedle něj stál ten svalovec, kterého jsem viděl, když jsem se zotavoval na ošetrovně. Podle Grovera byl ten chlápek šéf táborové ochranky. Měl prý oči po celém těle, aby ho nikdy nic nemohlo překvapit. Dneska byl ale v uniformě řidiče, takže jsem zahlédl jen ta extra kukadla na rukách, obličej a krku.

„To je Argus,“ prozradil mi Cheirón. „Odveze vás do města a hm, no, bude na všechno dohlížet.“

Zaslechl jsem za námi kroky.

Do kopce vybíhal Luke a nesl pár bot na basket.

„Hej!“ funěl. „To jsem rád, že jsem vás chytil.“

Annabeth se začervenala jako vždycky, když byl Luke poblíž.

„Jenom jsem ti chtěl popřát hodně štěstí,“ řekl mi Luke. „A myslel jsem... hm, že by se ti hodilo tohle.“

Podal mi tenisky, které vypadaly docela normálně. Dokonce i normálně smrděly.

Luke vykřikl: „*Maia!*“

Z podrážek vyrazila bílá ptačí křídla a tak mě vylekala, až jsem tenisky upustil. Chvíli se plácaly na zemi, pak se křídla složila a zmizela.

„Paráda!“ byl nadšený Grover.

Luke se usmál. „Posloužily mi dobře, když jsem byl na výpravě. Dárek od otce. Samozřejmě, teď je nepoužívám...“ Zatvářil se smutně.

Nevěděl jsem, co mám říct. Bylo prima už to, že se Luke přišel rozloučit. Měl jsem strach, že na mě má vztek, protože jsem na sebe v posledních dnech strhl takovou pozornost. Ale teď mi tu dává kouzelný dar... Začervenal jsem se skoro stejně jako Annabeth.

„Hele, kamaráde,“ zamumlal jsem. „Díky.“

„Poslouchej, Percy...“ Luke vypadal nesvůj. „Vkládají se teď do tebe velké naděje. Takže... za mě zabij pár nestvůr, ano?“

Potřásli jsme si rukama. Luke poplácal Grovera po hlavě mezi rohy a pak se na rozloučenou objal s Annabeth, která vypadala, že každou chvíli omdlí.

Když Luke odešel, pošádlil jsem ji: „Ty nějak vzdycháš.“

„To teda ne.“

„Nechalas ho ukrást vlajku místo sebe, co?“

„Teda... já nevím, proč s tebou vůbec chci jít, Percy.“

Dusala dolů z druhé strany kopce, kde na kraji cesty čekalo bílé terénní auto. Argus šel za ní a cinkal klíčky od auta.

Sebral jsem létací boty a najednou jsem měl nějaký špatný pocit. Podíval jsem se na Cheiróna. „Nebudu je moct použít, že ne?“

Zavrtěl hlavou. „Luke to myslel dobře, Percy. Ale vznést se do vzduchu... To by od tebe nebylo moudré.“

Zklamaně jsem přikývl, ale pak jsem dostal nápad. „Poslyš, Grovere. Chtěl bys kouzelnou věc?“

Oči se mu rozsvítily. „Já?“

Rychle jsme mu zašněrovali tenisky přes falešné nohy a první létající koza na světě byla připravena ke startu.

„Maia!“ houkl.

Ze země odstartoval dobře, ale pak se převálil na bok, takže táhl ruksak trávou. Okřídlené boty vyhazovaly jako malí divocí koně.

„Trénink,“ zavolal za ním Cheirón. „Potřebuješ jenom trénink!“

„Aáá!“ Grover se řítíl bokem z kopce jako šílená travní sekačka a mířil k autu.

Než jsem se za ním stačil vydat, chytil mě Cheirón za paži. „Měl jsem tě líp vycvičit, Percy,“ řekl. „Kdybych jen měl víc času. To Héraklés nebo Jásón – ti byli pořádně trénovaní.“

„To nevádí. Jenom škoda, že –“

Zarazil jsem se, protože bych mluvil jako nevděčný spratek. Škoda, že mi táta nedal nějakou bezva kouzelnou věc na pomoc při výpravě, něco tak dobrého jako Lukovy létající boty nebo Annabetinu čepici neviditelnosti.

„Páni, na co jenom myslím?“ vykřikl Cheirón. „Nemůžu tě přece pustit bez tohotohle.“

Vytáhl z kapsy saka pero a podal mi ho. Bylo to obyčejná propiska na jedno použití, černý inkoust, nasazovací uzávěr. Stála možná třicet centů.

„Jé,“ vyhrkl jsem. „Díky.“

„Percy, tohle je dar od tvého otce. Opatroval jsem ho celé roky a nevěděl jsem, že jsi to ty, na koho čekám. Ale to proroctví je mi teď jasné. Jsi to ty.“

Vzpomněl jsem si na exkurzi do Metropolitního muzea umění, když jsem vypařil paní Doddsovou. Cheirón mi hodil kuličkové pero, které se proměnilo v meč. Mohlo by to být...?

Sundal jsem uzávěr a pero mi v ruce vyrostlo a ztěžklo. Za půl vteřiny jsem držel lesknoucí se bronzový meč s dvojitým ostrím, držadlem obaleným kůží a plochým jílcem, zdobeným zlatými cvoky. Byla to první zbraň, která mi připadala vyvážená.

„Ten meč má dlouhou a tragickou historii, do které se nemusíme pouštět,“ pověděl mi Cheirón. „Jmenuje se Anaklusmos.“

„To je bouřlivý příval,“ přeložil jsem si a překvapilo mě, že jsem tak snadno porozuměl starořečtině.

„Používej ho jenom v nutných případech,“ nabádal mě Cheirón, „a jenom proti nestvůrám. Žádný hrdina by samozřejmě neměl ubližovat smrtelníkům, pokud to není absolutně nutné, ale tento meč jim každopádně nic neudělá.“

Podíval jsem se na tu děsivě ostrou čepel. „Co tím myslíte, že smrtelníkům nic neudělá? Jak to, že ne?“

„Ten meč je z božského bronzu. Vykovali ho Kykloповé, byl zakalený v srdci sopky Etna a chlazený v řece Léthé. Pro nestvůry je vražedný, i pro všechny tvory z podsvětí, pokud tě nezabijí dřív. Ale smrtelníkem ta čepel projde jako duch. Nejsou pro ten meč zkrátka dost důležití, aby je zabíjel. A měl bych tě varovat: tebe coby poloboha mohou zabít božské i obyčejné zbraně. Jsi dvojnásob zranitelný.“

„To je dobré vědět.“

„A teď to pero zase zavři.“

Dotkl jsem se krytem pera špičky meče a ten se okamžitě zase scvrkl na propisku. Zastrčil jsem ji do kapsy, trochu nesvůj, protože jsem byl ve škole pověstný tím, jak ztrácím pera.

„To se ti nepovede,“ ujistil mě Cheirón.

„Co?“

„Ztratit to pero,“ řekl. „Je očarované. Vždycky se ti znovu objeví v kapse. Zkus to.“

Moc se mi to nezdálo, ale odhodil jsem pero dolů z kopce, co nejdál jsem dokázal, a díval se, jak mizí v trávě.

„Může to chvíli trvat,“ vysvětlil mi Cheirón. „A teď se podívej do kapsy.“ Jasně, pero tam bylo.

„Fajn, to je fakt *dost* super,“ připustil jsem. „Ale co když mě nějaký smrtelník uvidí, jak tasím meč?“ Cheirón se usmál. „Mlha je mocná věc, Percy.“

„Mlha?“

„Ano. Přečti si *Iliadu*. Je plná zmínek o té věci. Kdykoli se síly bohů nebo nestvůr smísí se smrtelným světem, vytvoří mlhu, která lidem zakryje výhled. Ty jako polobůh uvidíš všechno, jak to je, ale lidé si mohou věci vykládat úplně jinak. Je vážně pozoruhodné, jak daleko dokážou lidé zajít, aby vysvětlili určité věci.“

Zastrčil jsem si Anaklusmos zpátky do kapsy.

Poprvé mi ta výprava připadala skutečná. Doopravdy jsem pouštěl Vrch polokrevných. Mířil jsem na západ bez dohledu dospělých, bez záložního plánu, dokonce i bez mobilního telefonu. (Cheirón tvrdil, že nestvůry dokážou mobily vystopovat. Kdybychom nějaký použili, bylo by to horší než vyslat světlici.) K boji s nestvůrami a k dosažení říše mrtvých jsem neměl silnější zbraň než meč.

„Cheiróne...“ zaváhal jsem. „Když říkáte, že bohové jsou nesmrtelní... Chci říct, existovala doba *před* nimi, že?“

„Dokonce čtyři doby. Doba Titánů byla ta čtvrtá, i někdy se nazývá Zlatým věkem, což je rozhodně nesprávné. Tohle, doba západní civilizace a vlády Dia, je patý věk.“

„A jaké to bylo... před bohy?“

Cheirón našpulil rty. „Ani já nejsem tak starý, abych si to pamatoval, dítě, ale vím, že to byla pro smrtelníky divoká a temná

doba. Kronos, vládce Titánů, nazval svou vládu Zlatým věkem, protože lidé žili nevinně a v nevědomosti. Ale to byla pouhá propaganda. Vládce Titánů se o lidi nestaral, sloužili mu jenom jako chuťovky nebo zdroj levné zábavy. Teprve v počátcích panování vládce Dia přinesl Prométheus, dobrý Titán, lidem oheň a oni se začali vyvíjet, ale Prométheus byl stejně označen za nebezpečného. Zeus ho přísně potrestal, jak si možná vzpomínáš. Nakonec si ale bohové samozřejmě lidi oblíbili a zrodila se západní civilizace.“

„Ale bohové teď nemůžou zemřít, mám pravdu? Myslím, dokud žije západní civilizace, žijí i oni. Takže... I kdybych neuspěl, nemůže se stát nic tak špatného, aby to zničilo *všechno*, je to tak?“

Cheirón mi věnoval smutný úsměv. „Nikdo neví, jak dlouho potrvá věk Západu, Percy. Bohové jsou nesmrtelní, to ano. Ale vlastně i Titáni. Oni pořád existují, jsou zamčení v různých vězeních, musí snášet nekonečnou bolest a tresty, s omezenou silou, ale pořád dokonale naživu. Možná sudičky zakázaly, aby bohové někdy utrpěli takovou zkázu, nebo abychom se vrátili k temnotě a chaosu minulosti. Nemůžeme dělat nic než následovat svůj osud, dítě.“

„Svůj osud... Pokud víme, jaký je.“

„Uklidni se,“ řekl mi Cheirón. „Udržuj si jasnou hlavu. A pamatuj, možná máš zabránit největší válce v dějinách lidstva.“

„Uklidnit se,“ podotkl jsem. „Já jsem úplně klidný.“

Když jsem se dostal pod kopec, ohlédl jsem se. Pod borovicí, která bývala Thalií, dcerou Dia, teď stál Cheirón ve své plně podobě koňského muže a zvedal luk na pozdrav. Prostě normální rozloučení s normálním kentaurem při odjezdu z letního tábora.

Argus nás vyvezl z venkovské krajiny na západní Long Island. Bylo to divné, ocitnout se zase na hlavní silnici, s Annabeth a Groverem vedle sebe, jako bychom byli normální cestující. Po dvou týdnech na Vrchu polokrevných mi skutečný svět připadal jako fantazie. Přistihl jsem se, jak zírám na každou provozovnu

McDonald, na každé dítě, které sedělo vzadu v autě rodičů, na každý billboard a nákupní středisko.

„Zatím to jde dobře,“ řekl jsem Annabeth. „Deset mil a ani jedna nestvůra.“

Vztekle si mě změřila. „Takovéhle řeči přinášejí smůlu, chaluho­vý mozečku.“

„Připomeň mi, prosím tě – proč mě tolik nesnášíš?“

„To není pravda.“

„Skoro bych ti věřil.“

Složila svou neviditelnou čepici. „Podívej se... My spolu zkrátka nemáme vycházet, jasný? Naši rodiče jsou soupeři.“

„Proč?“

Povzdechla si. „Kolik důvodů chceš? Moje máma jednou přistihla Poseidóna s jeho přítelkyní v Athénině chrámu, což bylo *krajně* neuctivé. Jindy zase Athéna a Poseidón soutěžili, kdo bude patron města Athény. Tvůj táta vyrobil jako dárek nějaký pitomý pramen slané vody. Máma stvořila olivovník. Lidé poznali, že její dar je lepší, a tak pojmenovali město po ní.“

„Ti museli olivy fakt milovat.“

„Ale, zapomeň na to.“

„Panečku, kdyby tak vymyslela pizzu – *tomu* bych rozuměl.“

„Říkám ti, zapomeň na to!“

Argus se na předním sedadle usmál. Neřekl nic, ala jedno modré oko vzadu na krku na mě zamrkalo.

Provoz v Queensu nás zpomalil. Když jsme se dostali na Manhattan, slunce už zapadalo a začínalo pršet.

Argus nás vyložil na stanici autobusu v Upper East Side, nedaleko bytu mojí mámy a Gabea. Na jedné poštovní schránce visel promočený leták s mojí fotkou: NEVIDĚLI JSTE TOHOTO CHLAPCE?

Strhl jsem ho dřív, než si ho Annabeth a Grover stačili všimnout.

Argus vyložil zavazadla, přesvědčil se, že máme jízdenky, a odjel. Jedno oko na hřbetu ruky se otevřelo a sledovalo nás, když vyjížděl z parkoviště.

Myslel jsem na to, jak blízko jsem našemu starému bytu. Máma by obyčejně touhle dobou už byla zpátky z cukrárny. Smrad'och Gabe nejspíš zrovna dřepěl doma, hrál poker a po mámě ani nevzdechl.

Grover si hodil batoh na záda a podíval se po ulici směrem, kterým jsem koukal já. „Chceš vědět, proč si ho vzala, Percy?“

Zíral jsem na něj. „Čteš mi myšlenky, nebo co?“

„Jenom pocity.“ Pokrčil rameny. „Asi jsem ti zapomněl říct, že to satyrové umějí. Myslels na svou mámu a na nevlastního otce, co?“

Přikývl jsem a uvažoval, co ještě mi Grover zapomněl říct.

„Tvoje máma si vzala Gabea kvůli *tobě*.“ prozradil mi Grover. „Říkáš mu ‚smrad'och‘, ale přitom nic nevíš. Ten chlap má takovou auru... Sakra, vnímám ho až odtud. Dokážu z tebe vycítit jeho stopy, a to jsi s ním už dlouho nebyl.“

„Díky,“ procedil jsem skrz zuby. „Kde je tu nejbližší sprcha?“

„Měl bys za to být vděčný, Percy. Tvůj nevlastní otec páchne tak odporně lidsky, že to zamaskuje přítomnost jakéhokoli poloboha. Jakmile jsem se v jeho autě nadechl, hned jsem to věděl: Gabe celé roky překrýval tvou vůni. Kdybys nebyl každé léto s ním, nejspíš by tě nestvůry objevily už dávno. Tvoje máma s ním žila proto, aby tě chránila. Byla to chytrá ženská. Musela tě moc milovat, když se dala dohromady s takovým chlápkem – pokud ti to nějak pomůže.“

Nepomohlo, ale přinutil jsem se nedat to najevo. Zase se s ní setkám, myslel jsem si. Nezemřela.

Uvažoval jsem, jestli mi Grover pořád dokáže číst pocity, i když jsou tak popletené. Byl jsem rád, že je s Annabeth a se mnou, ale trápilo mě svědomí, že jsem k nim nebyl upřímný. Neřekl jsem jim pravý důvod, proč jsem souhlasil s touhle potrhlou výpravou.

Popravdě řečeno, bylo mi jedno, jestli najdu Diův blesk, zachráním svět a pomůžu tátovi z maléru. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím silněji jsem Poseidóna nesnášel za to, že mě nikdy nenavštívil, nepomohl mámě a v životě neposlal jediný mizerný šek

s alimenty. Přihlásil se ke mně jedině proto, že ode mě něco potřeboval.

Šlo mi jenom o mámu. Hádés si ji vzal nespravedlivě a taky mi ji vrátí.

Kdo tě zve přítelem, ten tě pak podrazí, zašeptalo mi Orákulum v hlavě. Na čem ti záleží nejvíce, nespasíš.

Drž hubu, nařídil jsem mu.

Pršelo pořád dál.

Čekali jsme na autobus a začínali se nudit. Rozhodli jsme se zahrát si s jedním Groverovým jablkem, protože jsme neměli pravý hacky sack. Annabeth byla neuvěřitelná. Dokázala jablko odrazit kolenem, loktem, ramenem, vším možným. Ani já jsem nebyl špatný.

Hra skončila, když jsem odrazil jablko na Grovera a dostalo se moc blízko k jeho puse. Jeden pořádný kozí kousanec a náš míč zmizel – i s jádřincem, stopkou, se vším.

Grover se začervenal. Začal se omlouvat, ale Annabeth a já jsme se chechtali jako cvoci.

Konečně přijel autobus. Postavili jsme se do řady k nástupu a Grover se začal rozhlížet kolem, čenichal ve vzduchu, jako by ucítil svou oblíbenou lahůdku ze školní jídelny – plněné tortilly.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ odpověděl upjatě. „Možná nic.“

Ale já bych řekl, že to něco bylo. I já se začal ohlížet přes rameno.

Ulevilo se mi, když jsme konečně nastoupili a našli si místa vedle sebe na zadních sedadlech. Uložili jsme si batohy. Annabeth se pořád nervózně plácala svou čepicí Yankeeů do stehna.

Když nastupovali poslední cestující, Annabeth mi stiskla koleno. „Percy.“

Do autobusu zrovna nasedala nějaká stará paní. Měla na sobě pomačkané sametové šaty, krajkové rukavičky a neforemný oranžový háčkovaný klobouk, který jí stínil tvář. Nesla si velkou kašmírovou kabelu. Když zvedla hlavu, černé oči se jí zaleskly a srdce mi vynechalo jeden úder.

Byla to paní Doddsová. Starší, sešlejší, ale rozhodně se stejným ďábelským obličejem.

Vmáčkl jsem se do sedadla.

Za ní šly další dvě staré ženy, jedna v zeleném klobouku a druhá ve fialovém. Jinak vypadaly přesně jako paní Doddsová – stejné zkroucené ruce, kašmírové kabely, pomačkané sametové šaty. Trojka ďábelských babiček.

Posadily se do přední řady, hned za řidiče. Ty dvě u uličky si do ní natáhly nohy a překřížily je. Vypadalo to docela přirozeně, ale vzkaz to byl jasný: nikdo se nedostane ven.

Autobus vyjel ze stanice, zamířili jsme do kluzkých ulic Manhattanu. „To nevydržela mrtvá dlouho,“ zašeptal jsem a snažil se, aby se mi netřásl hlas. „Říkalas, myslím, že je to může zahnat na celý život.“

„Říkala jsem, když máš štěstí,“ opravila mě Annabeth. „Jak je vidět, taks ho neměl.“

„Všechny tři,“ zakňoural Grover. „*Di immortales!*“

„V pohodě,“ zamumlala Annabeth a bylo vidět, jak si s něčím láme hlavu. „Lítice. Tři nejhorší nestvůry z podsvětí. To se zvládne. To se zvládne. Vyklouzneme prostě oknem.“

„Nedá se otevřít,“ zaúpěl Grover.

„Zadní dveře?“ navrhla.

Žádné tam nebyly. A i kdyby byly, nepomohly by nám. Tou dobou už jsme byli na Deváté avenue a mířili k Lincolnově tunelu.

„Nenapadnou nás, když jsou kolem svědkové,“ poznamenal jsem. „Nebo ano?“

„Smrtelníci nemají dobrý zrak,“ připomněla mi Annabeth. „Možek jim zpracuje jenom to, co uvidí skrz mlhu.“

„A uvidí tři staré dámy, jak nás mordují, ne?“

Přemýšlela nad tím. „Těžko říct. Ale nemůžeme se spoléhat na to, že nám smrtelníci pomůžou. Co nouzový otvor ve střeše...?“

Vjeli jsme do Lincolnova tunelu a autobus ztemněl, až na bezpečnostní světla kolem uličky. Bez zvuků deště zavládlo uvnitř vozu tajemné ticho.

Paní Doddsová se zvedla. Rozhodným hlasem, jako by si to nacvičila, oznámila celému autobusu: „Musím na záchod.“

„Já taky,“ řekla druhá sestra.

„Já taky,“ přidala se třetí.

Všechny se vydaly uličkou dozadu.

„Mám to,“ rozhodla Annabeth. „Percy, vezmi si mou čepici.“

„Co?“

„Jdou přece po tobě. Udělej se neviditelný a běž dopředu. Ať tě minou. Možná se dostaneš dopředu a utečeš.“

„Ale co vy –“

„Je možné, že si nás nevšimnou,“ pokračovala Annabeth. „Ty jsi synem jednoho z Velké trojky. Tvůj pach možná přebíjí náš.“

„Nemůžu vás tu jen tak nechat.“

„S námi si nedělej starosti,“ řekl Grover. „Běž!“

Ruce se mi třáslly. Připadal jsem si jako zbabělec, ale vzal jsem si čepici Yankeeů a nasadil si ji na hlavu.

Když jsem se podíval dolů, tělo jsem už neměl.

Začal jsem se plížit uličkou. Podařilo se mi zdolat deset řad sedadel, pak jsem se vmáčkł na jedno prázdné místo, zrovna když mě Lítice mýjely.

Paní Doddsová se zastavila, začenichala a podívala se přímo na mě. Srdce mi bušilo.

Očividně nic neviděla, a tak se spolu se sestrami vydala dál.

Byl jsem volný. Dostal jsem se dopředu autobusu. Teď už jsme byli skoro na konci Lincolnova tunelu. Chystal jsem se zmáčknot nouzové tlačítko, když jsem najednou uslyšel odporné kvílení ze zadní řady.

Ty staré dámy už nebyly staré dámy. Tváře měly pořád stejné – myslím, že hnusněji už vypadat nemohly – ale scvrkly se do podoby kožnatých hnědých babizen s netopýřími křídly a rukama a nohama jako pařáty chrlíčů. Kabely se jim proměnily v ohnivé biče.

Lítice obklopily Grovera a Annabeth, práskaly biči a syčely: „Kde je? Kde?“

Ostatní lidé v autobuse ječeli a krčili se na sedadlech. Museli něco *vidět*, to je jasné.

„Není tady!“ vykřikla Annabeth. „Je pryč!“

Lítice zvedly biče.

Annabeth vytáhla bronzový nožík. Grover popadl ze svého svačinového pytle plechovku a chystal se ji po nich hodit.

To, co jsem pak udělal, bylo tak zbrklé a nebezpečné, že by mě mohli vyhlásit Mladým mentálem roku.

Řidič autobusu nedával pozor, pokoušel se ve zpětném zrcátku zablédnout, co se děje.

Pořád ještě jako neviditelný jsem popadl volant a trhl s ním doleva. Všichni zaskučeli, jak to s nimi hodilo doprava. Uslyšel jsem i nějaký další zvuk a doufal jsem, že to byl náraz tří Lític do oken.

„Hej!“ vykřikl řidič. „Hej – prr!“

Zápasili jsme spolu o volant. Autobus narazil na stěnu tunelu, rozmačkal kov a vyrazil jiskry na míli za sebou.

Vyřítili jsme se z Lincolnova tunelu znovu do bouřky s lidmi a nestvůrami rozházenými po celém autobusu, sráželi jsme auta jako bowlingové kuželky.

Řidič nějak objevil sjezd. Vyrazili jsme z dálnice, projeli šest semaforů a nakonec se hnali po jedné z venkovských cest New Jersey, o nichž by člověk nevěřil, že leží tak blízko New Yorku, přímo za řekou. Po levé straně jsme měli lesy, po pravici řeku Hudson a řidič jako by se stácel k ní.

Další parádní nápad: zatáhl jsem za záchrannou brzdu.

Autobus zakvílel, udělal na mokrému asfaltu hodiny a narazil do stromů. Rozsvítila se nouzová světla. Dveře se prudce otevřely. Řidič byl venku první a cestující se s křikem hnali za ním. Vklouzl jsem na jeho sedadlo a nechal je vybíhat ven.

Lítice znovu nabyly rovnováhu. Švihly biči po Annabeth, která máchala nožem a křičela starořecky, aby ustoupily. Grover po nich házel plechovky.

Podíval jsem se na otevřené dveře. Mohl jsem jít, ale nedokázal jsem opustit přátele. Stáhl jsem si čepici neviditelnosti. „Hej!“

Lítice se obrátily, vycenily na mě žluté tesáky a ty otevřené dveře mi najednou připadaly jako znamenitý nápad. Paní Doddsová se hnala uličkou, přesně jak to dělávala ve třídě, když se chystala vysolit mi pětku z matematické písemky. Pokaždé, když práskla bičem, zatančily kolem něj rudé plameny.

Její dvě ohyzné sestry vyskočily na vršek sedadel po stranách a lezly směrem ke mně jako obří odporné ještěrky.

„Persee Jacksoně,“ vyslovila paní Doddsová s přízvukem, který byl rozhodně mnohem jižnější než z Georgie. „Urazils bohy. Zemřeš.“

„Měl jsem vás radši jako učitelku matiky,“ prohodil jsem.

Zavrčela.

Annabeth a Grover se opatrně přesunuli za Lítice a hledali nějakou mezeru.

Vytáhl jsem z kapsy kuličkové pero a otevřel ho. Anaklusmos vyrostl na lesknoucí se meč s dvojitým ostřím.

Lítice zaváhaly.

Paní Doddsová už jeho čepel jednou ochutnala. Očividně nebyla ráda, že ho zas vidí.

„Okamžitě se vzdej,“ zasyčela. „A vyhneš se věčnému mučení.“

„Fajn pokus,“ řekl jsem jí.

„Percy, pozor!“ vykřikla Annabeth.

Paní Doddsová švihla bičem po mé ruce s mečem a Lítice po stranách se na mě vrhly.

Připadalo mi, jako bych měl ruku obalenou roztaveným olovem, ale podařilo se mi Anaklusmos neupustit. Jílcem jsem udeřil Lítici nalevo, až se svalila dozadu na sedadlo. Obrátil jsem se a sekl po Lítici napravo. Jakmile se ostří dotklo jejího krku, vykřikla, explodovala a proměnila se v prach. Annabeth sevřela paní Doddsovou zápasnickým chvatem a šklubla s ní dozadu a Grover jí vytrhl bič z rukou.

„Au!“ vyjekl. „Au! Horký! Je horký!“

Lítice, kterou jsem praštil jílcem, se na mě znovu vrhla s napřaženými pařáty, ale máchl jsem Anaklusmem a ona se rozprskla jako meloun po pádu na zem.

Paní Doddsová se pokoušela shodit Annabeth ze zad. Kopala, sekala drápy, syčela a kousala, ale Annabeth se držela, zatímco Grover svázel paní Doddsové nohy jejím vlastním bičem. Nakonec ji oba povalili na záda do uličky. Paní Doddsová se pokoušela zvednout, ale neměla dost místa, aby se rozmáchla netopýřími křídly, a tak zůstala ležet.

„Zeus tě zničí!“ slibovala mi. „Hádés si vezme tvoji duši!“

„*Braccas meas vescimini!*“ vykřikl jsem.

Netušil jsem, kde se ve mně ta latina vzala. Myslím, že to znamenalo: „Sežer si moje kalhoty!“

Autobusem otrásl hrom. Vlasy v zátylku se mi zježily.

„Ven!“ zařvala na mě Annabeth. „Honem!“ Nepotřeboval jsem to připomínat dvakrát.

Vyrazili jsme ven a zjistili, že ostatní cestující chodí omámeně kolem, dohadují se s řidičem nebo pobíhají v kruzích a křičí: „Zemřeme!“ Jeden turista v havajské košili s fotoaparátem mě vyfotil, dřív než jsem stačil zavíčkovat meč.

„Naše batohy!“ uvědomil si Grover. „Nechali jsme –“

BUUUUM!

Okna autobusu vybuchla a cestující se rozběhli schovat. Blesk vytvořil ve střeše obrovský kráter, ale vzteklé kvílení zevnitř mi prozradilo, že paní Doddsová ještě není mrtvá.

„Utíkej!“ vykřikla Annabeth. „Volá si posily! Musíme odtud vypadnout!“

Vběhli jsme do lesa. Lilo, autobus za námi hořel a před námi nebylo nic než tma.

Jedenáctá kapitola

NAVŠTÍVÍME OBCHOD SE ZAHRADNÍMI TRPASLÍKY

Na jednu stranu je dobré vědět, že existují řeční bohové, protože máš aspoň na koho svést, když se věci nedaří. Například když utečeš od autobusu, který zrovna napadly nestvůrné babizny a do kterého udeřil blesk, a k tomu všemu ještě prší. Většina lidí by si pomyslela, že je to zkrátka smůla. Coby polokrevný chápeš, že se nějaká božská síla fakt snaží zkazit ti den.

Takže teď jsme si my tři, Annabeth, Grover a já, vykračovali lesem na břehu řeky Hudson v New Jersey. Světla města New York zbarvovala noční nebe za námi do žluta a v nose nás páčil pach řeky.

Grover se třásl a hýkal, zorničky velkých kozlích očí měl zúžené a plné hrůzy. „Tři Blahovolné. Všechny tři najednou.“

Já sám jsem byl v pořádném šoku. Ještě mi zvonilo v uších po výbuchu oken autobusu. Ale Annabeth nás táhla pořád dál a říkala: „Pojďme! Čím dál se dostaneme, tím líp.“

„Zůstaly tam všechny naše prachy,“ připomněl jsem jí. „Naše jídlo a šaty. Všechno.“

„No, možná kdyby ses nerozhodl pustit se do boje –“

„A cos chtěla, abych udělal? Nechal vás zabít?“

„Nemusel jsi mě bránit, Percy. Já bych to zvládla.“

„Naporcovaná jako sendvičový chleba,“ vložil se do toho Grover, „ale zvládla.“

„Drž pysk, kozle,“ okřikla ho Annabeth.

Grover smutně zahýkal. „Plechovky... pytel tak bezva plechovek.“

Čvachtali jsme blátem mezi ošklivými pokroucenými stromy, které nakysle smrděly jako špinavé prádlo.

Po několika minutách se Annabeth ke mně připojila. „Podívej se, já...“ Hlas jí znejistěl. „Vážím si toho, že ses pro nás vrátil, jasný? To bylo vážně statečné.“

„Jsme jeden tým, ne?“

Pár dalších kroků mlčela. „Jde o to, že kdybys umřel... kromě toho, že by to pro tebe byl fakt malér, znamenalo by to konec výpravy. Tohle je možná moje jediná šance vidět opravdický svět.“

Bouřka konečně polevovala. Záře města za námi zbledla a nechala nás skoro v úplné tmě. Neviděl jsem z Annabeth nic kromě lesku světlých vlasů.

„Ty ses od svých sedmi let nedostala z Tábora polokrevných?“ zeptal jsem se jí.

„Ne... jenom na krátké exkurze. Můj táta –“

„Profesor historie.“

„Jo. Mně nevyšlo bydlet doma. Chci říct, můj domov je Tábor polokrevných.“ Sypala to teď ze sebe, jako by se bála, že se ji někdo pokusí zastavit. „V táboře se cvičíš a cvičíš. To je všechno bezva a tak, ale nestvůry žijí v opravdovém světě. Teprve tam zjistíš, jestli jsi k něčemu, nebo ne.“

Kdybych ji neznal, byl bych přísahal, že jsem jí v hlase zaslechl známky pochybnosti.

„S tím nožem ti to docela jde,“ podotkl jsem.

„Myslíš?“

„Když si někdo dokáže osedlat Lítici, tak je u mě frajer.“

Neviděl jsem to, ale měl jsem dojem, že se usmála.

„Víš,“ řekla, „možná bych ti to měla říct... Něco zvláštního v tom autobusu...“

Ať chtěla říct cokoli, bylo to přerušeno pronikavým *tú-tú-tú*, jako by mučili sovu.

„Hej, moje písňáky pořád fungují!“ vykřikl Grover. „Kdybych si tak dokázal vzpomenout na píseň ‚hledání cesty‘, tak bychom se z toho lesa dostali!“

Zafoukal pár tónů, ale melodie pořád podezřele připomínala Hilary Duffovou.

Místo abych našel cestu, narazil jsem hned potom do stromu a pořídil si pořádnou bouli na hlavě.

Další položka do seznamu superschopností, které *nemám*: infračervené vidění.

Po klopýtání a nadávání a mizerném pocitu další míli nebo tak nějak jsem před námi zpozoroval světlo: pestrá neonová reklama. Ucítil jsem jídlo. Smažené, mastné, výborné jídlo. Uvědomil jsem si, že jsem nejedl nic nezdravého od doby, kdy jsem dorazil na Vrch polokrevných. Tam jsme žili z grepů, chleba, sýra a hlavně libového pečeného masa, připravovaného nymfami. Tenhle kluk už potřeboval dvojité cheeseburger.

Šli jsme dál, až jsem skrz stromy uviděl pustou dvouproutdovou silnici. Na druhé straně stála zavřená čerpací stanice, potrháný billboard s reklamou na nějaký film z devadesátých let a jeden otevřený podnik, zdroj toho neonového světla a příjemné vůně.

Nebylo to žádné rychlé občerstvení, jak jsem doufal. Byl to takový ten divný obchod u silnice s kuriozitami, kde se prodávají plameňáci na trávník, dřevění indiáni, cementoví medvědi grizzlyové a podobné krámy. Hlavní budova byla dlouhé nízké skladiště, obklopené pozemkem se sochami. Neonový znak nad branou jsem nedokázal přečíst, protože pokud je pro mou dyslexii něco horšího než běžná angličtina, pak je to angličtina v rudém neonovém ležatém písmu.

Připadalo mi to jako: *OHCODBYTIKČTE ME SE ZRAHDMÍAIN SPRATKÍLY.*

„Co je to tam sakra napsané?“ zeptal jsem se.

„Já nevím,“ pokrčila Annabeth rameny.

Tolik milovala čtení, až jsem zapomněl, že je taky dyslektička.

Grover nám to přeložil: „Obchod tetičky Em se zahradními trpaslíky.“

U vchodu stáli, jak bylo psáno, dva cementoví zahradní trpaslíci, škaredí, bradatí skrčci. Usmívali se a mávali, jako by se je někdo chystal vyfotit.

Přešel jsem silnici za vůní hamburgerů.

„Hej...“ varoval mě Grover.

„Uvnitř se svítí,“ upozornila nás Annabeth. „Možná je otevřeno.“

„Snack bar,“ broukl jsem toužebně.

„Snack bar,“ souhlasila.

„Zbláznili jste se, vy dva?“ rozzlobil se Grover. „Je to tu divný.“

Nevšíkali jsme si ho.

Přední pozemek byl jako les soch: cementová zvířata, cementové děti, dokonce i cementový satyr hrající na píšťalu, ze kterého Groverovi běhal mráz po zádech.

„Bla-ha-ha!“ zamečel. „Vypadá jako můj strýc Ferdinand!“

Zastavili jsme se u dveří skladiště.

„Neklepejte,“ prosil nás Grover. „Cítím nestvůry.“

„Máš ještě nos omámený od těch Lític,“ řekla mu Annabeth. „Já cítím jenom burgery. Ty nemáš hlad?“

„Maso!“ odfrkl si opovržlivě. „Jsem vegetarián.“

„Jíš sýrové tortilly a hliníkové plechovky,“ připomněl jsem mu.

„To je zelenina. Pojďme. Pojďme pryč. Ty sochy... mě pozorují.“

Pak zaskřípaly dveře, otevřely se a před námi stála vysoká žena odněkud z Blízkého východu – aspoň jsem si myslel, že je z Blízkého východu, protože měla na sobě dlouhé černé šaty, které jí zakrývaly všechno až na ruce, a hlavu měla úplně zahalenou. Oči se jí leskly za záclonou černé gázy, ale to bylo zhruba tak všechno, co jsem rozeznal. Snědé ruce vypadaly staré, ale byly opečovávané a elegantní, takže jsem si představoval, že je to nějaká babička, která kdysi bývala krásnou ženou.

Její přízvuk taky matně připomínal Blízký východ. Oslovila nás: „Děti, je moc pozdě, abyste byly venku samy. Kde máte rodiče?“

„Oni jsou... hm...“ začala Annabeth.

„Jsme sirotci,“ prohlásil jsem.

„Sirotci?“ opakovala žena. Z jejích úst to slovo znělo divně. „Ale, drahoušci moji! To snad ne!“

„Ztratili jsme se z naší karavany,“ vysvětloval jsem. „Z naší cirkusové karavany. Principál nám řekl, že kdybychom se ztratili, setkáme se u čerpací stanice, ale možná na to zapomněl nebo myslel jinou. Každopádně jsme se ztratili. To je jídlo, co cítím?“

„Ach, drahoušci moji,“ řekla žena. „Musíte jít dál, ubohé děti. Jsem tetička Em. Běžte rovnou dozadu do skladiště, prosím. Tam je jídelní koutek.“

Poděkovali jsme jí a šli dál.

Annabeth zamumlala: „Cirkusová karavana, jo?“

„Vždycky mít strategii, ne?“

„Máš v hlavě akorát chaluhy.“

Skladiště bylo nacpané dalšími sochami – lidí ve všech možných pozicích, v nejrůznějších šatech a s různými výrazy ve tvářích. Napadlo mě, že by člověk musel mít hodně velkou zahradu, aby se mu tam hodila aspoň jedna z těch soch, protože všechny byly v životní velikosti. Ale hlavně jsem myslel na jídlo.

No tak, klidně mi vynadejte do idiotů, že jsem vlezl do obchodu té divné ženské jenom proto, že jsem měl hlad, ale já někdy dělám takové zbrklé věci. A navíc vy jste nikdy necítili hamburgery tetičky Em. Ta vůně byla jako rajskej plyn – všechno ostatní šlo stranou. Skoro jsem nevnímal nervózní Groverovo fňukání, ani to, jak mě sochy jakoby sledovaly pohledem, ani to, že tetička Em za námi zamkla dveře.

Staral jsem se jenom o to najít jídelnu. Jasně, byla vzadu ve skladišti, pult rychlého občerstvení s grilem, pitím, ohříváčem preclíků a automatem na kukuřičné placičky se sýrem. Všechno, co hrdlo ráčí, a k tomu pár kovových piknikových stolků.

„Posaďte se, prosím,“ vyzvala nás tetička Em.

„Nádhera,“ liboval jsem si.

„Hm,“ poznamenal Grover zdráhavě, „my nemáme žádné peníze, paní.“

Než jsem ho stačil dloubnout do žeber, prohlásila tetička Em: „Ne, ne, děti. Žádné peníze. Tohle je mimořádná situace, ano? Já vás zvu, takové krásné sirotečky.“

„Děkujeme vám, paní,“ řekla Annabeth.

Tetička Em ztuhla, jako by Annabeth udělala něco špatného, ale pak se ta stará žena stejně rychle uvolnila, takže jsem usoudil, že se mi to jenom zdálo.

„Naprosto správně, Annabeth,“ řekla. „Máš tak krásné šedé oči, dítě.“ Teprve později mě napadlo, jak znala Annabetino jméno, když jsme se jí nepředstavili.

Naše hostitelka zmizela za bufetovým pultem a začala chystat jídlo. Než jsme se nadáli, přinesla plastové tácky naložené dvojítymi cheeseburgery, vanilkovými koktejly a obřími porcemi hranolků.

Až v půlce cheeseburgeru jsem si uvědomil, že jsem zapomněl dýchat.

Annabeth usrkávala koktejl.

Grover zobal hranolky a měřil si voskovaný papír na tácku, jako by se do něj chtěl pustit, ale pořád vypadal dost nervózně.

„Co je to za syčení?“ zeptal se.

Zaposlouchal jsem se, ale neslyšel jsem nic. Annabeth zavrtěla hlavou.

„Syčení?“ zeptala se tetička Em. „Možná slyšíš olej ve fritovacím hrnci. Máš bystrý sluch, Grovere.“

„Jím vitamíny. Na uši.“

„To je skvělé,“ pochválila ho. „Ale přestaň se bát, prosím.“

Tetička Em nejedla nic. Nesundala si pokrývku hlavy ani při vaření a teď se vsedě naklonila dopředu, propletla si prsty a sledovala, jak jíme. Bylo to trochu nepříjemné, když na mě někdo zíral a já mu neviděl do obličeje. Ale po tom cheeseburgeru jsem se cítil spokojený a trochu ospalý a myslel jsem, že to nejmenší, co můžu udělat, je trochu si popovídat s naší hostitelkou.

„Takže vy prodáváte trpaslíky,“ snažil jsem se říct tak, jako že mě to zajímá.

„Ach, ano,“ souhlasila tetička Em. „A zvířata. A lidi. Všechno do zahrady. Věci na zakázku. Sochy jsou moc oblíbené, víš.“

„Jsou tady u silnice velké kšefty?“

„Ani ne, ne. Od té doby, co postavili dálnici... No, většina aut už tudy nejezdí. Musím si považovat každého zákazníka, kterého získám.“

Na krku mě zabrnělo, jako by se na mě díval ještě někdo. Obrátil jsem se, ale byla tam jenom socha malé holky, která držela velikonoční košík. Byla neuvěřitelně propracovaná, mnohem lepší,

než bývají zahradní sochy. Vypadala, jako by se lekla nebo přímo vyděsila.

„Ach,“ povzdychla si tetička Em smutně. „Všiml sis, že některá moje díla nedopadnou dobře. Jsou zkažená. Neprodají se. Nejhorší je vystihnout obličej. S obličejem jsou vždycky problémy.“

„Vy ty sochy vyrábíte sama?“ zeptal jsem se.

„Ach, ano. Kdysi mi s podnikem pomáhaly mé dvě sestry, ale už jsou pryč a tetička Em osaměla. Mám jenom ty své sochy. To proto je vyrábím, víš. Dělají mi společnost.“ Smutek v jejím hlase zněl tak hluboce a opravdově, že jsem si nemohl pomoci, bylo mi jí líto.

Annabeth přestala jíst. Napřímila se a promluvila: „Dvě sestry?“

„Je to hrozný příběh,“ stěžovala si tetička Em. „Vlastně ani není pro děti. Víš, Annabeth, jedna zlá žena na mě kdysi dávno žárlila, když jsem byla mladá. Měla jsem... přítele, víš, a ta zlá ženská si usmyslela, že nás od sebe odtrhne. Způsobila hrozné neštěstí. Mé sestry zůstaly se mnou. Sdílely můj zlý osud, jak dlouho mohly, ale nakonec odešly. Ztratily se. Přežila jsem jen já, ale za jakou cenu. Za jakou cenu.“

Nevěděl jsem, co tím myslí, ale litoval jsem ji. Víčka jsem měl těžší a těžší, jak jsem se najedl, padla na mě ospalost. Ubohá stará paní. Kdo by chtěl ublížit někomu tak příjemnému?

„Percy?“ Annabeth se mnou třásla, abych si jí všiml. „Asi bysme měli jít. Myslím, že principál bude čekat.“

Mluvila neklidně. Netušil jsem proč. Grover teď pojídal voskovaný papír z tácku, ale pokud to tetičce Em připadalo divné, neřekla nic.

„Takové krásné šedé oči,“ opakovala tetička Em znovu Annabeth. „Ano, moje milá, už je to dlouho, co jsem viděla takové šedé oči.“

Natáhla se, jako by ji chtěla pohladit po tváři, ale Annabeth se prudce zvedla.

„Vážně bysme měli jít.“

„Ano!“ Grover spolkl svůj voskovaný papír a vstal. „Principál čeká! Správně!“

Nechtělo se mi jít pryč. Cítil jsem se spokojený. Tetička Em byla tak příjemná. Chtěl jsem u ní ještě chvíli zůstat.

„Prosím, moji drazí,“ žádala tetička Em. „Tak málokdy se mi podaří být s dětmi. Než půjdete, nezapóujete mi aspoň?“

„Zapózovat?“ zeptala se Annabeth ostražitě.

„Na fotografii. Použiju ji jako předlohu pro své nové sousoší. Víte, děti jsou moc oblíbené. Děti všichni milují.“

Annabeth přešlápla z nohy na nohu. „Myslím, že nemůžeme, paní. Pojd', Percy –“

„Jistěže můžeme,“ pověděl jsem. Rozčilovalo mě, že se Annabeth chová tak pánovitě, tak hrubě ke staré dámě, která nás právě zadarmo nakrmila. „Je to jenom fotka, Annabeth. Nic se nestane.“

„Ano, Annabeth,“ zapředla žena. „Nic se nestane.“

Viděl jsem, že se to Annabeth nelíbí, ale dovolila tetičce Em, aby nás zavedla předními dveřmi zpátky ven do zahrady soch.

Tetička Em nás nasměrovala na zahradní lavičku vedle kamenného satyra. „A teď,“ prohlásila, „vás jenom správně uspořádám. Dívenka doprostřed, myslím, a mladí džentlmeni po stranách.“

„Není tu dost světla na focení,“ poznamenal jsem.

„Ale to stačí,“ mávla rukou tetička Em. „Stačí to, abychom se navzájem viděli, ne?“

„Kde máte foťák?“ zeptal se Grover.

Tetička Em ustoupila, jako by posuzovala záběr. „A teď k obličejí, ten je nejtěžší. Můžete se na mě, prosím, všichni usmát? Zeširoka?“

Grover se podíval na cementového satyra vedle sebe a zamumlal: „Fakt vypadá jako strýc Ferdinand.“

„Grovere,“ napomenula ho tetička Em, „dívej se sem, drahoušku.“

Pořád ještě neměla v ruce žádný fotoaparát.

„Percy –“ oslovila mě Annabeth.

Nějaký instinkt mě varoval, abych Annabeth poslouchal, ale potýkal jsem se s ospalostí, se spokojeným otupěním, které pramenilo z jídla a hlasu té staré ženy.

„Bude to jenom chvilka,“ uklidňovala nás tetička Em. „Víte, přes ten příšerný závoj vás moc dobře nevidím...“

„Percy, něco je špatně,“ tvrdila pořád Annabeth.

„Špatně?“ zamumlala tetička Em a natáhla se, aby si sundala přehoz, který měla přes hlavu. „Ale vůbec ne, drahá. Dneska večer mám velice vznešenou společnost. Co by mohlo být špatně?“

„To je strýc Ferdinand!“ vydechl Grover.

„Nedívejte se na ni!“ vykřikla Annabeth. Narazila si na hlavu čepici Yankeeů a zmizela. Neviditelnýma rukama stáhla Grovera i mě z lavičky.

Ocitl jsem se na zemi a hleděl na nohy tetičky Em v sandálech.

Slyšel jsem, jak se Grover dere jedním směrem, Annabeth druhým. Ale já byl moc omámený, než abych se dokázal pohnout.

Pak jsem nad sebou uslyšel podivný šustivý zvuk. Zvedl jsem oči k rukám tetičky Em, které se proměnily ve zkroucené a bradavičnaté pařáty s ostrými bronzovými drápy místo nehtů.

Málem jsem se podíval výš, ale odněkud zleva Annabeth zaječela: „Ne! Nedělej to!“

Další šustění – zvuk drobných hádků, přímo nade mnou, přesně od... odtamtud, kde měla být hlava tetičky Em.

„Utíkej!“ zamečel Grover. Slyšel jsem ho, jak se žene po šterku a křičí: „*Maia!*“, aby nastartoval své létající tenisky.

Nedokázal jsem se pohnout. Zíral jsem na zkroucené spáry tetičky Em a snažil se přemoci omámení, které mi ta ženská způsobila.

„Taková škoda ničit pěknou mladou tvářičku,“ řekla mi konejšivě. „Zůstaň se mnou, Percy. Stačí se jenom podívat nahoru.“

Bránil jsem se nutkání ji poslechnout. Místo toho jsem se podíval do strany a uviděl jsem jednu z těch zrcadlově lesklých skleněných koulí, jaké si lidé dávají do zahrad. V oranžovém skle jsem viděl temný odraz tetičky Em. Roušku měla dole, odhalila mihotající se bledý kotouč tváře. Vlasy se jí hýbaly a proplétaly jako hadi.

Tetička Em.

Tetička „M“.

Jak jsem mohl být takový hlupák?

Uvažuj, říkal jsem si. Jak Medúza zemře v té báji?

Ale nemyslelo mi to. Něco mi říkalo, že Medúza spala, když ji napadl můj jmenovec Perseus. Ted' měla ke spánku daleko. Kdyby chtěla, mohla by se klidně hned rozmáchnout těmi svými pařáty a rozdrásat mi obličej.

„To mi udělala Šedooká, Percy,“ promluvila Medúza a vůbec nezněla jako nestvůra. Její hlas mě vábil, abych k ní vzhlédl, politoval ubohou starou babičku. „Annabetina matka, prokletá Athéna, mě proměnila z krásné ženy v tohleto.“

„Neposlouchej ji!“ vykřikl Annabetin hlas odněkud mezi sochami. „Utíkej, Percy!“

„Ticho!“ zavrčela Medúza. Pak znovu změnila hlas na konejšivé předení. „Chápeš, proč musím zničit tu holku, Percy. Je to dcera mé soupeřky. Rozdrtím její sochu na prach. Ale ty, drahý Percy, ty nemusíš trpět.“

„Ne,“ zamumlal jsem. Pokoušel jsem se přimět nohy k pohybu.

„Vážně chceš pomáhat bohům?“ zeptala se Medúza. „Víš, co tě čeká na té bláznivé výpravě, Percy? Co se stane, pokud se dostaneš do podsvětí? Nedělej sluhu olympským bohům, můj drahý. Bude ti líp jako soše. Míň bolesti. Míň bolesti.“

„Percy!“ Za sebou jsem uslyšel nějaký bzukot, jako by se tam střemhlav hnál metrakový kolibřík. Grover vykřikl: „Přikrč se!“

Obrátil jsem se. Byl to on na nočním nebi, snášel se přímo seshora ve svých třepetajících se okřídlených botách a v rukách držel větev velkou jako baseballová pálka. Oči měl pevně zavřené, hlavou škubal ze strany na stranu. Řídil se jenom ušima a nosem.

„Přikrč se!“ vykřikl znova. „Já ji dostanu!“

To mě konečně nakoplo. Jak jsem znal Grovera, bylo mi jasné, že Medúzu mine a trefí se do mě. Vrhл jsem se na bok.

Prásk!

Nejdřív jsem si myslel, že Grover narazil do stromu. Pak Medúza vztekle zařvala.

„Ty ohavný satyre,“ zavrčela. „Přidám si tě do sbírky!“

„To bylo za strýčka Ferdinanda!“ zařval na ni Grover. Drápal jsem se pryč a narazil do jedné sochy, zatímco se Grover snášel na další nálet.

Prásk!

„Arrgh!“ vykřikla Medúza a hadovité vlasy syčely a plivaly.

Annabeth hlas hned vedle mě řekl: „Percy!“

Vyletěl jsem tak vysoko, že jsem málem přeskočil zahradního trpaslíka. „Sakra! Tohle nedělej!“

Annabeth si sundala čepici Yankeů a zjevila se. „Musíš jí urážnout hlavu.“

„Co? Zbláznila ses? Vypadněme odtud.“

„Medúza je hrozba. Je zlá. Zabíla bych ji sama, ale...“ Annabeth polkla, jako kdyby se chystala k nějakému závažnému přiznání. „Ale ty máš lepší zbraň. Kromě toho, já se k ní nikdy nedostanu dost blízko. Rozkrájela by mě na kousky kvůli mámě. Ty – ty máš šanci.“

„Co? Nemůžu –“

„Koukej, chceš, aby proměnila v sochy další nevinné lidi?“

Ukázala na sochy milenců, muže a ženu, kteří se objímali, proměnění nestvůrou v kámen.

Annabeth popadla z nejbližšího podstavce zelenou zahradní kouli. „Lesklý štít by byl lepší.“ Kriticky studovala kouli. „Ten vypouklý povrch to trochu zkreslí. Velikost odrazu by se měla násobit faktorem –“

„Mluvila bys laskavě normálně?“

„Já *mluvím!*“ Hodila mi tu kouli. „Zkrátka na ni koukej v tom skle. *Nikdy* se na ni nedívej přímo.“

„Hej, lidi!“ zavolal Grover odněkud z výšky nad námi. „Myslím, že je v bezvědomí!“

„Gggrrrrrr!“

„Možná ne,“ opravil se Grover. Pustil se do dalšího náletu s větví.

„Dělej,“ pobídla mě Annabeth. „Grover má výborný čich, ale jednou na něco narazí.“

Vytáhl jsem pero a sundal kryt. V ruce mi vyrostlo bronzové ostří meče.

Vydal jsem se za syčením a prskáním, které vydávaly Medúziny vlasy.

Upíral jsem oči na kouli, abych zahlédl jenom Medúzin odraz, ne ji skutečnou. Pak jsem ji v tom zeleně zabarveném skle uviděl.

Grover se blížil na další odpal, ale tentokrát letěl moc nízko. Medúza chňapla klacek a vychýlila Grovera z kurzu. Zřítíl se a s bolavým „Ummff!“ havaroval do náruče kamenného medvěda grizzlyho.

Medúza se už na něj chystala vrhnout, když jsem zařval: „Hej!“

Postupoval jsem k ní, což s koulí a mečem v rukách nebylo nic lehkého. Kdyby na mě zaútočila, měl bych co dělat, abych se ubránil.

Ale nechala mě přiblížit se – šest metrů, tři metry.

Ted' jsem viděl odraz její tváře. Nemohla být přece *tak moc* šeredná. Určitě ji tak zdeformovaly ty zelená oblíny koule, že vypadala hůř.

„Přece bys neublížil staré ženské, Percy,“ zašeptala. „Já vím, že bys to neudělal.“

Zaváhal jsem. Obličej, který jsem viděl v odrazu ve skle, mě fascinoval – oči jako by se propalovaly zelení skla a braly mi sílu z paží.

Z cementového grizzlyho zasténal Grover: „Percy, neposlouchej ji!“

Medúza se zahihňala: „Pozdě.“

Vrhla se po mně pařáty.

Máchl jsem mečem, uslyšel odporné *šleh!* a pak syčení, jako když se z jeskyně žene vítr – zvuk rozpadající se nestvůry.

Něco mi spadlo k nohám. Stálo mě veškerou sílu vůle, abych se tam nepodíval. Cítil jsem, jak se mi do ponožek vsakuje teplé bláto, hlavičky umírajících hadů mi škubaly za tkaničky od bot.

„No tfuj,“ odplivl si Grover. Oči měl pořád pevně zavřené, ale nejspíš slyšel, jak ta věc klokotá a vaří se. „Mega-tfuj.“

Annabeth ke mně došla s očima upřenýma na nebe. Držela Medúzinu černou roušku. Přikázala mi: „Nehýbej se.“

Nedívala se dolů, moc a moc opatrně si klekla, zabalila hlavu nestvůry do černé látky a pak ji zvedla. Pořád z ní ještě odkapávala zelená tekutina.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě třesoucím se hlasem.

„Jo,“ usoudil jsem, i když mi připadalo, že ten dvojité cheeseburger každou chvíli vyzvracím. „Proč se... proč se ta hlava nevypařila?“

„Když ji usekneš, je z ní válečná kořist,“ vysvětlila mi. „Jako ten tvůj roh Mínótaura. Ale nerozbaluj ji. Pořád by tě mohla proměnit v kámen.“

Grover sténal, když lezl dolů ze sochy grizzlyho. Na čele měl velkou modřinu. Zelená rasta čepice mu visela z jednoho kozlího růžku a falešná chodidla mu spadla z kopyt. Kouzelné tenisky mu volně poletovaly kolem hlavy.

„Jako Rudý baron,“ podotkl jsem. „Dobrá práce, kamaráde.“

Podařil se mu stydlivý úsměv. „To vážně *nebyla* žádná legrace. No... to, jak jsem ji mlátil větví, to legrace byla. Ale srážka s betonovým medvědem *ne*.“

Chňapl ze vzduchu své létající boty. Uzavřel jsem meč. Všichni tři jsme klopýtali zpátky ke skladišti.

Za bufetovým pultem jsme našli staré plastové pytle na potraviny a znovu jimi obalili hlavu Medúzy. Plácli jsme ji na stůl, kde jsme předtím večeřeli, a posadili se kolem, moc vyčerpaní na nějaké řeči.

Nakonec jsem prohlásil: „Takže to Athéně můžeme poděkovat za tuhle nestvůru?“

Annabeth po mně šlehla vzteklým pohledem. „Vlastně tvému tátovi. Nevzpomínáš si? Medúza byla Poseidónova přítelkyně. Rozhodli se, že si dají schůzku v chrámu mé mámy. Proto ji Athéna proměnila v nestvůru. Medúza a její dvě sestry, které jí pomohly dostat se do chrámu, se staly třemi Gorgónami. Proto mě Medúza chtěla rozkrájet na kousky, ale tebe si přála uchovat jako krásnou sochu.“

Pořád jede po tvém tátovi. Možná jsi jí ho připomínal.“

Tvář mi hořela. „Aha, takže najednou je to *moje* vina, že jsme se potkali s Medúzou.“

Annabeth se narovnala. Špatně napodobila můj hlas: „Je to jenom fotka, Annabeth. Nic se nestane.“

„Zapomeň na to,“ mávl jsem rukou. „Jsi nemožná.“

„A ty jsi nesnesitelný.“

„A ty –“

„No tak!“ přerušil nás Grover. „Chytá mě z vás migréna, a satyrové přitom na migrény *netrpí*. Co uděláme s tou hlavou?“

Zíral jsem na tu věc. Z díry v plastu visel jeden hádek. Po straně pytle byl vytištěný nápis: VÁŽÍME SI VAŠÍ PRÁCE!

Měl jsem vztek, nejenom na Annabeth a její mámu, ale na všechny bohy kvůli téhle pitomé výpravě, kvůli tomu, že jsme se dostali ze silnice a hned první den mimo tábor se zapletli do dvou velkých bojů. Takhle se nikdy nedostaneme do L. A. živí, natož před letním slunovratem.

Co to říkala Medúza?

Nedělej sluhu olympským bohům, můj drahý. Bude ti líp jako soše.

Zvedl jsem se. „Hned jsem zpátky.“

„Percy,“ zavolala za mnou Annabeth. „Co to –“

Hledal jsem vzadu ve skladišti, až jsem našel Medúzinu kancelář. Její účetní kniha uváděla šest posledních prodejů, všechno to byly dodávky do podsvětí na výzdobu Hádovy a Persefoniny zahrady. Podle jednoho účtu za dopravu byla fakturační adresa podsvětí Nahrávací studia DOA, Západní Hollywood, Kalifornie. Složil jsem účet a nacpal si ho do kapsy.

V pokladně jsem našel dvacet dolarů, několik zlatých drachem a pár průvodek Bleskové Hermovy dodávkové služby, opatřených malým koženým váčkem na mince. Prohrabal jsem zbytek kanceláře, dokud jsem nenašel krabici správné velikosti.

Vrátil jsem se k piknikovému stolu, zabalil hlavu Medúzy a vyplnil průvodka:

*Bohové
Hora Olymp
600. patro*

Empire State Building
New York, stát NY

S úctou
Percy Jackson

„To se jim nebude líbit,“ varoval mě Grover. „Budou to od tebe považovat za drzost.“

Nasypal jsem do váčku pár zlatých drachem. Jakmile jsem ho uzavřel, ozvalo se cinknutí pokladny. Balík se vznesl ze stolu a s hlasitým *plesk!* zmizel.

„Já jsem drzý.“

Koukl jsem na Annabeth a pohledem ji vyzýval, ať si mě zkusí kritizovat.

Neudělala to. Zřejmě už se smířila s tím, že mám úžasný talent vytáčet bohy. „Pojďme,“ zamumlala. „Potřebujeme vymyslet nový plán.“

Dvanáctá kapitola

DOSTÁVÁME RADU OD PUDLA

Tu noc nám bylo dost mizerně.

Utábořili jsme se v lese, necelých sto metrů od hlavní silnice, na mokřinaté pasece, kterou místní mládež očividně využívala na mejdany. Země byla posetá pomačkanými plechovkami od coly a obaly z rychlého občerstvení.

Vzali jsme si trochu jídla a deky z podniku tetičky Em, ale netroufali jsme si zapálit oheň a usušit vlhké šaty. Lítice a Medúza nám na jeden den zajistily dost vzrušení. Nechtěli jsme přilákat nikoho dalšího.

Rozhodli jsme se, že budeme spát střídavě. Dobrovolně jsem si vzal první hlídku.

Annabeth se stočila na přikrývkách a jakmile si položila hlavu, začala chrápat. Grover se ve svých létacích botách vznesl na nejnižší větev stromu, opřel si záda o kmen a zíral na noční oblohu.

„Dělej, spi,“ řekl jsem mu. „Když bude nějaký malér, vzbudím tě.“

Přikývl, ale oči stejně nezavřel. „Je mi z toho smutno, Percy.“

„Z čeho? Že ses dal na tuhle idiotskou výpravu?“

„Ne. Z *tohoto* je mi smutno.“ Ukázal na smetí na zemi. „A z té oblohy. Nevidíš ani hvězdy. Zaneřádili i nebe. Tohle je pro satyra hrozná doba.“

„No jo. Měl bys být asi ekolog.“

Nevraživě se na mě zadíval. „Jedině člověk by nebyl. Tvůj druh svět tak rychle špiní... No, to je fuk. Nemá cenu poučovat člověka. Pokud to takhle půjde dál, nikdy Pana nenajdu.“

„Pána? Jakého pána?“

„Pana!“ vykřikl rozhořčeně. „P-A-N-A. Velkého boha Pana! Proč myslíš, že chci tu licenci pátrače?“

Pasekou zašustil divný větřík a na chvíli přebil pach odpadků a bláta. Přinesl s sebou vůni lesních plodů a lučních květů a čisté dešťové vody, které v tomhle lese snad kdysi bývaly. Najednou jsem zatesknul po něčem, co jsem nikdy nepoznal.

„Pověz mi o tom pátrání,“ poprosil jsem ho.

Grover si mě opatrně změřil, jako by se bál, že si z něj dělám legraci.

„Bůh přírody před dvěma tisíci let zmizel,“ řekl mi. „Jeden námořník u pobřeží Efesu zaslechl tajemný hlas, který křičel z břehu: ‚Řekni jim, že velký bůh Pan zemřel!‘ Když lidé uslyšeli tu zprávu, uvěřili jí. Ale pro nás satyry byl Pan vládcem a učitelem. Chránil nás i volnou přírodu na Zemi. Odmítáme uvěřit, že zemřel. Nejodvážnější satyrové z každé generace obětují životy, aby Pana našli. Prohledávají Zemi, prozkoumávají všechny pustiny a doufají, že objeví jeho úkryt a probudí ho ze spánku.“

„A ty se chceš stát pátračem.“

„Je to můj životní sen,“ pověděl mi. „Můj otec byl pátrač. A strýc Ferdinand... Ta socha, kterou jsi viděl tam –“

„Jo, jasně, to mě mrzí.“

Grover zavrtěl hlavou. „Strýc Ferdinand znal riziko, stejně jako táta. Ale mně se to povede. Já budu první pátrač, který se vrátí živý.“

„Počkat – první?“

Grover vytáhl z kapsy své píšťaly. „Žádný pátrač se zatím nevrátil. Jakmile se vypraví na cestu, zmizí. Nikdo je už nikdy živě neviděl.“

„Ani jednou za dva tisíce let?“

„Ne.“

„A tvůj táta? Nemáš tušení, co se s ním stalo?“

„Ne.“

„Ale stejně chceš jít,“ podotkl jsem ohromeně. „Teda, vážně si myslíš, že zrovna ty najdeš Pana?“

„Musím tomu věřit, Percy. Každý pátrač tomu věří. Jedině díky tomu neztrácíme naději, když vidíme, co lidé provedli se světem. Musím věřit, že se Pan ještě dá probudit.“

Zíral jsem na oranžový opar na nebi a snažil se pochopit, jak se může Grover držet snu, který vypadá tak beznadějně. Na druhé straně, nedělám to i já?

„Jak se dostaneme do podsvětí?“ zeptal jsem se ho. „Myslím, jakou šanci máme proti bohovi?“

„Netuším,“ přiznal. „Ale co tam u Medúzy, když jsi hledal v její kanceláři? Annabeth mi říkala –“

„Jo, já zapomněl. Annabeth už bude mít vymyšlený kompletní plán.“

„Nebud’ na ni takový, Percy. Má těžký život, ale je to dobrá holka. Koneckonců mi odpustila...“ Hlas mu selhal.

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se. „Co ti odpustila?“ Grover najednou vypadal, že ho plně zaujala hra na písťaly.

„Počkat,“ uvědomil jsem si. „Tys měl první úkol jako opatrovník před pěti lety. Annabeth je v táboře pět let. Nebyla... Chci říct, ten první úkol, který ti nevyšel...“

„Nemůžu o tom mluvit,“ mračil se Grover. Podle třesoucího se spodního rtu to vypadalo, že se rozbřečí, pokud na něj budu tlačit. „Ale jak jsem povídal, tam u Medúzy jsme si s Annabeth říkali, že na téhle výpravě je něco divného. Něco není tak, jak se zdá.“

„To si piš. Hodili na mě, že jsem ukradl blesk, který ztopil Hádés.“

„To jsem nemyslel,“ nesouhlasil Grover. „Lít- Blahovolné se nějak držely zpátky. Stejně jako paní Doddsová na akademii Yancy... Proč čekala tak dlouho, než se tě pokusila zabít? A pak v tom autobuse, tam taky nebyly tak agresivní, jak by mohly být.“

„Mně teda připadaly agresivní až dost.“

Grover zavrtěl hlavou. „Vřeštěly na nás: ‚Kde to je? Kde?‘“

„Ptaly se na mě,“ řekl jsem.

„Možná... ale nám se zdálo, Annabeth i mně, že se neptají na člověka. Říkaly ‚Kde to je?‘. Vypadalo to, že se ptají na nějakou věc.“

„To nedává smysl.“

„Já vím. Ale pokud jsme ohledně téhle výpravy něco nepochopili a máme jenom devět dní na nalezení mistrovského blesku...“ Podíval se na mě, jako by doufal, že mu odpovím, ale já nevěděl co.

Myslel jsem na to, co mi pověřila Medúza: bohové mě zneužívají. To, co mě čeká, je horší než zkamenění. „Neřekl jsem ti všechno na rovinu,“ prozradil jsem Groverovi. „Já kašlu na ten mistrovský blesk. Chtěl jsem jít do podsvětí, abych přivedl zpátky mámu.“

Grover zahrál tichý tón na píšťale. „Já to vím, Percy. Ale určitě je to jediný důvod?“

„Nedělám to proto, abych pomohl otci. On o mě nestojí. Já nestojím o něj.“

Grover hleděl dolů ze své větve. „Podívej se, Percy. Já nejsem tak chytrý jako Annabeth. Nejsem tak odvážný jako ty. Ale umím dobře číst pocity. Jsi rád, že tvůj táta je naživu. Těší tě, že se k tobě přihlásil, a něco v tobě chce, aby byl na tebe pyšný. Proto jsi poslal hlavu Medúzy na Olymp. Chceš, aby si táta všiml, cos dokázal.“

„Jo? Tak to asi pocity satyrů fungují jinak než ty lidské. Protože se pleteš. Mně je fuk, co si myslíš.“

Grover vytáhl nohy nahoru na větev. „Fajn, Percy. Jak myslíš.“

„Kromě toho jsem neudělal nic, čím bych se mohl chlubit. Sotva jsme vypadli z New Yorku a trčíme tady bez peněz a bez možnosti dostat se na západ.“

Grover se podíval na noční oblohu, jako by o tom problému uvažoval. „Co kdybych si *já* vzal první hlídku, hm? Ty se trochu vyspi.“

Chtěl jsem protestovat, ale začal hrát Mozarta, měkce a sladce, a já se odvrátil a v očích mě pálilo. Po pár taktech Klavírního koncertu č. 12 jsem usnul.

Ve snu jsem stál v temné jeskyni před obrovskou jámou. Všude kolem mě vířili šedí mlžní tvorové, ševelící proudy dýmu, o kterých jsem věděl, že to jsou duše mrtvých.

Tahali mě za šaty, pokoušeli se mě zadržet, ale mně připadalo, že musím jít dál, až na samý kraj té propasti.

Když jsem se podíval dolů, zatočila se mi hlava.

Jáma se táhla doširoka a byla tak dokonale černá, že jsem věděl, že musí být bezedná. A přesto jsem měl pocit, že se z ní něco pokouší vystoupat, něco velikého a zlého.

Malý hrdino, zazněl pobavený hlas z hluboké temnoty. Moc slabý, moc mladý, ale možná to zvládneš.

Ten hlas zněl tak nějak prastaře – byl mrazivý a těžký. Obalil mě jako kusy olova.

Oni tě oklamali, chlapče, oslovil mě znovu ten hlas. Dohodni se se mnou. Já ti dám, co chceš.

Nad prázdnotou se vznášel třpytivý obraz: moje máma, ztuhlá ve chvíli, kdy se rozplynula ve zlatém dešti. Tvář měla zkřivenou bolestí, jako by jí Mínótaurus pořád mačkal krk. Oči upírala přímo na mě a prosila: *Běž!*

Pokoušel jsem se vykřiknout, ale hlas mě neposlouchal.

Z propasti se rozezněl chladný smích.

Neviditelná síla mě vlekla dopředu. Kdybych nestál pevně, stáhla by mě do jámy.

Pomoz mi povstat, chlapče. Hlas zněl dychtivěji. Přines mi ten blesk. Udeř proti těm zrádným bohům!

Duše mrtvých kolem mě šeptaly: *Ne! Probud' se!*

Obraz mé matky začal blednout. Ta věc z jámy mě neviditelnýma rukama sevřela pevněji.

Uvědomil jsem si, že mě nechce vtáhnout dovnitř. Využívá mě, aby se vytáhla ven.

Dobře, mumlala. Dobře.

Probud' se, šeptali mrtví. Probud' se!

Někdo mnou třásl.

Otevřel jsem oči a bylo denní světlo.

„Bezva,“ ušklíbla se Annabeth, „zombie žije.“

Třásl jsem se z toho snu. Pořád jsem cítil na hrudi stisk toho monstra z jámy. „Jak dlouho jsem spal?“

„Dost dlouho, abych stačila udělat snídani.“ Annabeth mi hodila pytel kukuřičných lupínků s příchutí sýra z bufetu tetičky Em. „A Grover byl na výzkumu. Podívej, našel si kamaráda.“

Oči mi nechtěly zaostřit.

Grover seděl se zkříženýma nohama na dece a na klíně měl něco chlupatého. Špinavého, nepřírozně růžového plyšáka.

Ne. Nebyl to plyšák. Byl to růžový pudl.

Ten pudl na mě podezíravě zaňafal. Grover promluvil: „Ne, není.“

Zamrkal jsem. „Ty... s tou věcí mluvíš?“

Pudl zavrčel.

„Tahle věc,“ varoval mě Grover, „je naše jízdenka na západ. Buď na něj slušný.“

„Ty umíš mluvit se zvířaty?“

Grover tu otázku ignoroval. „Percy, seznam se s Gladiolou. Gladiolo, to je Percy.“

Zíral jsem na Annabeth a čekal, že se rozesměje a skončí ten kanadský žertík, který tu na mě hrají, ale tvářila se smrtelně vážně.

„Nebudu zdravit růžového pudla,“ bránil jsem se. „Na to zapomeň.“

„Percy,“ oznámila mu Annabeth. „Já jsem ho pozdravila. Ty ho taky pozdravíš.“

Pudl zavrčel.

Pozdravil jsem ho.

Grover vysvětlil, že Gladiolu potkal v lese a dali se do řeči. Pudl utekl jedné místní bohaté rodině, která vyhlásila, že za jeho nalezení vyplatí dvě stě dolarů odměny. Gladiola se k té rodině nijak zvlášť netoužil vrátit, ale byl ochotný to udělat, pokud tím pomůže Groverovi.

„Jak se Gladiola dozvěděl o té odměně?“ zeptal jsem se.

„Přečetl si plakáty,“ poznamenal Grover. „Troubo.“

„Jistě,“ připustil jsem. „To jsem ale pitomec.“

„Takže vrátíme Gladiolu,“ vysvětlovala Annabeth svým nejrozumnějším tónem, „dostaneme prachy a koupíme si jízdenky do Los Angeles. Je to jednoduché.“

Premýšlel jsem o svém snu – o šeptajících hlasech mrtvých, o té věci v propasti a o mámině tváři, která se třpytila a rozplynula ve zlato. To všechno na mě možná čeká na západě.

„Autobusem už nepojedeme,“ řekl jsem opatrně.

„Ne,“ souhlasila Annabeth.

Ukázala dolů z kopce ke kolejím, které jsem včera večer potmě neviděl. „Půl míle tímhle směrem je zastávka vlaku. Podle Gladioly to na západ jede v poledne.“

Třináctá kapitola

SKÁČU VSTŘÍC SMRTI

Ve vlaku jsme strávili dva dny, mířili jsme na západ mezi kopci, přes řeky, kolem jantarových vln obilí.

Ani jednou na nás nic nezaútočilo, ale stejně jsem se neuklidnil. Připadalo mi, že cestujeme jako ve výkladní skříni, sledování seshora a možná i zdola, že něco čeká na správnou příležitost.

Snažil jsem se na sebe neupozorňovat, protože mé jméno a fotky strašily na předních stránkách všech možných novin východního pobřeží. List *Trenton Register-News* uveřejnil fotku pořízenou nějakým turistou, jak vystupuji z autobusu. Tvářil jsem se vyděšeně. Meč v mých rukách vypadal jako rozmazaná kovová skvrna. Mohla to být klidně baseballová pálka nebo lakrosová hůl.

Popisek pod fotografií zněl:

Dvanáctiletý Percy Jackson, hledaný kvůli výsledku v případě zmizení jeho matky na Long Islandu před dvěma týdny, je zde zachycen při úniku z autobusu, v němž mluvil s několika postaršími pasažérkami. Krátce poté, co Jackson zmizel, autobus explodoval na kraji cesty ve východním New Jersey. Na základě očitých svědectví je policie přesvědčena, že chlapec cestuje spolu s dvěma teenagery. Percyho nevlastní otec Gabe Ugliano nabídl odměnu za informace, které povedou k jeho zadržení.

„Nedělej si starosti,“ konejšila mě Annabeth. „Policie smrtelníků nás nikdy nenajde.“ Ale neznělo to moc jistě.

Zbytek dne jsem strávil tím, že jsem neustále procházel vlakem (protože jsem nedokázal klidně sedět) nebo jsem koukal z okna.

Jednou jsem zahlédl rodinku kentaurů, jak se žene přes pole pšenice se šípy v tětivách. Lovila si oběd. Malý kentaurovi synek, velký asi jako kluk z druhé třídy na poníkovi, si mě všiml a zamával mi. Rozhlédl jsem se po vagonu, ale nikdo jiný to nezpozoroval. Dospělí cestující měli obličejy zabořené do monitorů notebooků nebo do časopisů.

Jindy k večeru jsem si všiml něčeho velkého, co se pohybovalo lesem. Byl bych přísahal, že to byl lev, až na to, že lvi v Americe volně nežijí a tenhle byl veliký jako terénní auto. Kožich se mu zlatě leskl ve večerním světle. Pak skočil mezi stromy a byl pryč.

Naše odměna za vrácení pudla Gladioly nám stačila jen na jízdenky do Denveru. Nemohli jsme si dovolit lůžka ve spacím voze, a tak jsme podřimovali na sedadlech. Krk mi ztuhl. Snažil jsem se ve spánku neslintat, protože Annabeth seděla hned vedle mě.

Grover pořád chrápal a mečel a budil mě. Jednou se zavrtěl a sklouzla mu falešná noha. Museli jsme mu ji s Annabeth nasadit zpátky, než si toho stačil všimnout někdo z cestujících.

„Tak co,“ zeptala se mě Annabeth, když jsme nasadili Groverovi tenisku. „Kdo od tebe chce pomoc?“

„Cože?“

„Když jsi teď spal, mumlal jsi: ‚Já ti nepomůžu.‘ O kom se ti zdálo?“

Nechtělo se mi jí nic říkat. Bylo to podruhé, co se mi zdálo o tom d'ábelském hlasu z jámy. Ale trápilo mě to tak, že jsem jí to nakonec vyklopil.

Annabeth dlouho mlčela. „To nevypadá na Háda. Vždycky se objevuje na černém trůnu a nikdy se nesměje.“

„Nabídl mi výměnou moji mámu. Kdo jiný by to mohl udělat?“

„Asi on... pokud myslel ‚Pomoz mi povstat z podsvětí.‘ Pokud chce válku s olympskými bohy. Ale proč by po tobě chtěl, abys mu přinesl mistrovský blesk, když už ho má?“

Zavrtěl jsem hlavou a toužil jsem znát odpověď na tuhle otázku. Myslel jsem na to, co mi řekl Grover, že Lítice v autobusu vypadaly, jako že něco hledají.

Kde to je? Kde?

Grover možná vycítil mé pocity. Odfrkl si ze spánku, zabrumlal něco o zelenině a obrátil hlavu.

Annabeth mu upravila čepici, aby mu zakrývala rohy. „Percy, s Hádem nemůžeš vyjednávat. Víš to, ne? On je prolhaný, krutý a lačný po moci. A kašlu na to, že jeho Blahovolné tentokrát nebyly tak účinné –“

„Tentokrát?“ zeptal jsem se. „Chceš říct, žeš na ně už někdy narazila?“

Ruka jí vyjela ke šňůrce na krku. Přejela prstem po glazovaném bílém korálku s obrázkem borovice, jednom ze svých dokladů o dovršení léta. „Řekněme, že vládce smrti nemám nijak v lásce. Nemůžeš se nechat svést k nějaké dohodě o mámě.“

„Co bys dělala, kdyby šlo o tvého tátu?“

„To je lehké,“ prohlásila. „Nechala bych ho tam shnít.“

„To nemyslíš vážně?“

Annabetiny šedé oči si mě měřily. Nasadila stejný výraz, jaký měla v táboře v lese ve chvíli, kdy vytasila meč proti pekelnému psovi. „Můj táta mě nesnáší od toho dne, kdy jsem se narodila, Percy,“ pověděla. „Nikdy dítě nechtěl. Když mě dostal, chtěl po Athéně, ať si mě vezme zpátky a vychová mě na Olympu, protože on na to kvůli práci nemá čas. Ona z toho nebyla nadšená. Řekla mu, že hrdiny musí vychovávat smrtelný rodič.“

„Ale jak... chci říct, ty ses asi nenarodila v nemocnici...“

„Objevila jsem se tátovi na prahu ve zlaté kolébce, snesl mě z Olympu západní vánek Zefýr. Čekal bys, že na to táta vzpomíná jako na nějaký zázrak, vid’? Že třeba udělal nějaké fotky nebo tak. Ale on o mém příchodu vždycky mluvil, jako by to bylo to nejhorší, co se mu kdy stalo. Když mi bylo pět, oženil se a na Athénu úplně zapomněl. Má ‚normální‘, smrtelnou manželku a dvě ‚normální‘, smrtelné děti a dělá, že neexistuju.“

Zíral jsem ven z okna vlaku. Míjela nás světla nějakého spícího města. Chtěl jsem Annabeth nějak povzbudit, ale nevěděl jsem, jak to udělat.

„Moje máma si vzala fakt děsného chlapa,“ prozradil jsem jí. „Grover tvrdí, že to udělala, aby mě chránila, aby mě zakryla pachem lidské rodiny. Možná, že to chtěl i tvůj táta.“

Annabeth si pořád přebírala náhrdelník. Mačkala si ten zlatý školní prsten, který visel mezi korálky. Napadlo mě, že ten prsten musel patřit jejímu tátovi. Uvažoval jsem, proč ho nosí, když otce tak nenávidí.

„On o mě nestojí,“ opakovala. „Jeho žena – moje nevlastní máma – se mnou jednala jako s nějakým monstrem. Nedovolila mi hrát si s jejími dětmi. Táta držel s ní. Pokaždé, když se stalo něco nebezpečného – víš, něco s nestvůrami – oba na mě byli našťvaní, jako že ‚Jak se opovažuješ ohrožovat naši rodinu!‘ Nakonec mi to došlo. Nechtěli mě. A tak jsem utekla.“

„Kolik ti bylo?“

„Tolik, jako když jsem přišla do tábora. Sedm.“

„Ale... nemohla ses přece dostat až na Vrch polokrevných sama.“

„Sama ne. Athéna na mě dávala pozor. Nečekaně jsem se spřátelila se dvěma kamarády a ti se o mě postarali, i když jenom na chvíli.“

Chtěl jsem se zeptat, co se stalo, ale Annabeth se zdála být ztracená ve smutných vzpomínkách. A tak jsem poslouchal Groverovo chrápání a zíral z oken vlaku na ubíhající temná pole Ohia.

Ke konci druhého dne ve vlaku, třináctého června, osm dní před letním slunovratem, jsme minuli jakési zlatavé hory a přešli přes řeku Mississippi do St. Louis.

Annabeth natahovala krk, aby viděla obří oblouk – Gateway Arch, který mi připadal jako gigantické držadlo nákupní tašky, vražené do města.

„Něco takového bych chtěla udělat,“ povzdechla si.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Postavit něco takového. Viděl jsi někdy Parthenon, Percy?“

„Jenom na fotkách.“

„Jednou ti ho ukážu. Chci postavit největší pomník bohům, jaký kdy existoval. Něco, co vydrží tisíc let.“

Rozesmál jsem se. „Ty? A architektka?“

Nevím proč, ale připadalo mi to legrační. Už jen představa, jak Annabeth celý den klidně sedí a rýsuje.

Tváře jí zčervenaly. „Jo, architektka. Athéna očekává od svých dětí, že budou něco tvořit, ne jen ničit jako jistý bůh zemětřesení, kterého bych mohla jmenovat.“

Pozoroval jsem zpěněné hnědé vody řeky Mississippi tam dole.

„Promiň,“ omluvila se Annabeth. „To bylo pitomé.“

„Nemůžeme trochu spolupracovat?“ poprosil jsem. „Copak Athéna a Poseidón nikdy nespolupracovali?“

Annabeth o tom musela uvažovat. „Myslím, že jo... na voze,“ připustila váhavě. „Moje máma ho vynalezla, ale Poseidón vytvořil koně z hřebenů vln. Takže vlastně museli spolupracovat, aby to dali dohromady.“

„Takže můžeme spolupracovat i my. Nebo ne?“

Vjeli jsme do města. Annabeth se dívala, jak Oblouk mizí za jedním hotelem.

„Asi ano,“ řekla konečně.

Dorazili jsme na nádraží v centru města. Nádražní rozhlas oznámil tříhodinovou přestávku před odjezdem do Denveru.

Grover se protáhl. Ještě než se úplně probudil, zamumlal: „Jídlo.“

„Pojď, kozlíku,“ vyzvala ho Annabeth. „Na prohlídku města.“

„Na prohlídku?“

„Gateway Arch,“ podotkla. „Tohle je možná moje jediná příležitost, jak si vyjet nahoru. Jdeš, nebo nejdeš?“

Grover a já jsme se na sebe podívali.

Chtěl jsem říct, že ne, ale myslel jsem, že když jde Annabeth, nemůžeme ji nechat samotnou.

Grover pokrčil rameny. „Pokud tam bude nějaký bufáč bez nestvůr.“

Oblouk stál asi míli od nádraží. Takhle pozdě nebyly fronty na vstup nijak hrozné. Prokličkovali jsme podzemním muzeem, dívali se na kryté povozy a další krámy z devatenáctého století. Nebyla to bůhvíjaká bomba, ale Annabeth nám v jednom kuse vyprávěla

zajímavosti o tom, jak se Oblouk stavěl, a Grover mě krmil tvrdými bonbony, takže mi bylo fajn.

Přesto jsem se pořád rozhlížel po dalších lidech ve frontě. „Necítíš něco?“ zašeptal jsem Groverovi.

Vytáhl na chvilku nos z pytlíku s bonbony a začenichal. „Podzemí,“ protáhl znechuceně obličej. „Vzduch v podzemí vždycky smrdí po nestvůrách. Asi to nic neznamená.“

Ale něco mi připadalo špatně. Měl jsem pocit, že bychom tu neměli být.

„Lidi,“ řekl jsem. „Znáte božské symboly síly?“

Annabeth byla zabraná do čtení o stavebním vybavení, které se používalo při stavbě Oblouku, ale vzhledla ke mně. „Co?“

„No, Háde-“

Grover si odkašlal. „Jsme na veřejném místě... Chceš říct, náš kámoš zezdola?“

„Hm, jasně,“ opravil jsem se. „Náš kámoš *úplně* zezdola. Nemá taky takovou čepici jako Annabeth?“

„Myslíš přilbici temnoty,“ doplnila mě Annabeth. „Jo, to je symbol jeho síly. Viděla jsem ji ležet vedle jeho místa během setkání rady o zimním slunovratu.“

„On tam byl?“

Přikývla. „To je jediná doba, kdy smí navštívit Olymp – v nejtmaší den v roce. Ale jeho přilbice je mnohem mocnější než moje čepice neviditelnosti, pokud je pravda, co jsem slyšela...“

„Umožňuje mu proměnit se ve tmu,“ potvrdil Grover. „Dokáže se rozplynout jako duch nebo procházet zdmi. Nedá se nahmatat, vidět ani slyšet. A umí vyzařovat tak silný strach, že se z toho zblázníš nebo se ti zastaví srdce. Proč myslíš, že se všichni myslící tvorové bojí tmy?“

„Ale potom... Jak víme, že právě není tady a nedívá se na nás?“ zeptal jsem se.

Annabeth a Grover si vyměnili pohledy.

„Nevíme to,“ řekl Grover.

„Dík, hned mi je mnohem líp,“ poznamenal jsem. „Nezůstaly ti nějaké modré bonbony?“

Málem jsem už zkontroloval svoje pocuchané nervy, ale pak jsem uviděl tu maličkou klec výtahu, kterou jsme měli vyjet na vršek Oblouku, a věděl jsem, že mám problém. Nesnáším stísněné prostory. Šlím z nich.

Nastoupili jsme do kabiny s jednou velkou tlustou ženskou a s jejím psem, čivavou s obojkem z falešných diamantů. Myslel jsem, že to musí být slepecká čivava, protože žádný hlídač proti ní neřekl ani slovo.

Začali jsme stoupat vnitřkem Gateway Arch. Nikdy jsem nebyl ve výtahu, který jel po oblouku, a můj žaludek nad tím zrovna nejásal.

„Nemáte tu rodiče?“ zeptala se nás ta tlustá paní.

Měla slídivé oči, špičaté zuby s fleky od kávy, měkký džínový klobouk a džínové šaty. Byla v nich tak naditá, že vypadala jako džínový horkovzdušný balon.

„Zůstali dole,“ odpověděla jí Annabeth. „Mají totiž strach z výšek.“

„Ale, ubozí drahouškové.“

Čivava zavrčela. Ženská zamumlala: „No, no, synku. Chovej se slušně.“ Pes měl stejně jako panička pichlavá očka, inteligentní a zlá.

Promluvil jsem: „On se jmenuje Synek?“

„Ne,“ odpověděla mi ta ženská.

Usmála se, jako by tím všechno vysvětlila.

Vyhlídková plošina nahoře na Oblouku mi připomínala malou plechovku s kobercem. Řady drobných okének poskytovaly výhled na město na jedné straně a na řeku na druhé. Výhled byl pěkný, ale pokud existuje něco, co nesnáším víc než stísněné prostory, tak je to stísněný prostor skoro dvě stě metrů nad zemí. Brzy jsem byl zralý jet zase dolů.

Annabeth pořád mluvila o nosných prvcích stavby a o tom, jak by okna udělala větší a navrhla průhlednou podlahu. Nejspíš by tam dokázala trčet celé hodiny, ale našťásti pro mě hlídač oznámil, že se vyhlídková plošina bude za pár minut zavírat.

Nasměroval jsem Grovera a Annabeth k východu, nahnal je do výtahu a chystal se taky nastoupit, když jsem si uvědomil, že uvnitř jsou dva další turisté. Nebylo tam pro mě místo.

Hlídač oznámil: „Další kabinou, pane.“

„Vystoupíme,“ rozhodla Annabeth. „Počkáme s tebou.“

Ale to by nás všechno zdrželo a trvalo ještě déle, tak jsem zavrtěl hlavou: „Ne, to je v pohodě. Uvidíme se až dole.“

Grover a Annabeth se tvářili nervózně, ale nechali dveře výtahu zapadnout. Kabina zmizela pod rampou.

Ted' už jsme na vyhlídkové plošině zůstali jenom já, malý kluk s rodiči, hlídač a tlustá ženská s čivavou.

Nervózně jsem se na tlustošku usmál. Usmála se taky a mezi zuby se jí mihl rozeklaný jazyk.

Počkat.

Rozeklaný jazyk?

Než jsem se stačil rozhodnout, jestli jsem to doopravdy viděl, čivava seskočila a začala na mě ňafat.

„Ale, ale, synku,“ uklidňovala ji žena. „Myslíš, že se to hodí? Máme tu takové příjemné lidi.“

„Pejsek!“ vykřikl chlapeček. „Koukejte, pejsek!“

Rodiče ho stáhli k sobě.

Čivava na mě vycenila zuby a z černých pysků jí odkapávala pěna.

„No dobře, synu,“ povzdechla si tlustá ženská. „Když chceš.“

V břiše mě začalo mrazit. „Hm, neřekla jste té čivavě právě synu?“

„*Chiméře*, drahoušku,“ opravila mě tlustá dáma. „Ne čivavě. To se lehce splete.“

Vyhrnula si džínové rukávy a odhalila šupinatou zelenou kůži na pažích. Když se usmála, viděl jsem, že má místo zubů tesáky. Panenky očí měla úzké, jako mají hadi.

Čivava zaštěkala hlasitěji a s každým zaštěknutím vyrostla. Nejdřív jako dobrman, pak jako lev. Štěkot se proměnil v řev.

Malý kluk zaječel. Rodiče ho stáhli k východu, přímo na hlídače, který tam ochromeně stál a zíral na tu nestvůru.

Chiméra už byla tak velká, že se zády třela o strop. Měla lví hlavu, hřívu se zaschlou krví, tělo a kopyta obří kozy a místo ocasu hada, třímetrového chřestýše, který jí vyrůstal přímo z chlupatého zadku. Obojek s diamanty jí pořád visel kolem krku a na psí známce velikosti talíře se teď dalo snadno přečíst: CHIMÉRA – VZTEKLÁ, CHRLÍ OHEŇ, JEDOVATÁ – V PŘÍPADĚ NÁLEZU VOLEJTE PROSÍM TARTAROS –1. 954.

Došlo mi, že jsem ani neotevřel pero-meč. Ruce jsem měl ochromené. Stál jsem tři metry od krvavého chřtánu Chiméry a věděl jsem, že jakmile se pohnu, ta potvora se na mě vrhne.

Hadí ženská vydala podivný syčivý zvuk, což měl být asi smích. „Považuj si toho, Percy Jacksone. Pán Zeus mi málokdy dovolí vyzkoušet hrdinu s některým mým mládětem. Protože já jsem matka monster, hrůzná Echidna!“

Zíral jsem na ni. Nenapadlo mě říct nic jiného než: „Echidna – není to nějaký druh mravenečníka?“

Zavyla a hadí obličej jí zhnědl a zezelenal vztekem. „Nesnáším, když to lidi říkají! Nesnáším Austrálii! Pojmenovat toho směšného živočicha po mně. Za tohle tě můj syn zničí, Percy Jacksone!“

Chiméra vyrazila, lví tesáky zaskřípaly. Podařilo se mi uskočit a vyhnout se kousnutí.

Skončil jsem vedle rodiny a hlídače, kteří teď všichni ječeli a pokoušeli se vypáčit dveře nouzového východu.

Nemohl jsem dopustit, aby se jim něco stalo. Stáhl jsem čepičku z meče, rozběhl se na druhou stranu plošiny a křikl: „Hej, čivavo!“

Chiméra se obrátila rychleji, než bych čekal.

Než jsem stačil máchnout mečem, otevřela tlamu, vydala puch jako z největšího grilu na světě a vypustila přímo na mě sloup ohně.

Proskočil jsem tím výbuchem. Koberec začal hořet, žár byl tak silný, že mi málem sežehl obočí.

Tam, kde jsem stál ještě před chvílí, zela v boku Oblouku zubatá díra a z roztaveného kovu se na krajích kouřilo.

No bezva, pomyslel jsem si. Právě jsme podpálili národní památník.

Anaklusmos se v mých rukách mezitím proměnil v lesknoucí se bronzovou čepel a jakmile se Chiméra obrátila, sekl jsem ji po krku.

To byla osudová chyba. Čepel neškodně zajiskřila na psím obojku. Pokoušel jsem se to vybalancovat, ale jak jsem se snažil bránit proti tlamě toho ohnivého lva, úplně jsem zapomněl na hadí ocas, dokud se mi neomotal kolem lýtky a nezatnul do něj tesáky.

Celou nohu jsem měl jako v ohni. Pokoušel jsem se zarazit Anaklusmos Chiméře do tlamy, ale hadí ocas se mi omotal kolem kotníků, až jsem ztratil rovnováhu, meč mi vylétl z ruky, roztočil se, prosvištěl dírou v Oblouku a padal dolů do řeky Mississippi.

Podařilo se mi vyškrábat se na nohy, ale věděl jsem, že jsem prohrál. Byl jsem beze zbraně. Cítil jsem, jak mi smrtelný jed postupuje k hrudi. Vzpomínal jsem si, jak Cheirón říkal, že Anaklusmos se ke mně vždycky vrátí, ale v kapse jsem žádné pero neměl. Možná padl moc daleko. Možná se vrací jen v podobě pera. Nevěděl jsem to a neměl jsem zůstat naživu natolik dlouho, abych to zjistil.

Zacouval jsem k díře ve zdi. Chiméra se blížila, vrčela a z pysků jí stoupal kouř. Hadí ženská Echidna se uchechtla: „Ti hrdinové už nejsou, co bývali, co, synku?“

Nestvůra zavrčela. Zdálo se, že nijak nespíchal mě dodělat, když už mě jednou porazila.

Podíval jsem se na hlídače a na rodinu. Malý kluk se schovával za tátovýmá nohama. Musel jsem ty lidi ochránit. Nemohl jsem jenom tak... umřít. Snažil jsem se uvažovat, ale tělo jsem měl v ohni. Hlava se mi motala. Neměl jsem meč. Čelil jsem obrovské nestvůře, která chrlila oheň, a její matce. A byl jsem k smrti vyděšený.

Nedalo se jít nikam jinam, a tak jsem popošel k okraji díry. Hluboko, hluboko dole se leskla řeka.

Pokud zemřu, zmizí ty nestvůry? Nechají ty lidi být?

„Pokud jsi syn Poseidóna,“ zasyčela Echidna, „tak se vody nebojíš. Skoč, Percy Jacksone. Ukaž mi, že ti voda neublíží. Skoč a vem si zpátky svůj meč. Prokaž svůj rodokmen.“

Jo, jasně, pomyslel jsem si. Někde jsem četl, že skočit do vody z několika pater je jako plácnout sebou na tvrdý asfalt. Z téhle výšky bych se při tom dopadu rozmázl.

Chiměřina tlama rudě zazářila a rozehrívala se k dalšímu výbuchu.

„Nevěříš,“ uchechtla se Echidna. „Nevěříš bohům. Nemůžu ti to vyčítat, malý zbabělče. Lepší bude, když hned zemřeš. Bohové jsou nespolehliví. V srdci máš jed.“

Měla pravdu: umíral jsem. Cítil jsem, jak se mi zpomaluje dech. Nikdo mě nemohl zachránit, ani bohové ne.

Zacouval jsem a podíval se dolů na vodu. Vzpomněl jsem si na vřelý pocit z otcova úsměvu, když jsem byl dítě. Musel mě vidět. Musel mě navštěvovat, když jsem byl v kolébce.

Vzpomněl jsem si na vířící zelený trojzubec, který se mi objevil nad hlavou tu noc boje o vlajku, když mě Poseidón prohlásil za svého syna.

Ale tohle nebylo moře. Byla to Mississippi, přímo uprostřed USA. Tady nebyl žádný bůh moře.

„Umři, ty nevěřící,“ zachraptěla Echidna a Chiméra vyslala k mé tváři sloup plamene.

„Pomoz mi, otče,“ pomodlil jsem se.

Obrátil jsem se a skočil. Se šaty jako pochodeň a s jedem proudícím v žilách jsem padal do řeky.

Čtrnáctá kapitola

STÁVÁM SE ZNÁMÝM UPRCHLÍKEM

Moc rád bych řekl, že jsem během té cesty dolů dospěl k nějakému hlubokému odhalení, že jsem se vyrovnal s vlastní smrtelností, tváří v tvář smrti se smál a tak dále, a tak dále.

Popravdě jediná moje myšlenka byla: Aaaagggghhhh!

Řeka se mi řítla vstříc rychlostí kamionu. Vítr mi rval vzduch z plic. Mrakodrapy, kostelní věže a mosty se mi míhaly před očima.

A pak: *Pláááác!*

Záplava bublinek. Ponořil jsem se do tmy, přesvědčený, že skončím zarytý sto stop v bahně a navěky ztracený.

Ale dopad do vody mě nebolel. Teď jsem klesal zvolna, mezi prsty mi probíhaly bublinky. Nehlučně jsem dosedl na dno řeky. Sumec, velký jako můj nevlastní otec, sebou škubl a zmizel v příšeří. Všude kolem mě vířily mraky bahna a odporného smetí – lahve od piva, staré boty, igelitové tašky.

V tu chvíli mi došlo pár věcí: zaprvé, nerozdrtilo mě to na placku. Nebyl jsem ožehlý. Necítil jsem už ani, jak se mi v žilách vaří jed Chiméry. Byl jsem naživu, což bylo fajn.

Zadruhé jsem si uvědomil: nejsem mokrý. Chci říct, cítil jsem chlad vody. Viděl jsem, kde se mi na šatech uhasil oheň. Ale když jsem se dotkl trička, bylo úplně suché.

Podíval jsem se na odpadky plovoucí kolem a chňapl po starém zapalovači.

To není možné, pomyslel jsem si.

Cvakl jsem zapalovačem. Rozhořel se. Objevil se drobný plamínek, přímo tady na dně Mississippi.

Popadl jsem z proudu vody nacucaný obal od hamburgeru a papír okamžitě uschl. Lehce jsem ho zapálil. Jakmile jsem ho

pustil, plameny zaprskaly a zhasly. Obal se znovu proměnil v kluzký hadr. Zvláštní.

Ale to nejdivnější mi došlo teprve nakonec: dýchám. Byl jsem pod vodou, a normálně jsem dýchal.

Vstal jsem, až po stehna zabořený v bahně. Nohy jsem měl jako z rosolu. Ruce se mi třáslly. Měl bych být mrtvý. Fakt, že jsem nebyl, působil jako... no, jako zázrak. Vybavil se mi ženský hlas, který zněl trochu jako hlas mé mámy: *Percy, jak se říká?*

„Hm... děkuju.“ Pod vodou to znělo jako z nahrávky, jako bych byl mnohem starší. „Děkuju... otče.“

Žádná odpověď. Jenom temný proud odpadků v řece, obrovský sumec klouzající kolem a záblesk západu slunce na hladině vysoko nahoře, který všechno barvil do karamelova.

Proč mě Poseidón zachránil? Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc jsem se styděl. Takže už několikrát jsem měl štěstí. Proti nestvůře jako Chiméra nebyla žádná šance. Ty ubožáky nahoře v Oblouku to zřejmě upeklo. Nedokázal jsem je ochránit. Nejsem žádný hrdina. Možná bych měl prostě zůstat tady dole s tím sumcem a přidat se k životu na dně.

Fump-fump-fump. Vodu nade mnou zčeřil říční kolesový parník a rozvířil bahno.

A tam, ani ne metr a půl ode mě, ležel můj meč, jeho lesknoucí se bronzový jílec trčel z bahna.

Znovu jsem uslyšel hlas té ženy: *Percy, vezmi si ten meč. Tvůj otec ti věří.* Tentokrát jsem věděl, že mi ten hlas nezní v hlavě. Nepředstavoval jsem si ho. Ženina slova jako by vycházela odevšad, procházela vodou jako delfíní pískání.

„Kde jste?“ zavolal jsem nahlas.

Pak jsem ji v šeru uviděl – ženu stejné barvy, jakou měla voda, ducha v proudu, vznášejícího se hned nad mečem. Měla dlouhé vlající vlasy a její oči, sotva viditelné, byly stejně zelené jako moje.

V krku mi vyrostl knedlík. Řekl jsem: „Mami?“

Ne, dítě, jsem jenom posel, i když osud tvé matky není tak beznadějný, jak si myslíš. Jdi na pláž v Santa Monice.

„Cože?“

Je to vůle tvého otce. Než sestoupíš do podsvětí, musíš jít do Santa Moniky. Prosím, Percy, nemohu se zdržet dlouho. Ta řeka je pro mě příliš špinavá.

„Ale...“ Byl jsem přesvědčen, že tahle žena je moje máma, nebo aspoň její obraz. „Kdo – jak jste –“

Bylo toho tak moc, na co jsem se chtěl zeptat, že se mi slova zadrhla v krku.

Nemůžu se zdržet, statečný chlapče, pověděla ta žena. Natáhla se a já cítil, jak se mi proud otřel o tvář, jako by mě hladil. Musíš jít do Santa Moniky! A Percy, nevěř darům...

Její hlas se rozplynul.

„Darům?“ zeptal jsem se. „Jakým darům? Počkat!“

Ještě jednou se pokusila promluvit, ale nebylo slyšet nic. Její obraz se rozplynul. Pokud to byla moje máma, ztratil jsem ji znovu.

Nejradši bych se šel utopit. Jediný problém: já se utopit nemohl.

Tvůj otec ti věří, oznámila mi.

Taky říkala, že jsem statečný... pokud to neříkala tomu sumci.

Dobrodil jsem se k meči a popadl ho za jílec. Chiméra je možná ještě nahoře se svou tučnou hadí matkou a chce mě dodělat. Přinejmenším už asi dorazila policie smrtelníků a pokouší se zjistit, kdo vypálil tu díru do Oblouku. Pokud mě najdou, jistě budou mít pár otázek.

Uzavřel jsem meč a zastrčil si pero do kapsy. „Děkuju, tati,“ opakoval jsem znovu temné vodě.

Pak jsem se odrazil od bahna a plaval na hladinu.

Vylezl jsem na břeh nedaleko plovoucího McDonaldu.

O jeden blok dál obklopovala Oblouk všechna pohotovostní vozidla z celého St. Louis. Nad hlavou nám kroužily policejní helikoptéry. Dav přihlížejících mi připomínal Times Square na Silvestra.

Jedna malá holka poznamenala: „Mami! Ten kluk vyšel z řeky.“

„To je fajn, zlato,“ řekla jen matka a natahovala krk, aby zhlédla sanitky.

„Ale on je suchý!“

„To je fajn, zlato.“

Nějaká reportérka říkala do kamery: „Dozvěděli jsme se, že pravděpodobně nešlo o teroristický útok, ale vyšetřování je teprve v začátcích. Jak vidíte, poškození je velice vážné. Snažíme se sehnat někoho z těch, kdo katastrofu přežili, a požádat o očité svědectví o tom, jak někdo spadl z Oblouku.“

Těch, kdo katastrofu přežili. Zalila mě úleva. Možná, že se hlídač a ta rodina zachránili. Doufal jsem, že Annabeth a Grover jsou v pořádku.

Snažil jsem se protlačit davem, abych viděl, co se děje za policejní páskou.

„...chlapec,“ vyprávěl právě další reportér. „Pátý kanál zjistil, že bezpečnostní kamery zachytily chlapce, který se na vyhlídkové plošině zbláznil a nějakým způsobem rozpoutal ten podivný výbuch. Je těžké tomu uvěřit, John, ale tak jsme to slyšeli. Opakujeme, žádné potvrzené oběti na životech...“

Vycouval jsem a snažil jsem se klopit hlavu. Musel jsem projít dlouhou cestu kolem území ohrazeného policií. Uniformovaní policajti a reportéři byli všude.

Už jsem málem přestal doufat, že někdy najdu Annabeth a Grovera, když se ozvalo známé zamečení: „Perrr-cy!“

Obrátil jsem se a ocitl se v Groverově medvědímu stisku – nebo spíš kozlím. Vydechl: „Mysleli jsme, že jsi odešel za Hádem tím horším způsobem!“

Za ním stála Annabeth a snažila se tvářit vztekle, ale i ona vypadala, že se jí ulevilo, když mě vidí. „Nemůžeme tě nechat samotného ani pět minut! Co se stalo?“

„Tak trochu jsem spadl.“

„Percy! Dvě stě metrů?“

Nějaký policajt za námi zavolal: „Uvolněte cestu!“ Dav se rozdělil. Uličkou spěchala dvojice záchranářů a na pojízdném lehátku vezla ženu. Hned jsem v ní poznal mámu toho malého kluka, který byl na vyhlídkové plošině. Zrovna říkala: „A pak ten veliký pes, ta obrovská čivava, co chrlila oheň –“

„Dobře, paní,“ kýval hlavou záchranář. „Jenom se uklidněte. Vaše rodina je v pořádku. Léky už za chvíli zaberou.“

„Já nejsem blázen! Ten chlapec vyskočil z díry ven a přišera zmizela.“ Pak mě uviděla. „To je on! To je ten chlapec!“

Rychle jsem se obrátil a stáhl Annabeth a Grovera s sebou. Zmizeli jsme v davu.

„Co se děje?“ chtěla vědět Annabeth. „Mluvila o té čivavě z výtahu?“

Vypověděl jsem jim celý příběh o Chiméře, Echidně, svém skokanském výkonu a vzkazu od ženy pod hladinou.

„Páni,“ písl Grover. „Musíme tě dostat do Santa Moniky! Předvolání od tvého otce nemůžeme ignorovat.“

Než stačila Annabeth odpovědět, minuli jsme dalšího reportéra. Málem jsem ztuhl na místě, když prohlásil: „Percy Jackson. Je to tak, Dane. Dvanáctý kanál zjistil, že chlapec, který možná způsobil tu explozi, odpovídá popisu hocha, hledaného kvůli vážné dopravní nehodě autobusu v New Jersey před třemi dny. A navíc se předpokládá, že ten chlapec cestuje na západ. Pro naše diváky doma přinášíme fotografii Percyho Jacksona.“

Vyhnuli jsme se zpravodajské dodávce a vklouzli do jedné uličky.

„Jedno po druhém,“ pověděl jsem Groverovi. „Nejdřív musíme vypadnout z města!“

Nějak se nám podařilo dostat se zpátky na nádraží, aniž nás někdo zahlédl. Nastoupili jsme do vlaku chvilku předtím, než vyrazil do Denveru. Vlak se sunul na západ, zatímco padla tma a za námi nad St. Louis pořád blikala policejní světla.

Patnáctá kapitola

BŮH NÁM KUPUJE CHEESEBURGERY

Druhý den odpoledne, čtrnáctého června, sedm dní před slunovratem, náš vlak dosupěl do Denveru. Nejedli jsme od předcházejícího večera v jídelním voze někde v Kansasu. Sprchovali jsme se naposled v táboře. Byl jsem přesvědčen, že je to poznat.

„Zkusme kontaktovat Cheiróna,“ navrhla Annabeth. „Chci mu říct o tom tvém rozhovoru s duchem řeky.“

„Nemůžeme přece použít telefon, že ne?“

„Já nemluvím o telefonech.“

Asi půl hodiny jsme se potulovali centrem města, i když jsem netušil, co Annabeth hledá. Vzduch byl suchý a horký, což po dusném vlhku v St. Louis působilo divně. Kam jsme se obrátili, všude jako by na mě civěly Skalnaté hory jako přívalová vlna, která se chystá vtrhnout do města.

Konečně jsme objevili prázdnou samoobslužnou myčku. Došli jsme k boxu nejdál od ulice a dávali pozor na policejní hlídky. Byli jsme tři mladiství, potloukající se kolem myčky aut bez auta. Každému policajtovi, který si vychutnává své koblihy, by došlo, že nemáme za lubem nic dobrého.

„Co přesně tu chceme?“ zeptal jsem se, když Grover vytáhl stříkačskou pistoli.

„Je to pětasedmdesát centů,“ zabručel. „Mně zůstaly jenom dva čtvrtáky. Annabeth?“

„Na mě se nekoukej,“ ohradila se. „Ten jídelňák mě vysál.“

Vylovil jsem poslední drobné a dal Groverovi čtvrták, takže mi zbyly dva pětcenty a jedna drachma od Medúzy.

„Výborně,“ zaradoval se Grover. „Zvládli bysme to samozřejmě i s rozprašovací lahví, ale spojení není tak dobré a z pumpování mě bolí ruce.“

„O čem to mluvíš?“

Naházel do stojanu čtvrtáky a nastavil páčku na JEMNÁ MLHA. „O VI-ování.“

„Véiování?“

„Vysílání Iris,“ poučila mě Annabeth. „Bohyně duhy Iris přenáší zprávy mezi bohy. Když víš, jak poprosit, a ona nemá moc práce, dělá to i pro polokrevné.“

„Ty povoláš bohyni stříkací pistolí?“

Grover namířil trysku do vzduchu a voda z ní zasyčela jako hustá bílá mlha. „Pokud neznáš lehčí způsob, jak udělat duhu.“

Jasně, světlo pozdního odpoledne procházelo tím oparem a rozložilo se do barev.

Annabeth ke mně napřáhla dlaň. „Dej mi jednu drachmu, prosím.“

Podal jsem jí minci.

Zvedla ji nad hlavu. „O bohyně, přijmi naši oběť.“

Hodila drachmu do duhy. Zlatě se zatřpytila a zmizela.

„Vrch polokrevných,“ požádala Annabeth.

Chvíli se nedělo nic.

Pak jsem skrz mlhu uviděl jahodová pole a v dálce průliv Long Island. Zdálo se, jako bychom byli na verandě hlavní budovy. Zády k nám stál u zábradlí světlovlasý chlapík v šortkách a oranžové vestě. Držel bronzový meč a vypadalo to, že napjatě zírá na něco na louce.

„Luku!“ zavolal jsem.

Obrátil se k nám s vykulenýma očima. Přísahal bych, že stojí metr ode mě za tím závojem mlhy, až na to, že jsem z něj viděl jen část, která se objevovala v duze.

„Percy!“ Zjizvená tvář se mu roztáhla do úsměvu. „Je tam i Annabeth? Díky bohům! Jste všichni v pořádku?“

„Jsme... hm... v pohodě,“ zakoktala se Annabeth. Horečně si uhlazovala špinavé tričko a pokoušela se odhrnout si neposlušné vlasy z obličeje. „Mysleli jsme Cheirón – chci říct –“

„Je dole u srubů.“ Lukův úsměv se rozplynul. „Máme nějaké problémy s táborníky. Poslouchej, jsi v pohodě? Je Grover v pořádku?“

„Jsem tady,“ ozval se Grover. Podržel hadici na jedné straně a vešel do Lukova zorného pole. „Jaké problémy?“

Zrovna v tu chvíli vjel do myčky veliký Lincoln Continental se stereopřehrávačem vyšroubovaným na maximum, hrál hip hop. Auto zaplulo do vedlejšího stání a basy z reproduktorů tak vibrovaly, že to otřásalo dlažbou.

„Cheirón musel – co je to za randál?“ vykřikl Luke.

„Já to vyřídím!“ hlasitě mu odpověděla Annabeth. Vypadala, jako by se jí ulevilo, že se může dostat z dohledu. „Grovere, pojď!“

„Co?“ zeptal se Grover. „Ale –“

„Dej Percymu tu hadici a pojď!“ nařídila mu.

Grover zamumlal něco o holkách, které jsou nepochopitelnější než věštby z Delf, pak mi podal hadici a šel za Annabeth.

Upravil jsem hadici, aby duha vydržela a já pořád viděl Luka.

„Cheirón musel jít rozehnat rvačku,“ zavolal na mě Luke přes hudbu. „Je to tady dost vyhrocené, Percy. Prosákly sem zvěsti o tom sporu mezi Diem a Poseidónem. Pořád nevíme jak – možná to byl stejný syčák, který přivolał pekelného psa. Táborníci se teď začínají dělit na dvě strany. Rýsuje se to jako nová trojská válka. Afrodita, Arés a Apollón víceméně podporují Poseidóna. Athéna je s Diem.“

Otřásl jsem se při pomýšlení, že by Clarissin srub mohl někdy být na otcově straně. Z vedlejšího boxu jsem uslyšel Annabeth a nějakého chláпка, jak se dohadují, pak se hudba o poznání ztlumila.

„Takže jak je to s tebou?“ zeptal se mě Luke. „Cheirónovi bude líto, že tě prošvihl.“

Vypověděl jsem mu naprosto všechno včetně svých snů. Bylo moc prima ho zase vidět, aspoň na pár minut si připadat, že jsem zase v táboře, takže jsem si neuvědomil, jak dlouho jsem mluvil, dokud se nerozeznělo pípátko na rozprašovači. Došlo mi, že mám jenom minutu, než se voda zastaví.

„Kéž bych tam mohl být,“ posteskl si Luke. „Bohužel odtud ti nemůžeme moc pomoci, ale poslouvej... Musí to být Hádés, kdo ukradl ten mistrovský blesk. Při zimním slunovratu byl na Olympu. Dělal jsem tam dozor na exkurzi a viděl jsem ho.“

„Ale Cheirón tvrdil, že bohové si nemůžou navzájem přímo brát věci.“

„To je pravda...“ připustil Luke a zatvářil se ustaraně. „Ale stejně... Hádés má přilbici temnoty. Jak by se mohl někdo jiný vplížit do trůnního sálu a ukrást ten blesk? Musel by být neviditelný.“

Oba jsme se odmlčeli, pak si Luke zřejmě uvědomil, co řekl.

„Počkat,“ zaprotestoval. „Nemyslel jsem Annabeth. My dva se známe už věčnost. Ona by nikdy... Chci říct, je pro mě něco jako mladší sestra.“

Zajímalo by mě, jestli by se Annabeth to označení líbilo. Hudba v boxu vedle úplně zmlkla. Nějaký chlap zařval hrůzou, dveře auta zaklaply a lincoln vyjel z myčky.

„Běž se radši podívat, co to bylo,“ doporučil mi Luke. „Poslouvej, nosíš ty létací boty? Ulevilo by se mi, kdybych věděl, že ti slouží.“

„To... hm, jo!“ Snažil jsem se, aby to neznělo falešně. „Jo, přišly nám vhod.“

„Fakt?“ Zašklebil se. „Sedí a tak?“

Voda se zastavila. Mlha začala mizet.

„No, dejte na sebe tam v Denveru pozor,“ zavolaal Luke a jeho hlas slábl. „A řekni Groverovi, že tentokrát to dopadne líp! Nikdo se nepromění v borovici, pokud jenom –“

Ale mlha byla pryč a Lukův obraz se rozplynul. Stál jsem sám v mokré prázdném stání myčky.

Zpoza rohu vyšli Annabeth a Grover. Smáli se, ale když viděli, jak se tvářím, zarazili se. Annabetin úsměv se vytratil. „Co se stalo, Percy? Co ti Luke řekl?“

„Nic moc,“ zalhal jsem a cítil, že mám v žaludku stejné prázdno, jaké bylo ve srubu číslo tři. „Pojďme si dát něco k večeři.“

O pár minut později jsme seděli v levné jídelně, v boxu z lesklého chromu. Všude kolem nás se rodiny krmily hamburgery a nalévaly se mléčnými koktejly a colou.

Konečně se objevila servírka. Pochybovačně povytáhla obočí. „No?“

Promluvil jsem: „My, hm, bychom si chtěli objednat večeři.“

„Máte na zaplacení, děvka?“

Groverovi se rozklepal spodní ret. Měl jsem strach, že začne mečet nebo okusovat linoleum, což by bylo ještě horší. Annabeth vypadala, že hladý omdlí.

Pokoušel jsem se vymyslet nějakou dojemnou historku, když najednou celou budovou otřásl dunění. U obrubníku zastavil motocykl velikosti sloního mláděte.

Veškerý hovor v jídelně utichl. Přední reflektor motorky rudě zazářil. Na benzinové nádrži měla namalované plameny a na každé straně bylo upevněné pouzdro na brokovnici i se zbraní. Sedadlo bylo z kůže – ale z kůže, která vypadala jako... no, jako kůže bělocha.

Před tím chlapíkem na motorce by se i profesionální zápasníci rozběhli k mamince. Měl na sobě červené triko bez rukávů, černé džíny a černý kožený plášť až na zem a na stehně připevněný lovecký nůž. Na očích měl červené sluneční brýle, takové, které pevně přiléhají k hlavě. Měl ten nejkrutější a nejsurovější obličej, jaký jsem kdy viděl – nejspíš docela hezký, ale zlý –, na hlavě mastného černého ježka a jeho tváře byly pokryty jizvami po mnoha, mnoha rvačkách. Nejdivnější bylo, že mi připadalo, jako bych tu tvář už někde viděl.

Když vcházel do restaurace, zavanul dovnitř horký suchý vítr. Lidé se zvedli jako zhypnotizovaní, ale motorkář pohrdavě máchl rukou a všichni se zase posadili a vrátili se ke svým rozhovorům. Servírka zamrkala, jako by jí někdo v mozku stiskl tlačítko zpětného převíjení. Zeptala se nás znovu: „Máte na zaplacení, děvka?“

Motorkář zabručel: „To jde na mě.“ Vklouzl do našeho boxu, který pro něj byl příšerně malý, a natlačil Annabeth na okno.

Vzhlédl k servírce, která na něj civěla, a zahlaholil: „Vy jste tu ještě?“

Namířil na ni prst a ona ztuhla. Obrátila se, jako by ji někdo roztočil, a pak odkráčela zpátky do kuchyně.

Motorkář se podíval na mě. Přes ty červené brýle jsem mu neviděl do očí, ale začínaly ve mně vřít nepříjemné pocity. Vztek, odpor, hořkost. Chtělo se mi praštit do zdi. Chtělo se mi s někým se poprat. Co si o sobě ten chlápek myslí?

Věnoval mi zlomyslný úsměv. „Takže ty jsi kluk starýho Chaluháče, co?“

Měl jsem být překvapený nebo vylekaný, ale naopak mi připadalo, jako bych se díval na svého nevlastního otce Gabea. Nejradši bych tomu chlapovi utrl hlavu. „Co je vám po tom?“

Annabetiny oči mě varovaly. „Percy, tohle je –“

Motorkář zvedl ruku.

„V poho,“ přerušil ji. „Malá pózička mi neva. Ty si brzo vzpomeneš, kdo je tu šéf. Víš, co jsem zač, synovečku?“

Pak mi došlo, proč mi ten chlápek připadá povědomý. Šklebil se stejně zlomyslně jako některé děti z tábora polokrevných, ty ze srubu číslo pět.

„Vy jste Clarissin otec,“ pověděl jsem. „Arés, bůh války.“

Arés se zašklebil a sundal si sluneční brýle. Tam, kde měl mít oči, byl jen oheň, v prázdných jamkách jsem viděl miniaturní výbuchy. „Jasně, ty ucho. Slyšel jsem, žeš zlomil Clarisse kopí.“

„Koledovala si o to.“

„Možná. To je v klidu. Bitky mejch děcek jsou mi volný, jasan? Jsem tu kvůli tomuhle – doslech jsem se, že jsi ve městě. Mám pro tebe malej návrh.“

Servírka se vrátila s naloženými tácy jídla – cheeseburgery, hranolky, cibulovými kroužky a čokoládovými koktejly.

Arés jí dal pár zlatých drachem.

Nervózně se podívala na mince. „Ale to nejsou...“

Arés vytáhl obří nůž a začal si s ním čistit nehty. „Nějakej problém, kočička?“

Servírka polkla a pak zmizela i se zlatem.

„To nemůžete dělat,“ řekl jsem Arésovi. „Nemůžete lidem vyhrožovat nožem.“

Arés se rozchechtal. „Děláš si srandu? Miluju tuhle zemi. Nejlepší místo od dob Sparty. Ty nenosíš zbraň, ty ucho? To bys měl. Todle je nebezpečnej svět. To mi připomíná ten můj návrh. Potřebuju od tebe službičku.“

„Jakou službičku můžu udělat pro boha?“

„Něco, na co bůh sám nemá čas. Prkotinka. Nechal jsem tu ve městě v jednom opuštěném vodním parku svůj štít. Měl jsem... rande se svou holkou. Vyrušili nás a já tam ten štít nechal. Chci, abys mi ho dones.“

„Co kdybyste se tam vrátil a vzal si ho sám?“

Oheň v očních důlcích mu zahořel ještě prudčeji.

„A co kdybych tě proměnil v psouna a přejel tě harleyem? Nechce se mi. Bůh ti dává šanci se předvíst, Percy Jacksone. Chceš se předvíst jako srab?“ Naklonil se kupředu. „Možná bojuješ jenom u řek, kam můžeš hupsnout a tatík tě ochrání.“

Chtělo se mi jednu mu vrazit, ale nějak jsem věděl, že na to čeká. To Arésova moc ve mně probouzela vztek. Byl by šťastný, kdybych ho napadl. Nechtělo se mi udělat mu tu radost.

„Nemám zájem,“ prohodil jsem. „Mám svoje poslání.“

Arésovy planoucí oči mi předvedly věci, které jsem nechtěl vidět – krev, kouř a mrtvolky na bojišti. „Já o tý tvý výpravě vím všechno, ty ucho. Hned jak ukradli *tu věc*, poslal Zeus svý nejlepší, aby ji hledali: Apollóna, Athénu, Artemis a jasně že i mě. A když jsem takovou silnou zbraň nedokázal vyčmuchtat ani já...“ Olízl si rty, jako by v něm pomyšlení na mistrovský blesk vzbudilo touhu. „No... když jsem ji nenašel já, ty nemáš šanci. A přesto se ti snažím fandit. Tvůj fotr a já to spolu táhnem už dlouho. To já mu přece řek, že podezírám starýho Mrtvoláka.“

„Vy jste mu pověděl, že ten blesk ukradl Hádés?“

„Jasan. Na někoho něco hodit, aby začala válka, to je nejstarší trik ze všech. Hned mi to docvaklo. Tak trochu mi můžeš děkovat za tu svou výpravu.“

„Díky,“ zabručel jsem.

„Hele, já jsem štedrej chlap. Udělej prostě tu prácičku a taky ti píchnu. Zařídím ti s kámošema odvoz na západ.“

„My si umíme poradit sami.“

„To určitě. Nemáte prachy. Ani auto. Ani šajna, proti čemu jdete. Helfni mi a já ti možná řeknu něco, co potřebuješ vědět. Něco o tvojí mámě.“

„O mé mámě?“

Zašklebil se. „To tě začalo zajímat, co? Ten vodní park je míli na západ v Delancy. Nemůžeš to minout. Hledej jízdu Tunelem lásky.“

„Co vám tu schůzku přerušilo?“ zeptal jsem se. „Něco vás vylekalo?“

Arés vycenil zuby, ale já už tenhle výhrůžný pohled viděl u Clarisse. Bylo na něm něco nuceného, jako by byl nervózní.

„Máš kliku, žes potkal mě, hošánku, a ne někoho jinýho z Olympu. Ti drzost nepromíjejí tak jako já. Potkáme se zas tady, až to zmákneš. Nezklam mě.“

Potom jsem musel omdlít nebo upadnout do nějakého transu, protože když jsem zase otevřel oči, Arés byl pryč. Málem bych si myslel, že se mi ten rozhovor jenom zdál, kdybych neviděl, jak se tváří Annabeth a Grover.

„To není dobré,“ promluvil Grover. „Arés tě našel, Percy. To není dobré.“

Podíval jsem se z okna. Motocykl zmizel.

Vážně Arés ví něco o mé mámě, nebo si ze mě jenom střílel? Když byl teď pryč, všechen vztek ze mě vyprchal. Uvědomil jsem si, že Arés se asi moc rád plete do lidských pocitů. V tom byla jeho síla – zesílit vášně tak, až člověk není schopen uvažovat.

„Bude to nějaký podraz,“ podotkl jsem. „Zapomeňme na Arése. Pojďme prostě dál.“

„Nemůžeme,“ nesouhlasila Annabeth. „Koukej, já Arése nesnáším stejně jako všichni, ale nemůžeš ignorovat bohy, pokud nechceš mít pořádnou smůlu. On si nedělal legraci s tím, že tě promění v toho hlodavce.“

Podíval jsem se na cheeseburger, který mi najednou nepřípadal tak lákavý. „Proč by nás potřeboval?“

„Ten problém možná vyžaduje rozum,“ vysvětlovala Annabeth.
„Arés má sílu. Ale to je všechno. Dokonce i síla se někdy musí sklonit před moudrostí.“

„Ale ten vodní park... Jako by dostal strach. Co by mohlo boha války přimět, aby takhle utekl?“

Annabeth a Grover se na sebe nervózně podívali.

Annabeth prohlásila: „Bohužel to budeme muset zjistit.“

Když jsme objevili ten vodní park, slunce už klesalo za hory. Podle vývěsního štítu se to nejspíš kdysi jmenovalo VODNÍ SVĚT, ale některá písmena už byla rozbitá, takže tam stálo VOD Í T.

Hlavní brána byla zamčená visacím zámkem a nahoře lemovaná ostnatým drátem. Všude uvnitř se kroutily obrovské vyschlé skluzavky, potrubí a trubice a ústily do prázdných bazénů. Po asfaltu poletovaly staré vstupenky a inzeráty. Za soumraku to tam vypadalo smutně a strašidelně.

„Pokud sem Arés přivedl svou holku na rande,“ poznamenal jsem a zíral nahoru na ten ostnatý drát, „tak bych nerad viděl, jak vypadala.“

„Percy,“ varovala mě Annabeth. „Bud’ trochu uctivější.“

„Proč? Já myslel, že Arése nesnášíš.“

„Stejně je to bůh. A jeho přítelkyně je moc náladová.“

„A radši ji neurážej, jak vypadá,“ dodal Grover.

„Kdo to je? Echidna?“

„Ne, Afrodita,“ řekl Grover trochu zasněně. „Bohyně lásky.“

„Myslel jsem, že byla za někoho vdaná,“ podotkl jsem. „Za Héfaišta.“

„No a co?“ zeptal se mě.

„Ach.“ Najednou jsem cítil potřebu změnit téma. „Takže jak se dostaneme dovnitř?“

„Maia!“ Z Groverových bot vyrazila křídla.

Přeletěl přes plot, ve vzduchu udělal neúmyslné salto a při přistání na druhé straně zaškobrtl. Oprášil si džíny, jako by to celé plánoval. „Vy nejdete?“

Annabeth a já jsme museli zdolat plot postaru, jeden druhému přidržet ostnatý drát a přelézt přes vršek.

Stíny se protahovaly, když jsme procházeli parkem a prohlíželi si atrakce. Byl tam Kousavý ostrov, Spodřary přes hlavu a Kruci, kde mám plavky?

Nepřišla nás ulovit žádná monstra. Nikde se neozval ani nejmenší hluk.

Objevili jsme obchod se suvenýry, který zůstal otevřený. Na policích ještě leželo zboží: sněžící těžítka, tužky, pohlednice a stojany s –

„Oblečení,“ vyhrkla Annabeth. „Čisté oblečení.“

„Jo,“ řekl jsem. „Ale nemůžeš jenom tak –“

„Tak koukej.“

Popadla celou jednu řadu oblečení ze stojanu a zmizela v kabince. Za pár minut vyšla ven v šortkách z Vodního světa s květinovým vzorem, ve velkém červeném tričku Vodního světa a upomínkových surfařských botách Vodního světa. Přes rameno jí visel batoh Vodního světa, očividně nacpaný dalšími věcmi.

„Kašlem na to.“ Grover pokrčil rameny. A za chvíli jsme už byli všichni tři vystrojení jako chodící reklamy na zaniklý park atrakcí.

Dál jsme pátrali po Tunelu lásky. Měl jsem pocit, jako by celý park nějak zdržoval dech. „Takže Arés a Afrodita,“ prohodil jsem, abych nemusel myslet na rostoucí tmou, „ti dva spolu něco mají?“

„O tom se mluví už dávno, Percy,“ odpověděla mi Annabeth. „Tři tisíce let staré drby.“

„A co Afroditin manžel?“

„No, víš,“ řekla. „Héfaistos. Kovář. Narodil se jako mrzák a Zeus ho shodil z Olympu. Není žádný krasavec. Šikovný, to ano, ale Afrodita si na chytrost a talent zvlášť nepotrpí, víš.“

„Líbí se jí motorkáři.“

„Tak nějak.“

„Héfaistos o tom ví?“

„No jasně,“ zamumlala Annabeth. „Jednou je chytil. Myslím doslova chytil, do zlaté sítě, a pozval všechny bohy, aby se na ně přišli podívat a vysmáli se jim. Héfaistos se je vždycky snaží ztrapnit. Proto se scházejí na odlehlých místech, jako je...“

Zastavila se a hleděla přímo před sebe. „Jako je tohle.“

Před námi byl prázdný bazén, kde by se dalo úžasně jezdit na skateboardu. Měl tvar mísy a nejmní pětatřicet metrů v průměru.

Kolem okraje stálo jakoby na stráži dvanáct bronzových amorků s roztaženými křídly a šípky připravenými vystřelit. Na protější straně se otvíral tunel, kudy nejspíš tekla voda, když byl bazén plný. Nápis nad ním hlásal: VZRUŠUJÍCÍ JÍZDA LÁSKY: KAM SE HRABE TUNEL LÁSKY RODIČŮ!

Grover se přiblížil k okraji. „Lidi, mrkněte na to.“

Na dně bazénu zůstal opuštěný růžovobílý dvoumístný člun s baldachýnem, celý pomalovaný drobnými srdíčky. Na levém sedadle se v dohasínajícím světle leskl Arésův štít, naleštěný bronzový kotouč.

„Tohle je nějak moc lehké,“ zapochyboval jsem. „Takže prostě slezeme tam dolů a sebereme ho?“

Annabeth přejela prsty po podstavci nejbližšího amorka.

„Je tu vyryté nějaké řecké písmeno,“ všimla si. „Éta. Zajímalo by mě...“

„Grovere,“ zeptal jsem se, „necítíš nestvůry?“

Začenichal ve vzduchu. „Nic.“

„Myslíš nic jako v Oblouku, když jsi necítil Echidnu, nebo nic, jako že doopravdy nic?“

Grover se zatvářil ublíženě. „Říkal jsem ti, že to bylo pod zemí.“

„Fajn, tak se nezlob.“ Zhluboka jsem se nadechl. „Lezu dolů.“

„Půjdu s tebou.“ Grover to neřekl moc nadšeně, ale měl jsem pocit, že se snaží odčinit, co se stalo v St. Louis.

„Ne,“ zastavil jsem ho. „Chci, abys zůstal nahoře s těmi létacími botami. Jsi přece Rudý baron, letecké eso, vzpomínáš? Spoléhám, že mě budeš krýt, kdyby se něco podělal.“

Grover se trochu nafoukl. „Jasně. Ale co by se mohlo podělat?“

„Nevím. Mám jenom takový pocit. Annabeth, pojď se mnou.“

„Děláš si legraci?“ Podívala se na mě, jako bych právě spadl z Měsíce. Tváře měla jasně červené.

„Co je zas?“ chtěl jsem vědět.

„Mám s tebou jít na... na ‚Vzrušující jízdu lásky‘?! To je přece trapné! Co kdyby mě někdo viděl?“

„Kdo by tě asi tak viděl?“ Ale už jsem byl rudý taky. Na holky je spoleh, že vždycky všechno zašmodrchají. „Fajn,“ poděkoval jsem jí. „Udělám to sám.“ Ale když jsem se vydal po straně bazénu dolů, šla za mnou a mumlala něco o tom, jak kluci vždycky všechno zpackají.

Dostali jsme se k člunu. Štít byl opřený o sedadla a vedle něj ležel dámský hedvábný šátek. Pokusil jsem se představit si tu Arése a Afroditu, párek bohů, scházejících se na atrakci vysloužilého zábavního parku. Proč? Pak jsem si všiml něčeho, co jsem seshora neviděl: kolem okraje bazénu byla všude zrcadla, obrácená k tomuto místu. Viděli jsme se, ať jsme se podívali kamkoli. To muselo být ono. Když se Arés a Afrodita muckali, mohli při tom pozorovat své oblíbence: sebe samé.

Sebral jsem šátek. Růžově se třpytil a nepopsatelně voněl – po růžích nebo po kytkách z hor. Po něčem příjemném. Trochu zasněně jsem se usmál a zrovna jsem se chystal otřít si šátek o tvář, když mi ho Annabeth vytrhla z ruky a nacpala si ho do kapsy. „Tohle teda nedělej. Nezapleť se do těch milostných hrátek.“

„Co?“

„Prostě vezmi ten štít, chaluhový mozečku, a vypadneme odtud.“

Jakmile jsem na ten štít sáhl, věděl jsem, že jsme v maléru. Má ruka protrhla něco, co ho spojovalo s palubní deskou. Možná pavučina, pomyslel jsem si, ale pak jsem se podíval na tu věc na své dlani a viděl jsem, že je to nějaké kovové vlákno, tak jemné, že bylo skoro neviditelné. Nastrážený drát.

„Počkej,“ brzdila mě Annabeth.

„Pozdě.“

„Tady na boku člunu je další řecké písmeno, další éta. Tohle je past.“

Všude kolem se náraz rozlehly zvuky, milion otáčejících se soukolí, jako by se celý bazén proměnil v jeden obrovský stroj.

Grover vykřikl: „Lidi!“

Nahoře na okraji bazénu natahovali amorkové šípy k výstřelu. Než jsem stačil navrhnout, abychom se kryli, vystřelili, ale ne na nás. Vystřelili přes bazén po sobě navzájem. Ze šípů se táhla jemná

vlákna, klenula se nad bazénem a tam, kam dopadla, vytvořila velkou zlatou hvězdu. Pak se mezi hlavními vlákny začaly kouzlem prolézat menší prameny a tvořit síť.

„Musíme se dostat ven,“ vykřikl jsem.

„Nekecej!“ rýpla si Annabeth.

Popadl jsem štít a rozběhli jsme se, ale dostat se nahoru po strmé stěně bazénu nebylo tak lehké jako sestoupit na dno.

„Pojďte!“ zavolal Grover.

Snažil se nám udržet část sítě otevřenou, ale kdekoli se jí dotkl, začala se mu zlatá vlákna ovíjet kolem rukou.

Hlavy amorků praskly a vysunuly se z nich videokamery. Všude kolem bazénu vyrostly reflektory, oslepily nás světlem a z reproduktoru zaduněl hlas: „Živý přenos na Olymp za minutu... padesát devět vteřin, padesát osm vteřin...“

„Héfaistos!“ vykřikla Annabeth. „Já jsem tak hloupá! Éta je ,H‘. Nachystal tuhle past, aby svou ženu přistihl s Arésem. Teď nás budou živě vysílat na Olympu. Jsou z nás absolutní pitomci!“

Málem jsme se dostali k okraji, když se řada zrcadel otevřela jako poklopy a ven se vyvalily tisíce malých kovových... věcí.

Annabeth zaječela.

Byla to celá armáda strašidelných mechanických lezců: těla s bronzovou výzbrojí, pavoučí nohy, drobné tlamy s kusadly, všechno se to hnalo na nás v přívalu klapajícího a bzučícího kovu.

„Pavouci!“ panikařila Annabeth. „Pav-jéééé!“

Nikdy jsem ji ještě takhle neviděl. Zděšeně se svalila na záda a už by se vzdala těm pavoučím robotům, kdybych ji nezvedl a neodtáhl zpátky ke člunu.

Pavouci teď proudili z okrajů bazénu všude kolem, byly jich miliony, hrnuli se doprostřed a úplně nás obklopili. Říkal jsem si, že snad nejsou naprogramováni na zabíjení, mají nás jen obklíčit a poštípat a udělat z nás idioty. Na druhé straně, tahle past byla určená pro bohy. A my jsme bohové nebyli.

Vlezli jsme s Annabeth do člunu. Začal jsem skopávat pavouky, kteří se hrnuli na palubu. Řval jsem na Annabeth, aby mi pomohla, ale byla úplně vyvedená z míry, nedokázala nic víc než ječet.

„Třicet, dvacet devět,“ hlásal reproduktor.

Pavouci začali chrlit kovová vlákna a pokoušeli se nás spoutat. Nejprve se vlákna dala lehce přetřhnout, ale byla jich spousta a pavouci pořád přibývali. Jednoho jsem odkopl Annabeth z nohy a jeho kusadla mi vyrvala pořádný kus z nové surfařské boty.

Grover poletoval nad bazénem ve svých létajících teniskách a pokoušel se sít uvolnit, ta ale nepovolovala.

Mysli, říkal jsem si, myslí.

Vstup do Tunelu lásky byl pod sítí. Mohli bychom ho využít jako únik, jenže ho blokoval milion robotických pavouků.

„Patnáct, čtrnáct,“ vyvolával reproduktor.

Voda, pomyslel jsem si. Odkud se bere voda na tu jízdu?

Pak jsem to uviděl: obří vodní potrubí za zrcadly, odkud vycházeli pavouci. A nahoře nad sítí vedle jednoho amorka stála budka s prosklenými okny, odkud se to muselo řídit.

„Grovere!“ zařval jsem. „Běž do té budky! Najdi tlačítko, kterým se to pouští!“

„Ale –“

„Dělej!“ Byla to bláznivá naděje, ale zároveň i naše jediná šance. Pavouci už lezli po celé přidi člunu. Annabeth ječela jako o život. Musel jsem nás odtud dostat.

Grover už byl v budce a mačkal tlačítka.

„Pět, čtyři –“

Grover se na mě zoufale podíval a zvedl ruce. Dával mi najevo, že už zmáčkl všechny knoflíky, ale pořád se nic nedělo.

Zavřel jsem oči a myslel na vlny, na valící se vodu, na řeku Mississippi. Ucítil jsem známé škubnutí v břiše. Zkusil jsem si představit, že přitahuju oceán celou tu dálku až do Denveru.

„Dva, jedna, *nula!*“

Z potrubí explodovala voda. S rachotem se lila do bazénu a splachovala pavouky. Přitáhl jsem Annabeth na sedadlo vedle sebe a upevnil jí pás, zrovna když přílivová vlna narazila do člunu, přelila se přes vršek, smetla pavouky a úplně nás promočila, ale nepřevrhla. Člun se obrátil, zvedl se v proudu a otáčel se ve víru kolem dokola.

Voda byla plná nemohoucích pavouků; některé to hodilo na betonovou zeď bazénu takovou silou, až explodovali.

Reflektory na nás svítily. Kamery amorků natáčely živý přenos pro Olymp.

Ale já se dokázal soustředit jenom na ovládání člunu. Přinutil jsem ho plout s proudem a držet se dál od stěn. Možná jsem si to jen představoval, ale zdálo se mi, že loďka se mými představami řídí. Aspoň že se neroztříštila na milion kousíčků. Naposled jsme se otočili, hladina teď sahala tak vysoko, že nás to mohlo rozřezat o kovovou síť. Pak se člun obrátil přídí k tunelu a my vyrazili do tmy.

Pevně jsme se s Annabeth drželi a oba ječeli, jak se člun stácel a vybíral zatáčky a řítil se pětáctýřicetistupňovým sklonem kolem obrazů Romea a Julie a spousty dalších zamilovaných nesmyslů.

A pak jsme byli z tunelu venku, noční vzduch nám svištěl ve vlasech a člun se řítil přímo k výjezdu.

Pokud by byla atrakce v normálním provozu, spluli bychom z rampy mezi zlatými Branami lásky a bezpečně přistáli v posledním bazénu. Ale byl tu problém. Brány lásky byly zavřené na řetěz. Před tou barikádou se teď vršily dva čluny, které to vyplavilo z tunelu před námi – jeden se potápěl, druhý byl přelomený v půlce.

„Rozepni si pás,“ zakřičel jsem na Annabeth.

„Zbláznil ses?“

„Pokud se nechceš nechat rozdrtit na kaši.“ Připoutal jsem si Arésův štít k ruce. „Budeme to muset přeskočit.“ Můj plán byl jednoduchý a šílený. Jakmile člun narazí do překážky, využijeme jeho hybnost jako odrazový můstek a přeskočíme bránu. Slyšel jsem, že někteří lidé takhle přežili srážku aut, když je to vyhodilo deset nebo dvanáct metrů od místa nehody. S trochou štěstí přistaneme v bazénu.

Zdálo se, že Annabeth mě pochopila. Když se brány blížily, popadla mě za ruku.

„Až řeknu,“ zaburácel jsem.

„Ne! Až já řeknu!“

„Co?“

„To je jednoduchá fyzika!“ zakřičela. „Síla krát úhel dráhy –“

„Fajn!“ houkl jsem. „Tak až ty řekneš!“

Čekala... čekala... pak zavolala: „Ted’!“

Prásk!

Annabeth měla pravdu. Kdybychom skočili tehdy, kdy jsem myslel já, narazili bychom do bran. Díky ní jsme získali maximální zdvih.

Naneštěstí to bylo trochu víc, než jsme potřebovali.

Člun narazil do barikády a nás to hodilo do vzduchu, přímo přes brány, přes bazén a dolů směrem na tvrdý asfalt.

Něco mě zezadu popadlo.

Annabeth vyjekla: „Au!“

Grover!

Ve vzduchu mě chňapl za tričko a Annabeth za ruku a pokoušel se zabrzdit náš dopad, ale nabrali jsme s Annabeth moc velkou energii.

„Jste na mě těžcí!“ houkl Grover. „Padáme!“

Prudce jsme klesali k zemi a Grover dělal, co mohl, aby ten pád zpomalil.

Narazili jsme na desku k focení. Groverova hlava prošla přímo dírou, kam turisté strkají obličej a hrají si, že jsou Nunu, hodná velryba. Annabeth a já jsme se zřítili na zem, pomlácení, ale živí. Arésův štít jsem měl pořád navlečený na paži.

Jakmile jsme chytili dech, vytáhli jsme s Annabeth Grovera z desky a poděkovali mu, že nám zachránil život. Ohlédl jsem se na Vzrušující jízdu lásky. Voda opadávala. Náš člun se rozmlátil na kousky o bránu.

Necelých sto metrů odtud, ve vstupním bazénu, amorkové pořád ještě filmovali. Sochy se natáčely, aby mířily kamerami přímo na nás, reflektory nám svítily do tváří.

„Představení skončilo!“ vykřikl jsem. „Díky! Dobrou noc!“

Amorkové se vrátili do původních pozic. Světla pohasla. Park se znovu ponořil do ticha a do tmy, až na malý čúrek vody, tekoucí do výchozího bazénku Vzrušující jízdy lásky. Uvažoval jsem, jestli na Olympu udělali přestávku na reklamu nebo náš výkon nestál za nic.

Nesnásím, když mě někdo dráždí. Nesnásím, když mě někdo podvádí. A měl jsem dost zkušeností s grázlíky, kteří mi rádi

prováděli takové kousky. Potěžkal jsem štít na paži a obrátil se ke svým kamarádům. „Musíme si trochu popovídat s Arésem.“

Šestnáctá kapitola

STOPUJEME ZEBRU DO VEGAS

Bůh války na nás čekal na parkovišti u restaurace.

„Koukněme se,“ konstatoval místo pozdravu, „vy jste se nenechali zabít.“

„Vy jste věděl, že je to past,“ poznamenal jsem.

Arés se zlomyslně zašklebil. „Vsadím se, že ten mrzáckej kovář mrkal na drát, když chytil do sítě pár hloupejch děcek. V telce vám to slušelo.“

Vrazil jsem mu štít do ruky. „Jste kretén.“

Annabeth a Grover zalapali po dechu.

Arés popadl štít a roztočil ho ve vzduchu jako těsto na pizzu. Štít změnil tvar, stala se z něj neprůstřelná vesta. Hodil si ji na záda.

„Vidíte tamhleten nákladák?“ Ukázal na tahač s návěsem na druhé straně silnice před restaurací. „To je vaše doprava. Odveze vás přímo do L. A. se zastávkou ve Vegas.“

Tahač měl vzadu nápis, který jsem dokázal přečíst jedině díky tomu, že byl namalovaný bílými písmeny na černém pozadí, což je pro dyslexii dobrá kombinace. PŘÁTELSKÁ MEZINÁRODNÍ SLUŽBA – OHLEDUPLNÝ ZOOTRANSPORT. VAROVÁNÍ: ŽIVÁ DIVOKÁ ZVÍŘATA.

Vyhrkl jsem: „Děláte si legraci.“

Arés luskl prsty. Zadní dveře tahače se otevřely. „Gratis jízda na západ, zelenáči. Nestěžuj si. A tady je maličkost za tu prácičku.“

Stáhl z řídítek modrý nylonový batoh a hodil mi ho.

Uvnitř bylo čisté oblečení pro nás všechny, dvacet babek v hotovosti, pytlík plný zlatých drachem a sáček čokoládových sušenek.

Odfrlk jsem: „Já nestojím o vaše hnusné –“

„Díky, pane Arési,“ přerušil mě Grover a věnoval mi svůj nejvarovnější pohled. „Díky moc.“

Zatnul jsem zuby. Zřejmě je smrtelná urážka odmítnout něco od boha, ale já nechtěl nic, čeho se Arés dotkl. Neochotně jsem si hodil pytel přes rameno. Věděl jsem, že ten vztek vyvolala přítomnost boha války, ale pořád jsem měl cukání praštit ho do nosu. Připomínal mi všechny surovce, jaké jsem kdy potkal: Nancy Bobofitovou, Clarisse, Smrad'ocha Gabea, nepříjemné učitele – každého idiota, který mi kdy ve škole vynadal do hlupáků nebo se mi vysmál, když mě vyloučili.

Ohlédl jsem se na restauraci, v níž teď bylo jen pár hostů. Servírka, která nám přinesla večeři, nervózně vyhlížela z okna, jako by se bála, že nám Arés ublíží. Vytáhla z kuchyně kuchaře, aby se na nás přišel podívat. Něco mu říkala. Přikývl, zvedl malý foťák na jedno použití a vyfotil nás.

No bezva, pomyslel jsem si. Zítra zas budeme na prvních stranách novin.

Představoval jsem si ty titulky: DVANÁCTILETÝ ZLOČINEC MLÁTÍ BEZBRANNÉHO MOTORKÁŘE.

„Dlužíte mi ještě jednu věc,“ oznámil jsem Arésovi a snažil jsem se mluvit klidně. „Slíbil jste mi informaci o mámč.“

„Víš jistě, že tu zprávu uneseš?“ Nakopl motorku. „Není mrtvá.“

Jako by se země pode mnou najednou roztočila. „Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že byla odnesená od Mínótaura, než stačila umřít. Změnila se na zlatej déšť, že jo? To je metamorfóza, proměna. Ne smrt. Zachovali ji.“

„Zachovali. Proč?“

„Měl bys trochu studovat válečnou taktiku, ty ucho. Rukojmí. Někoho si vezmeš, abys moh ovládat někoho jinýho.“

„Mě nikdo neovládá.“

Zasmál se. „Fakt? Tak se rozhlídni kolem, kluku.“

Sevřel jsem pěsti. „Na chlápka, který utíká před soškami Amora, jste docela nafoukaný, pane Arési.“

Za slunečními brýlemi zapláál oheň. Ve vlasech jsem ucítil horký závan. „Ještě se setkáme, Percy Jacksone. Až budeš příště bojovat, dávej si bacha.“

Vytočil motor harleye na nejvyšší obrátky a odburácel po ulici Delancy.

Annabeth poznamenala: „To nebylo chytré, Percy.“

„To je mi volný.“

„Neměl by sis dělat nepřítele z boha. Zvlášť ne z tohoto boha.“

„Hej, lidi,“ ozval se Grover. „Nerad vás přerušuju ale...“

Ukázal k jídelně. U pokladny platili účet poslední hosté, dva muži ve stejných černých kombinézách s bílým logem na zádech, které odpovídalo tomu na kamionu: PŘÁTELSKÁ MEZINÁRODNÍ SLUŽBA.

„Pokud chceme jet tím zooexpresem,“ řekl Grover, „tak sebou musíme pohnout.“

Nelíbilo se mi to, ale lepší řešení jsme neměli. Kromě toho jsem už měl Denveru plné zuby.

Přeběhli jsme silnici, vylezli dozadu na velký přívěs a zavřeli za sebou dveře.

První, co mě zasáhlo, byl smrad. Bylo to jako největší kočičí záchod na světě.

V kamionu byla tma, dokud jsem nesundal vršek Anaklusmu. Čepel osvětlila slabým bronzovým jasem hodně smutnou scénu. V řadě špinavých kovových klecí seděla tři nejžalostnější zvířata ze zoo, jaká jsem kdy viděl: zebra, samec lva albína a nějaké divné stvoření podobné antilopě, které jsem neuměl pojmenovat.

Lvovi někdo hodil pytel tuřinu, který šelma očividně nehodlala sežrat. Zebra a antilopa dostaly polystyrénový tácek s mletým masem. Zebra měla hřivu splenou žvýkačkou, jak se někdo bavil tím, že ji na ni plival. Antilopě přivázali k jednomu rohu idiotský stříbrný narozeninový balónek s nápisem NEJLEPŠÍ ROKY V HÁJI!

Ke lvovi se zřejmě nikdo nechtěl přiblížit a pohrát si s ním podobně. To ubohé stvoření chodilo dokola po umouněných dekách, v hrozně omezeném prostoru, a funělo v dusném horku

přívěsu. Kolem růžových očí mu poletovaly mouchy a pod bílým kožichem se rýsovala žebra.

„Tohle má být přátelství?“ vykřikl Grover. „Ohleduplný zootransport?“

Nejspíš by hned vyrazil ven zmlátit řidiče svou píšťalou a já bych mu s tím pomohl, ale zrovna v tu chvíli motor s rachotem ožil, přívěs se začal otřásat a my se museli posadit, abychom nespadli.

Schoulili jsme se v rohu na jakýchsi plesnivých pytlech s krmením a snažili se nevnímat puch, horko a mouchy. Grover promlouval ke zvířatům sériemi kozího mečení, ale jen se na něj smutně dívala. Annabeth by nejraději otevřela klece a hned na místě zvířata osvobodila, ale upozornil jsem ji, že by to nepomohlo, dokud auto nezastaví. Kromě toho jsem tušil, že bychom tomu Lvovi připadali chutnější než tuřín.

Našel jsem džbán s vodou a dolil jimisky, pak jsem pomoci Anaklusmu vytáhl z klecí popletené příděly jídla. Lvovi jsem dal maso a zebře s antilopou tuřín.

Grover uklidňoval antilopu a Annabeth jí mezitím odřízla svým nožem balónek z rohu. Chtěla vyříznout zebře i žvýkačku z hřívy, ale shodli jsme se, že by to bylo dost nebezpečné, když se přívěs otřásal. Řekli jsme Groverovi, ať zvířatům slíbí, že jim ráno pomůžeme ještě víc, a pak jsme se uložili ke spánku.

Grover se schoulil na pytli tuřínu. Annabeth otevřela balíček sušenek a začala jednu bez velkého zájmu ožužlávat. Snažil jsem se rozveselit myšlenkami na to, že jsme v půlce cesty do Los Angeles. V půlce cesty do našeho cíle. Bylo teprve čtrnáctého června. Slunovrat je až jedenadvacátého. To v klidu zvládneme.

Na druhé straně jsem netušil, co nás čeká. Bohové si se mnou pořád pohrávali. Héfaistos byl aspoň natolik slušný, že to dělal otevřeně – nastražil kamery a ukazoval mě jako zábavu. Ale i když kamery neběžely, měl jsem pocit, že výpravu někdo sleduje. Sloužil jsem bohům jako zdroj legrace.

„Hele,“ oslovila mě Annabeth. „Mrzí mě, že jsem v tom vodním parku tak jančila, Percy.“

„To nic.“

„To jenom...“ Otrásla se. „Kvůli těm pavoukům.“

„Kvůli příběhu s Arachné,“ uhodl jsem. „Byla proměněna v pavouka, protože vyzvala tvou mámu k soutěži v tkaní, že?“ Annabeth přikývla. „Děti Arachné se od té doby mstí dětem Athény. Když je na míli kolem mě nějaký pavouk, tak si mě najde. Já ty malé příšery nenávidím. Každopádně ti děkuju.“

„Jsme tým, pamatuješ?“ upozornil jsem ji. „A navíc ten luxusní let zařídil Grover.“

Myslel jsem, že spí, ale z rohu zamumlal: „Byl jsem úžasný, co?“

S Annabeth jsme se rozesmáli.

Rozlomila sušenku a půlku mi dala. „V tom vysílání Iris... Luke vážně nic neříkal?“

Žvýkal jsem sušenku a přemýšlel, jak odpovědět. Ten rozhovor skrz duhu mě trápil celý večer. „Luke říkal, že se znáte hodně dlouho. Taký říkal, že Grover tentokrát nezkłame. Nikdo se nepromění v borovici.“

V tlumeném bronzovém světle čepele meče se nedalo poznat, jak se tváří.

Grover vydal žalostné zahýkání.

„Měl jsem ti říct pravdu hned na začátku.“ Hlas se mu třásl. „Myslel jsem, že kdybys věděl, jak jsem neschopný, tak bys mě s sebou nechtěl.“

„Ty jsi ten satyr, který se pokusil zachránit Thalii, Diovu dceru.“

Mrzutě přikývl.

„A další dva polokrevní, se kterými se Thalie skamarádila, ti, kteří se dostali bezpečně do tábora...“ Podíval jsem se na Annabeth. „Tos byla ty a Luke, že?“

Odložila nesnědenou sušenku. „Jak jsi říkal, Percy, sedmiletý polokrevný by se sám moc daleko nedostal. Athéna mě navedla k pomoci. Thalii bylo dvanáct a Lukovi čtrnáct. Oba utekli z domu jako já. Rádi mě vzali s sebou. Oni byli... úžasní bojovníci s nestvůrami i bez výcviku. Cestovali jsme na sever z Virginie a neměli jsme vlastně žádný plán, odráželi jsme nestvůry asi dva týdny, než nás Grover našel.“

„Měl jsem doprovodit Thalii do tábora,“ popotáhl. „Jenom Thalii. Měl jsem přísné příkazy od Cheiróna: nedělat nic, co by zpomalilo záchranu. Věděli jsme, že po ní jde Hádés, ale já prostě nemohl nechat Luka a Annabeth samotné. Myslel jsem... Myslel jsem, že bych je mohl odvést do bezpečí všechny tři. Byla to moje vina, že nás Blahovolné dohnaly. Vyděsil jsem se. Na cestě zpátky do tábora jsem měl strach a trochu bloudil. Kdybych byl rychlejší...”

„Nech toho,“ zarazila ho Annabeth. „Nikdo ti to nevyčítá. Ani Thalie ti to nevyčítala.“

„Obětovala se, aby nás zachránila,“ řekl zkroušeně. „Její smrt byla moje vina. Rada kopytnatých starších to potvrdila.“

„Protože jsi neopustil další dva polokrevné?“ zeptal jsem se. „To není fér.“

„Percy má pravdu,“ souhlasila Annabeth. „Kdyby nebylo tebe, Grovere, tak tady dneska nejsme já ani Luke. My kašleme na to, co říká rada.“

Grover ve tmě dál popotahoval. „To je to moje štěstí. Jsem nejhorší satyr ze všech, a zrovna já najdu dva nejsilnější polokrevné v celém století, Thalii a Percyho.“

„Ty nejsi nejhorší,“ tvrdila Annabeth. „Máš největší kuráž ze všech satyrů, jaké jsem potkala. Jmenuj mi jediného, který by se odvážil jít do podsvětí. Vsadím se, že Percy je moc rád, že tu jsi.“

Nakopla mě do holeně.

„Jo,“ houkl jsem, což bych udělal i bez toho kopance. „To není štěstí, že jsi našel Thalii a mě, Grovere. Ty máš největší elán ze všech satyrů. Jsi rozený pátrač. A proto zrovna ty najdeš Pana.“

Zaslechl jsem hluboký, spokojený povzdech. Čekal jsem, že Grover něco řekne, ale začal jen hlasitěji dýchat. Když se ten zvuk proměnil v chrápání, došlo mi, že usnul.

„Jak to dělá?“ divil jsem se.

„Nevím,“ řekla Annabeth. „Ale to bylo fakt hezký, cos mu řekl.“

„Myslel jsem to vážně.“

Mlčky jsme ujeli dalších pár mil, nadskakovali jsme na pytlech s krmením. Zebra přežvykovala tuřín. Lev si olizoval z pysků zbytky mletého masa a se zájmem si mě prohlížel.

Annabeth mnula v prstech šňůrku na krku, jak se zabývala nějakými hlubokými myšlenkami.

„Ten korálek s borovicí,“ promluvil jsem. „Ten je z prvního roku?“

Vyvalila oči. Neuvědomovala si, co dělá.

„Jo,“ přiznala. „Každý srpen instruktoři vyberou nejdůležitější událost léta a namalují ji na korálky toho roku. Mám Thaliinu borovici, řeckou triéru v plamenech, kentaura v plesových šatech – *tehdy* ale bylo divné léto...“

„A ten školní prsten je tvého táty?“

„Po tom ti nic –“ Zarazila se. „Jo. Jo, je.“

„Nemusíš mi to říkat.“

„Ne... to je v pořádku.“ Roztřeseně se nadechla. „Táta mi ho poslal v dopise před dvěma lety. Ten prsten byl něco jako hlavní dárek na památku od Athény. Bez ní by to svoje doktorské studium na Harvardu nezvládl... To je dlouhý příběh. Zkrátka napsal, že chce, abych ho měla. Omlouval se, že byl hlupák, psal, že mě miluje a že mu chybím. Chtěl, abych přijela domů a žila s ním.“

„To nezní tak špatně.“

„Jo, nezní... Problém byl v tom, že jsem mu uvěřila. Na ten školní rok jsem se zkusila vrátit domů, ale nevlastní máma byla stejná jako předtím. Nechtěla, aby život s takovou hříčkou přírody ohrozil její děti. Nestvůry zaútočily. Hádali jsme se. Nestvůry zaútočily. Zas jsme se hádali. Nevydržela jsem to ani do zimních prázdnin. Zavolala jsem Cheiróna a vrátila se přímo do Tábora polokrevných.“

„Myslíš, že ještě někdy zkusíš žít s tátou?“

Nepodívala se mi do očí. „Prosím tě. Nehodlám si přidělovat problémy.“

„Neměla bys to vzdávat,“ domlouval jsem jí. „Měla bys mu napsat dopis nebo tak.“

„Díky za radu,“ prohlásila odměřeně, „ale můj otec se už rozhodl, s kým chce žít.“

Dalších pár mil jsme ujeli mlčky.

„Takže kdyby bohové bojovali,“ prohodil jsem, „rozdělí se síly jako za trojské války? Athéna proti Poseidónovi?“

Opřela si hlavu o batoh, který nám dal Arés, a zavřela oči. „Já nevím, co udělá moje máma. Jenom vím, že budu při tobě.“

„Proč?“

„Protože jsi můj kamarád, chaluhový mozečku. Máš ještě nějaké pitomé otázky?“

Nedokázal jsem vymyslet žádnou odpověď. Naštěstí jsem ani nemusel. Annabeth usnula.

Nedařilo se mi ji hned následovat, protože Grover chrápal a albínský lev na mě hladově civěl, ale nakonec jsem přece jen zavřel oči.

Moje noční můra začala jako něco, o čem se mi zdálo už miliónkrát předtím: přinutili mě psát test ve svěřací kazajce. Všechny ostatní děti šly ven na přestávku a učitel pořád říkal: *No tak, Percy. Nejsi přece hlupák, že ne? Vezmi si tužku.*

Pak se ten sen odchýlil od obvyklé podoby.

Podíval jsem se na sousední lavici a viděl jsem, že tam sedí dívka a taky má na sobě svěřací kazajku. Byla stejně stará jako já, měla rozčuchané černé vlasy jako pankáč, tmavé linky kolem našťvaných zelených očí a pihy na nose. Nějak jsem věděl, kdo to je. Byla to Thalie, Diova dcera.

Vzpírala se v té svěřací kazajce, zuřivě do mě zabodla pohled a vyštěkla: *No, chaluhový mozečku? Jeden z nás odtud musí vypadnout.*

Má pravdu, pomyslelo si moje snové já. Půjdu zpátky do té jeskyně. Vytmavím to Hádovi.

Svěrací kazajka se na mně rozpustila. Propadl jsem podlahou třídy. Učitelův hlas se měnil, až byl chladný a zlý a zněl z hlubin obrovské propasti.

Percy Jackson, promluvil. *Ano, výměna proběhla dobře, jak vidím.*

Byl jsem zpátky v temné jeskyni a kolem mě se vznášely duše mrtvých. Mluvila ta obludná věc, schovaná v jámě, ale tentokrát se

neobracela ke mně. Ochromující síla jejího hlasu jako by mířila někam jinam.

A on nemá žádné podezření? zeptalo se to.

Další hlas, který jsem málem poznal, odpověděl za mými zády: *Žádné, můj pane. Je stejně nevědomý jako ostatní.*

Ohlédl jsem se, ale nikdo tam nebyl. Mluvíci byli neviditelný.

Jeden podvod za druhým, přemýšlela ta věc v jámě nahlas. Skvěle.

Opravdu, můj pane, řekl hlas vedle mě, po právu se vám říká Pokřivený. Ale bylo to vážně nutné? To, co jsem ukradl, jsem vám mohl přinést přímo –

Ty? odrfklo si monstrum pohrdavě. Tys už ukázal, kde jsou tvoje hranice. Zklamal bys mě úplně, kdybych do všeho nezasáhl.

Ale, můj pane –

Klid, služebníčku. Našich šest měsíců nám dalo hodně. Diův hněv narostl. Poseidón vynesl nejzoufalejší kartu. Ted' ji použijeme proti němu. Brzo budeš mít odměnu, jakou si přeješ, a svou pomstu. Jakmile se mi oba předměty dostanou do rukou... Ale počkat. On je tady.

Co? Neviditelný služebník najednou mluvil neklidně. Vy jste ho povolal, můj pane?

Ne. Najednou se přese mě plnou silou přelila pozornost toho monstra, přimrazila mě na místě. Čert aby vzal tu krev jeho otce – je moc proměnlivý, moc nepředvídatelný. Ten kluk se sem přenesl sám.

To není možné! vykřikl služebník.

Pro slabocha jako ty možná ne, zavrčel ten hlas. Pak se jeho chladná síla obrátila zpátky na mě. Takže... Ty bys rád snil o své výpravě, mladý polokrevný? Dobrá, vyhovím ti.

Scéna se proměnila.

Stál jsem v rozlehlé trůnní síni s černými mramorovými stěnami a s bronzovou podlahou. Prázdný hrůzný trůn byl vyroben z lidských kostí spojených dohromady. U paty stupínku stála moje máma, ztuhlá v chvějícím se zlatém světle a s rozpřaženými rukama.

Snažil jsem se jít k ní, ale moje nohy se ani nepohnuly. Natahoval jsem se po ní, ale zjistil jsem, že mi ruce sesychají na kost. Kolem mě se shlukly rozšklebené kostry v řeckém brnění, zahalily mě do hedvábného roucha a hlavu mi ověnčily vavřínem, z něžž stoupal dým jedu Chiméry a propaloval se mi do kůže na hlavě.

Ten zlý hlas se začal smát. *Sláva ti, hrdinný dobyvateli!*

S leknutím jsem se probudil.

Grover mi třásl ramenem. „Tahač zastavil,“ oznamoval mi. „Myslíme si, že příjdou zkontrolovat zvířata.“

„Schovejte se!“ sykla Annabeth.

Ona to měla lehké. Jednoduše si nasadila kouzelnou čepici a zmizela. Grover a já jsme se museli zahrabat za pytle s krméním a doufat, že vypadáme jako tuříny.

Dveře přívěsu se otevřely s děsivým zaskřípěním. Dovnitř se vevalilo sluneční světlo a horko.

„Páni!“ zabručel jeden řidič a zamával si rukou před šeredným nosem. „Proč radši nevozím mašiny.“ Vlezl dovnitř a nalil trochu vody ze džbánu zvířatům do misek.

„Je ti horko, chlapče?“ zeptal se lva a pak mu chrstl zbytek vody přímo do tváře.

Lev rozzlobeně zařval.

„Jo, jo, jo,“ chlácholil ho chlap.

Vedle mě pod pytli s tuřínem se Grover napnul. Na mírumilovného býložravce vypadal dost vražedně. Řidič hodil antilopě pomačkanou krabici od Happy Meal z McDonaldu. Zašklebil se na zebra. „Jak to de, pyžamo? Na týdle zastávce se zbavíme aspoň *tebe*. Máš ráda šou s kouzelníkama? Todle se ti bude líbit. Rozřezou tě na půlky!“

Zebra se očima šílenýma strachem podívala přímo na mě.

Nevydala ani hlásek, ale naprosto jasně jsem slyšel, jak říká: *Vysvobodte mě, pane. Prosím.*

Byl jsem moc šokovaný na to, abych dokázal nějak zareagovat.

Ozvalo se hlasité *ťuk, ťuk, ťuk* na bok návěsu.

Řidič, který byl uvnitř s námi, zavolal: „Co chceš, Eddie?“

Nějaký hlas zvenku – musel to být Eddie – se ozval: „Maurici? Cos povídal?“

„Proč klepeš?“

Ťuk, ťuk, ťuk.

Eddie zvenku zavolal: „Kdo klepe?“

Náš chlapík Maurice obrátil oči v sloup. Vydal se ven a při tom nadával Eddiemu, že je idiot.

Za vteřinku se vedle mě zjevila Annabeth. To ona musela klepat, aby dostala Maurice z návěsu. Řekla: „Tahle dopravní firma nemůže být legální.“

„To je fakt,“ souhlasil Grover. Odmlčel se, jako by poslouchal. „Lev říká, že ti chlapi jsou pašeráci zvířat!“

To je pravda, zazněl mi v hlavě hlas zebry.

„Musíme je osvobodit!“ rozhodl Grover. On i Annabeth se na mě podívali a čekali, co udělám.

Slyšel jsem mluvit zebru, ale lva ne. Proč? Možná je to další moje porucha učení... Dokážu porozumět jen zebrám? Pak mě napadlo: koně. Co Annabeth říkala o tom, že Poseidón stvořil koně? Není zebra koním dost podobná? Možná jí rozumím právě díky tomu.

Zebra poprosila: *Otevřete mi klec, pane. Prosím. Pak mi bude dobře.*

Eddie a Maurice na sebe venku pořád pokřikovali, ale věděl jsem, že každou chvíli přijdou zase dovnitř mučit zvířata. Popadl jsem Anaklusmos a rozsekl zámek na kleci zebry.

Zebra vyrazila ven. Obrátila se ke mně a uklonila se. *Děkuji vám, pane.*

Grover zvedl ruce a pověděl jí něco kozí řečí, znělo to jako požehnání.

Zrovna když Maurice strkal hlavu dovnitř, aby zkontroloval, co je to za hluk, zebra ho přeskočila a vyrazila přímo na ulici. Ozval se křik a houkání aut. Přiběhli jsme ke dveřím přívěsu a ještě viděli, jak se zebra tryskem žene po širokém bulváru lemovaném hotely a kasiny s neonovými reklamami. Právě jsme vypustili zebru do Las Vegas.

Maurice a Eddie běželi za ní a v patách měli několik policistů, kteří křičeli: „Hej! Na tohle potřebujete povolení!“

„Teď by bylo načase zmizet,“ navrhla Annabeth.

„Nejdřív ostatní zvířata,“ dožadoval se Grover.

Odsekl jsem zámky mečem. Grover zvedl ruce a pronesl stejné kozí požehnání, jakým vyprovodil zebra.

„Hodně štěstí,“ řekl jsem zvířatům. Antilopa a lev vyrazili z klecí a společně se pustili do ulic.

Někteří turisté ječeli. Většina z nich couvala a fotila, nejspíš si mysleli, že je to reklama na některé kasino.

„Nestane se těm zvířatům nic?“ zeptal jsem se Grovera. „Myslím poušt' a tak –“

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval mě. „Seslal jsem na ně ochranu satyrů.“

„To je co?“

„To je, že se dostanou do bezpečí divočiny,“ vysvětlil mi. „Najdou si vodu, jídlo, stín, všechno, co budou potřebovat, dokud neobjeví nějaké bezpečné místo k životu.“

„Nemůžeš seslat takové požehnání i na nás?“ zeptal jsem se.

„Funguje to jenom na divoká zvířata.“

„Takže by to působilo jenom na Percyho,“ utrousila Annabeth.

„Hele!“ protestoval jsem.

„To byl jenom vtip,“ řekla. „Pojďme. Vypadneme z toho hnusného nákladáku.“

Vyklopýtali jsme do pouštního odpoledne. Bylo jistě přes čtyřicet stupňů a my museli vypadat jako tuláci dušení ve vlastní šťávě, ale všichni se tak zabývali uprchlými zvířaty, že si nás moc nevšíмали.

Minuli jsme Monte Carlo a MGM. Přešli jsme pyramidy, pirátskou loď a sochu Svobody, sice jen dost malou kopii, ale stejně jsem zatoužil po domově.

Netušil jsem, co vlastně hledáme. Možná jenom nějaké místo, kde bychom na pár minut utekli horku, opatřili si sendvič a sklenici limonády a naplánovali si, jak se dostat dál na západ.

Museli jsme někde špatně zahrnout, protože jsme se ocitli ve slepé uličce před hotelem a kasinem Lotos.

Vstup tvořila obří neonová květina, jejíž okvětní lístky se rozsvěčely a blikaly. Nikdo nechodil dovnitř ani ven, ale lesknoucí se chromované dveře byly otevřené a vydechovaly klimatizovaný vzduch, který voněl po květinách – možná lotosech. Nikdy jsem k žádnému nečichal, takže jsem to nevěděl přesně.

Portýr se na nás usmál. „Ahoj, děcka. Vypadáte, že toho máte dost. Nechcete jít dál a posadit se?“

Za minulý týden jsem se naučil být podezřivý. Počítal jsem s tím, že každý může být nestvůra nebo bůh. Člověk prostě nikdy neví. Ale tenhle chlapík byl normální. Stačil mi jeden pohled a věděl jsem to. Navíc se mi ulevilo, když jsem slyšel někoho mluvit soucitně, takže jsem přikývl a řekl, že moc rádi zajdeme dál. Uvnitř jsme se rozhlédli a Grover hvízdal: „No páni.“

Celá hala byla jedna velická herna. A to nemyslím nějaké laciné staré hry typu pacmana nebo herní automaty. Kolem proskleného výtahu se vinula vodní skluzavka a sahala do výšky nejmíň čtyřiceti pater. Na jedné straně byla lezecká stěna a most na bungee jumping. Byly tu obleky pro hry ve virtuální realitě, vybavené funkčními laserovými zbraněmi. A stovky videoher, každá velikosti telky se širokouhlou obrazovkou. Krátce řečeno, bylo tu všechno, nač si člověk vzpomněl. Hrál tu pár dalších dětí, ale u žádné hry nestála fronta. Všude byly bufety a servírky podávaly všechna možná jídla, na která jste si pomysleli.

„Hej!“ zavolal pikolík. Aspoň jsem hádal, že je to pikolík. Měl na sobě žlutobílou havajskou košili s lotosovým vzorem, krátké kalhoty a vietnamky. „Vítejte v kasinu Lotos. Tady máte klíč od pokoje.“

Zakoktal jsem se: „Hm, ale...“

„Ne, ne,“ odpověděl se smíchem. „O účet je postaráno. Žádné další poplatky, žádné tuzéry. Jen pokračujte do horního podlaží, pokoj 4001. Kdybyste něco potřebovali, třeba další pěnu do koupele, umělé holuby na střelbu nebo cokoli, prostě zavolejte do recepce. Tady máte kreditky LotosCash. Fungují v restauracích a pro všechny hry a atrakce.“

Podal nám každému zelenou plastovou kreditku.

Věděl jsem, že v něčem musí být chyba. Zřejmě si myslel, že jsme nějaké milionářské děti. Ale kartu jsem si vzal a zeptal se: „Kolik na nich je?“

Obočí se mu spojila. „Co myslíš?“

„Chci se zeptat, kdy se vyčerpají?“

Rozesmál se. „Á, žertuješ. No, to je prima. Užijte si pobyt.“

Vyjeli jsme výtahem nahoru a prohlédli si pokoj. Bylo to apartmá se třemi oddělenými ložnicemi a barem nacpaným sladkostmi, colou a chipsy. Byla tu přímá linka na hotelovou službu. Nadýchané ručníky a vodní postele s péřovými polštáři. Televize s obří obrazovkou a se satelitem a počítač s vysokorychlostním internetem. Na balkoně bazének a samozřejmě brokovnice a stroj na umělé holuby, takže si člověk mohl vypouštět ty hliněné ptáky přímo nad Las Vegas a odpalovat je vlastní zbraní. Nechápal jsem, jak to může být povolené, ale považoval jsem to za naprosto bezva věc. Výhled na hlavní bulvár a poušť byl úžasný, ale pochyboval jsem, že si na něj v takovém pokoji vůbec najdeme čas.

„Panebože,“ vydechla úžasem Annabeth. „Tady je to...“

„Lahoda,“ doplnil ji Grover. „Absolutní lahoda.“

Ve skříni bylo oblečení a sedělo mi. Zamračil jsem se a pomyslel si, že je to trochu divné.

Hodil jsem Arésův batoh do popelnice. Nebudu ho už potřebovat. Až budeme odcházet, pořídím si prostě nový v hotelovém obchodě.

Dal jsem si sprchu, což byla po týdnu cestování v samé špíně hotová paráda. Převlékl jsem se, snědl pytlík brambůrků, vypil tři coly a po tom všem jsem se cítil tak, jak už dlouho ne. Kdesi vzadu v hlavě mě pořád otravoval nějaký drobný problém. Měl jsem sen nebo co... Potřeboval jsem si promluvit s kamarády. Ale věděl jsem, že to může počkat.

Vyšel jsem z ložnice a zjistil, že Annabeth a Grover se taky osprchovali a převlékli. Grover se spokojeně cpal bramborovými lupínky, zatímco Annabeth sledovala kanál National Geographic.

„Tolik stanic,“ řekl jsem jí, „a ty si naladíš National Geographic. Jsi zdravá?“

„Je to zajímavé.“

„Mně je fajn,“ byl spokojený Grover. „Líbí se mi tu.“

Aniž by si to uvědomil, vyrazila mu z bot křídla, zvedla ho stopu do vzduchu a pak zase klesla dolů.

„Takže co teď?“ zeptala se Annabeth. „Půjdem spát?“

Grover a já jsme se na sebe podívali a zašklebili se. Oba jsme zvedli zelené plastové kreditky LotosCash.

„Je načase si zahrát,“ řekl jsem.

Ani si nepamatuju, kdy jsem se naposled tak pobavil. Pocházím z docela chudé rodiny. Naše představa luxusu byla najíst se v podniku Burger King a půjčit si videokazetu. Pětihvězdičkový hotel ve Vegas? Na to zapomeň.

Pětkrát nebo šestkrát jsem si dal bungee jumping v hale, sjel po skluzavce a na prkně po umělém lyžařském svahu a zahrál si virtuální honičku i na ostřelovače FBI. Několikrát jsem zahlédl Grovera, jak přechází od jedné hry ke druhé. Docela si oblíbil tu záležitost s lovem naruby, kdy jelen střílí po venkovských vidlácích. Viděl jsem Annabeth u různých vědomostních her a jiných zábav pro chytrolíny. Měli tady tu obrovskou 3D simulaci, kde si stavíš vlastní město a doopravdy vidíš, jak na monitoru rostou holografické budovy. Mě to zase tak nebralo, ale Annabeth si to zamilovala.

Ani nevím, kdy jsem si poprvé uvědomil, že je něco špatně.

Nejspíš to bylo tehdy, když jsem si všiml toho frajera. Stál vedle mě u virtuálních střileček. Bylo mu asi tak třináct, řekl bych, ale měl divný ohoz. Napadlo mě, že je to syn nějakého imitátora Elvise. Oblečený byl v džínách do zvonu a červeného trička s černým lemováním a vlasy měl naondulované a nagelované jako nějaká holka z New Jersey na školním srazu po letech.

Zahráli jsme si společně na ostřelovače a on prohlásil: „To bylo primový, čéče. Jsem tu dva týdny a ty hry se lepší a lepší.“

Primový?

Když jsme si pak povídali, řekl jsem, že něco bylo „hustý“. Podíval se na mě poplašeně, jako by to slovo nikdy předtím neslyšel.

Řekl, že se jmenuje Darrin, ale jakmile jsem se zkusil na něco zeptat, začal se nudit a vyrazil zpátky k počítačovému monitoru.

Pověděl jsem: „Hele, Darrine?“

„Co?“

„Který je rok?“

Zamračil se na mě. „V té hře?“

„Ne. V opravdovém životě.“

Musel se nad tím zamyslet. „1977.“

„Ne,“ zavrtěl jsem trochu vyděšeně hlavou. „Vážně.“

„Poslouchej, čče. Nedělej vlny. Mám tady hru.“

A pak už si mě vůbec nevšímal.

Začal jsem mluvit s lidmi a zjistil jsem, že to není jen tak. Byli jako přilepení k obrazovkám telky, k videohrám, jídlu nebo tak. Našel jsem týpka, který mi řekl, že je rok 1985. Jiný tvrdil, že 1993. Všichni říkali, že tu nejsou moc dlouho, jen pár dní, nejvýš pár týdnů. Vlastně to ani přesně nevěděli a bylo jim to fuk.

Pak mi došlo: jak dlouho jsem tu já? Vypadalo to jenom na pár hodin, ale je to tak? Zkoušel jsem si vzpomenout, proč jsme tady. Jedeme do Los Angeles. Máme najít vstup do podsvětí. Moje máma... Jednu děsnou vteřinu jsem si nedokázal vybavit, jak se jmenuje. Sally. Sally Jacksonová. Musím ji najít. Musím zarazit Háda, aby nerozpoutal třetí světovou.

Našel jsem Annabeth, pořád stavěla to svoje město.

„Pojď,“ oslovil jsem ji. „Musíme odtud vypadnout.“

Žádná odpověď.

Zatřásl jsem s ní. „Annabeth?“

Naštvaně zvedla oči. „Co je?“

„Musíme pryč.“

„Pryč? O čem to mluvíš? Zrovna jsem dostala ty věže –“

„Tohle místo je past.“

Neodpověděla, dokud jsem s ní znovu nezatřásl. „Co je?“

„Poslouchej. Podsvětí. Naše výprava!“

„Klídek, Percy. Už jenom pár minut.“

„Annabeth, jsou tady lidi z roku 1977. Ty děti vůbec nezestárlý. Ubytuješ se tu a zůstaneš navěky.“

„Vážně?“ zeptala se. „A dokážeš si představit lepší místo?“

Popadl jsem ji za zápěstí a odtáhl od hry.

„No tak!“ Křičela a praštila mě, ale nikdo se ani neobtěžoval se na nás podívat. Byli moc zaměstnaní.

Přinutil jsem ji, aby se mi podívala přímo do očí. Zahuhlal jsem: „Pavouci. Obrovští chlupatí pavouci.“

To s ní otrásl. Pohled se jí rozjasnil. „Ach, bohové,“ uvědomila si. „Jak dlouho jsme –“

„Nevím, ale musíme najít Grovera.“

Šli jsme hledat a objevili jsme ho, jak pořád hraje virtuální jelení lov.

„Grovere!“ houkli jsme na něj oba.

Cedil mezi zuby: „Chcípni, člověče! Chcípni, ty pitomá, špinavá, nechutná osobo!“

„Grovere!“

Obrátil na mě plastovou zbraň a začal cvakat, jako bych byl jenom další obraz z monitoru.

Podíval jsem se na Annabeth. Společně jsme popadli Grovera a vlekli ho pryč. Jeho létací boty ožily a začaly mu táhnout nohy zpátky. Grover při tom křičel: „Ne! Zrovna jsem se dostal do další úrovně! Ne!“

Přispěchal k nám hotelový pikolík. „Tak co, jste připraveni na své platinové karty?“

„Odcházíme,“ oznámil jsem.

„To je ale škoda,“ řekl a já měl pocit, že to myslí vážně, že mu zlomíme srdce, jestli odejdeme. „Právě jsme přidali celé nové patro plné her pro členy s platinovými kartami.“

Podával nám ty karty. Chtěl jsem ji. Věděl jsem, že jestli si ji vezmu, nikdy neodejdu. Zůstanu tady, navždycky šťastný, navždycky budu hrát hry a brzy zapomenu na mámu, na svou výpravu a možná dokonce i na to, jak se jmenuju. Budu si hrát na virtuálního ostřelovače s tím primovým disko Darrinem navždycky.

Grover se po kartě natáhl, ale Annabeth mu strhla ruku a prohlásila: „Ne, děkujeme pěkně.“

Šli jsme ke dveřím a vůně jídla a zvuky her byly čím dál lákavější. Myslel jsem na náš pokoj nahoře. Mohli bychom zůstat aspoň na noc, pro jednou se vyspat v opravdové posteli...

Pak jsme vyrazili ze dveří kasina Lotos a rozběhli se po chodníku. Zdálo se, že je odpoledne, zhruba stejná denní doba, jako když jsme do kasina vešli, ale něco nesedělo. Počasí se úplně změnilo. Vypadalo to na bouřku, v poušti se nasucho blýskalo.

Přes rameno mi visel Arésův batoh. To bylo divné, protože jsem byl přesvědčen, že jsem ho hodil do koše v pokoji 4001, ale v tu chvíli jsem měl jiné starosti.

Přiběhl jsem k nejbližšímu novinovému stánku a nejprve si přečetl, jaký je rok. Díky bohům, stejný, jako když jsme vešli. Pak jsem si všiml data: dvacátého června.

Strávili jsme v kasinu Lotos pět dní.

Do letního slunovratu nám zbýval jenom jeden den. Jediný den na dosažení cíle naší výpravy.

Sedmnáctá kapitola

NAKUPUJEME VODNÍ LŮŽKA

Byl to Annabetin nápad.

Naložila nás na zadní sedadla jednoho vegaského taxíku, jako bychom měli prachy, a nařídila řidiči: „Do Los Angeles, prosím.“

Taxikář sežvýkl doutník a změřil si nás. „To je tři sta mil. Za to mi musíte zaplatit předem.“

„Přijímáte debetní karty z kasina?“ zeptala se Annabeth.

Pokrčil rameny. „Některý. To je stejný jako s kreditkama. Nejdřív si je musím projet čtečkou.“

Annabeth mu podala zelenou kartu LotosCash.

Pochybovačně si ji změřil.

„Prověřte si ji,“ pobídla ho Annabeth.

Udělal to.

Počítadlo zadrnčelo. Světla zazářila. Nakonec se vedle značky dolaru objevil symbol pro nekonečno.

Taxikáři vypadl doutník z pusy. Ohlédl se na nás s vykulenýma očima. „Kam to bude v Los Angeles... hm, Vaše Výsosti?“

„Na molo v Santa Monice.“ Annabeth se na sedadle napřímila. Řekl bych, že se jí to s tou výsostí zamlouvalo. „Dopravte nás tam rychle a drobné si můžete nechat.“

Možná mu to neměla říkat.

Celou cestu přes Mohavskou poušť neklesl tachometr pod pětadevadesát mil v hodině.

Po cestě jsme měli spoustu času si promluvit. Pověděl jsem Annabeth a Groverovi o svém posledním snu, ale čím usilovněji jsem se pokoušel vzpomenout si na podrobnosti, tím víc se mi

vytrácely. Kasino Lotos jako by mi zkratovalo paměť. Nedokázal jsem si vybavit, jak zněl hlas toho neviditelného služebníka, i když jsem věděl jistě, že je to někdo, koho znám. Ten služebník nazval monstrum v jámě ještě nějak jinak než „můj pane“... nějakým zvláštním jménem nebo titulem...

„Mlčenlivý?“ navrhovala Annabeth. „Bohatý? Obojí to jsou Hádovy přezdívky.“

„Možná...“ připustil jsem, i když mi ani jedno přes ně nesedělo.

„Ten trůnní sál vypadá jako Hádův,“ poznamenal Grover. „Takhle se obvykle popisuje.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Něco mi na tom nehraje. Ten trůnní sál nebyl hlavní část snu. A ten hlas z jámy... Já nevím. Prostě mi to nepřipadalo jako boží hlas.“

Annabeth vyvalila oči.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Ale... Nic, jenom jsem – Ne, to *musel* být Hádés. Možná poslal toho zlodějíčka, tu neviditelnou osobu, aby vzala mistrovský blesk, a něco nevyšlo –“

„Jako co?“

„Já – já nevím,“ koktala. „Ale jestli ukradl symbol Diovy moci z Olympu a bohové po něm šli, no, pak se mohla pokazit spousta věcí. Takže tenhle zloděj i musel blesk schovat, nebo o něj nějak přišel. Každopádně ho Hádovi nepřinesl. To říkal ten hlas ve tvém snu, že? Ten chlap to zvorál. To by vysvětlovalo, co hledaly Lítice, když po nás šly v tom autobuse. Možná si myslely, že jsme ten blesk získali.“

Nevěděl jsem, co se s ní děje. Najednou tak nějak zbledla.

„Ale pokud bych už ten blesk měl,“ prohlásil jsem, „proč bych potom cestoval do podsvětí?“

„Vyhrožovat Hádovi,“ nadhodil Grover. „Podplatit ho nebo vydírat, aby ti vrátil mámu.“

Hvízdl jsem. „Na kozla máš dost d'ábelské myšlenky.“

„Páni, díky.“

„Ale ta věc v jámě říkala, že čeká na *dvě* věci,“ pokračoval jsem. „Pokud je jedno z toho blesk, co je to druhé?“

Grover zavrtěl hlavou, očividně byl vedle.

Annabeth se na mě dívala jako by znala mou další otázku a v duchu mě přesvědčovala, abych ji neříkal nahlas.

„Ty tušíš, co mohlo být v té díře, že?“ zeptal jsem se jí. „Teda pokud to není Hádés?“

„Percy... Nemluvme o tom. Protože pokud to není Hádés... Ne. Musí to být Hádés.“

Poušť byla za námi. Minuli jsme ceduli s nápisem KALIFORNSKÁ STÁTNÍ HRANICE 12 MIL.

Měl jsem pocit, že mi chybí jedna prostá klíčová informace. Jako bych zíral na běžné slovo, které bych měl znát, ale nechápal jeho smysl, protože se mi rozplývalo jedno nebo dvě písmena. Čím víc jsem myslel na svou výpravu, tím jsem si byl jistější, že střet s Hádem není to pravé řešení. Jde o něco jiného, o něco ještě nebezpečnějšího.

Problém byl, že jsme se řítili vstříc podsvětí rychlostí pětadevadesát mil v hodině a spoléhali na to, že mistrovský blesk má Hádés. Pokud se tam dostaneme a zjistíme, že jsme se spletli, nebude čas to napravit. Termín splnění úkolu vyprší o slunovratu a začne válka.

„Řešení je někde v podsvětí,“ ujistila mě Annabeth. „Viděl jsi duše mrtvých, Percy. To může být jenom na jednom místě. Děláme dobře.“

Snažila se nám zvednout náladu návrhy různých propracovaných strategií, jak se dostat do krajiny mrtvých, ale mě to moc nebralo. Bylo tu zkrátka dost neznámých okolností, jako když se člověk dře na test a neví téma. A věřte mi, *toho* jsem si zažil dost a dost.

Taxík se rychle hnál na západ. Každý závan větru Údolím smrti zněl jako přízrak mrtvých. Pokaždé když zasyčely brzdy nějakého tahače, připomnělo mi to hadí hlas Echidny.

Při západu slunce nás taxi vyložilo na pláži v Santa Monice. Vypadala přesně tak, jak vypadají losangeleské pláže ve filmech, jen hůř voněla. Molo obklopovaly pouťové atrakce, palmy lemovaly chodníky, bezdomovci pospávali v písečných dunách a surfaři čekali na ideální vlnu.

Grover, Annabeth a já jsme kráčeli po okraji příboje.

„Co teď?“ zeptala se Annabeth.

Tichý oceán zlátl v zapadajícím slunci. Myslel jsem na to, jak je to dlouho, co jsem stál na pláži v Montauku na druhé straně země a pozoroval jiné moře.

Jak může existovat bůh, který to všechno ovládá? Jak to říkal můj učitel přírodopisu – dvě třetiny zemského povrchu jsou pokryty vodou? Jak bych mohl být synem někoho tak mocného?

Vešel jsem do příboje.

„Percy?“ oslovila mě Annabeth. „Co to děláš?“

Šel jsem dál, voda mi sahala do pasu, pak po prsa.

Zavolala za mnou: „Víš, jak je ta voda špinavá? Jsou tam všechny možné jedovaté –“

V tu chvíli jsem ponořil i hlavu.

Nejprve jsem zadržel dech. Je těžké schválně se nadechnout vody. Nakonec už jsem to nemohl vydržet. Nadechl jsem se. Samozřejmě, mohl jsem dýchat normálně.

Scházel jsem dolů po dně. Skrz tmou jsem neměl nic vidět, ale nějak jsem chápal, kde co je. Dokázal jsem vycítit zvlněnou strukturu dna. Rozeznal jsem kolonie ježovek, rozeté po písku. Viděl jsem dokonce i proudy, teplé a chladné, stáječící se dohromady.

Ucítil jsem, jak se mi něco otřelo o nohu. Pohlédl jsem dolů a málem vyrazil z vody jako střela. Kolem mě klouzal metr a půl dlouhý žralok mako.

Ale nezaútočil na mě. Lísal se ke mně. Držel se mi, u nohy jako pes. Váhavě jsem se dotkl jeho hřbetní ploutve. Začal jančit, jako by mě pobízela, abych ho stiskl pevněji. Popadl jsem ploutev oběma rukama. Vyrazil a táhl mě s sebou. Žralok mě vezl dolů do temnoty. Vysadil mě na okraji oceánského dna, kde písečný břeh klesal do obří propasti. Bylo to jako stát o půlnoci na kraji Velkého kaňonu, moc toho nevidět, ale vědět, že tam ta prázdnota je.

Hladina se třpytila možná pětáctýřicet metrů nade mnou. Věděl jsem, že tlak vody by mě měl drtit. Natož abych dokázal dýchat. Uvažoval jsem, jestli existuje nějaká hranice, jak hluboko můžu zajít, zda bych se mohl potopit až na dno Pacifiku.

Pak jsem viděl, jak se ve tmě dole něco třpytí, zvětšovalo se to, bylo to stále zřetelnější a stoupalo ke mně. Nějaký ženský hlas, podobný máminu, zavolal: „Percy Jacksone.“

Jak se záhadná postava blížila, její podoba se vyjasňovala. Měla rozpuštěné černé vlasy a šaty ze zeleného hedvábí. Mihotalo se kolem ní světlo a její krásné oči tak přitahovaly pozornost, že jsem si málem nevšiml, že jede na mořském koníku velikém jako opravdový kůň.

Sesedla. Mořský koník a žralok mako sebou mrskli a začali hrát něco, co připomínalo honěnou. Podmořská žena se na mě usmála. „Došel jsi daleko, Percy Jacksone. Výborně.“

Netušil jsem, co mám dělat, a tak jsem se uklonil. „Vy jste ta žena, která se mnou mluvila v řece Mississippi.“

„Ano, dítě. Jsem Néreidka, duch moře. Nebylo snadné dostat se tak daleko po řece, ale Najády, mé sladkovodní kolegyně, mi pomohly udržet si životní sílu. Uznávají vládce Poseidóna, i když neslouží na jeho dvoře.“

„A... vy sloužíte na Poseidónově dvoře?“

Přikývla. „Už je to spousta let, co se narodilo dítě mořského boha. Sledovali jsme tě s velkým zájmem.“

Najednou jsem si vzpomněl na tváře ve vlnách na pláži Montauku, když jsem byl malý kluk, na odrazy usmívajících se žen. Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel, stejně jako o spoustě jiných divných věcí v životě.

„Pokud se o mě otec tolik zajímá,“ řekl jsem, „proč tady není? Proč se mnou nemluví sám?“

Z hloubek se zvedl studený proud.

„Nesud' vládce moře moc přísně,“ radila mi Néreidka. „Ocitl se na pokraji nechtěné války. Má toho teď spoustu na práci. Kromě toho ti nesmí pomáhat přímo. Bohové nemají projevovat velkou náklonnost.“

„Ani vlastním dětem?“

„Zvlášť jim ne. Mohou uplatňovat jen nepřímý vliv. Proto ti přináším varování a dar.“

Natáhla ruku. Na dlani se jí zaleskly tři bílé perly.

„Vím, že putuješ do Hádovy říše,“ pokračovala. „Jen pár smrtelníků to dokázalo a přežilo: Orfeus se svým velikým hudebním talentem, nesmírně silný Héraklés a Houdini, který dokázal uniknout dokonce i z hloubek Tartaru. Máš takové nadání?“

„Hm... Ne, paní.“

„Ale máš něco jiného, Percy. Máš dary, které teprve začínáš poznávat. Věštby ti předpověděly velikou a úžasnou budoucnost, pokud se dožiješ dospělosti. Poseidón nedopustí, abys zahynul předčasně. Proto si vezmi tohle a až budeš v úzkých, rozmáčkni perlu nohou.“

„Co se stane?“

„To záleží na tom, co budeš potřebovat,“ vysvětlovala mi. „Ale pamatuj si: co patří moři, to se moři vždycky vrátí.“

„A co to varování?“

Oči jí zahořely zeleným světlem. „Řid' se tím, co ti napovídá srdce, jinak přijdeš o všechno. Hádés se živí pochybnostmi a beznadějí. Ošidí tě, pokud to půjde, přiměje tě nevěřit vlastnímu úsudku. Jakmile se ocitneš v jeho říši, nikdy tě dobrovolně nepustí zpátky. Udržuj si víru. Hodně štěstí, Percy Jacksone.“

Néreidka si povolala mořského koníka a odplula do prázdnoty.

„Počkat!“ zavolal jsem. „V té řece jste říkala, abych nevěřil darům. Jakým darům?“

„Sbohem, mladý hrdino,“ zavolala a její hlas utichal v hloubkách. „Musíš poslouchat své srdce.“ Stala se z ní jen skvrna zářící zeleně a pak byla pryč.

Chtěl jsem se pustit za ní do té temnoty. Chtěl jsem vidět Poseidónův dvůr. Ale vzhlédl jsem na západ slunce, na tmavnoucí hladinu. Kamarádi čekají. Máme tak málo času...

Vyrazil jsem nahoru směrem k pobřeží.

Když jsem se dostal na pláž, šaty mi okamžitě uschly. Pověděl jsem Groverovi a Annabeth, co se stalo, a ukázal jim perly.

Annabeth se ušklíbla. „Každý dar něco stojí.“

„Tehle byl zadarmo.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Nic není zadarmo. To bylo staré řecké rčení a platí dodnes. Nějaká cena přijde. Jenom počkej.“

S tou neveselou myšlenkou jsme se obrátili k moři zády a vydali se na cestu.

Za pár drobáků z Arésova batohu jsme se nechali zavézt autobusem do západního Hollywoodu. Ukázal jsem řidiči adresu podsvětí, kterou jsem si vzal z obchodu se zahradními trpaslíky tetičky Em, ale nikdy o nahrávacích studiích DOA neslyšel.

„Připomínáš mi někoho, koho jsem viděl v televizi,“ oznámil mi. „Nejsi ty nějaký dětský herec nebo tak?“

„Ehm... já dělám kaskadéra ve filmech... spoustě dětských herců.“

„Aha! To bude ono.“

Poděkovali jsme mu a na příští zastávce rychle vystoupili.

Bloudili jsme celé míle pěšky a hledali jsme DOA. Nikdo zřejmě nevěděl, kde to je. Nebylo to ani v telefonním seznamu.

Dvakrát jsme se schovali v postranních uličkách, abychom se vyhnuli policejním autům.

Zastavil jsem se před jedním výkladem s elektronikou, protože tam v televizi běžel rozhovor s někým, kdo mi připadal moc povědomý – byl to můj nevlastní otec Smrad'och Gabe. Mluvil s reportérkou Barbarou Waltersovou – páni, jako by byl nějaká celebrita. Zpovídala ho u nás v bytě, uprostřed pokerové partie, a vedle něj seděla nějaká mladá blond'atá ženská a poplácávala ho po ruce.

Na tváři se mu zaleskla falešná slza. Říkal: „Upřímně, slečno Waltersová, kdyby nebylo tady Sugar, mé psychoterapeutky, byla by ze mě troska. Nevlastní syn mi vzal všechno, na čem mi záleželo. Mou ženu... mé auto... já – omlouvám se. Nerad o tom mluvím.“

„Tady to máš, Ameriko.“ Barbara Waltersová se obrátila do kamery. „Muž zničený žalem. Chlapec, *který* má vážné problémy. Dovolte mi ukázat vám znovu poslední známou fotografii toho nešťastného mladého uprchlíka, pořízenou před týdnem v Denveru.“

Následoval střih a na obrazovce se objevila zrnitá fotografie moje, Annabeth a Grovera, jak stojíme před restaurací v Coloradu a mluvíme s Arésem.

„Kdo jsou ty další děti na fotografii?“ zeptala se Barbara Waltersová dramaticky. „Kdo je ten muž s nimi? Je Percy Jackson mladistvý zločinec, terorista, nebo možná jen oběť s mozkiem vymytým nějakým děsivým novým kultem? Po reklamě přineseme rozhovor s předním dětským psychologem. Zůstaň na příjmu, Ameriko.“

„Jde se,“ oznámil mi Grover. Odtáhl mě dřív, než jsem stačil do toho výkladu s elektronikou vymlátit díru.

Setmělo se a na ulice začaly vylézat různé existence s hladovými pohledy, aby se pobavily. Abys mi dobře rozuměl. Jsem z New Yorku. Nevylekám se jen tak. Ale L. A. působí úplně jinak než New York. Tam doma je všechno tak nějak blízko. Bez ohledu na to, jak je to město veliké, dostaneš se všude a neztratíš se. Uspořádání ulic a podzemka se dají pochopit. Věci tam fungují podle systému. Pokud nejsi úplně pitomý, nic se ti nestane.

L. A. takové nebylo. Bylo roztažené, chaotické, těžko se v něm přesouvalo. Připomínalo mi Arése. Tomuhle městu nestačilo být velké – muselo dokazovat, že je velké, tím, že bylo hlasité, divné a těžko se v něm orientovalo. Netušil jsem, jak do zítřka, do letního slunovratu, najdeme vstup do podzemí.

Procházeli jsme mezi zločineckými partičkami, tuláky a pouličními prodavači, kteří si nás měřili, jako by se pokoušeli odhadnout, jestli stojíme za námahu s přepadením.

Když jsme rychle míjeli ústí jedné uličky, ozval se hlas z temnoty: „Hej, ty.“

Já idiot jsem se zastavil.

Než jsem se nadál, byli jsme obklíčení. Obstoupila, nás parta mladých. Bylo jich celkem šest – bílí týpci v drahých hadrech a s obličejí naplněnými zlem. Jako studenti na akademii Yancy: bohatí spratci, kteří si hrají na grázlíky.

Instinktivně jsem otevřel Anaklusmos.

Když se zničehonic objevil meč, couvli, ale jejich vůdce byl buď pitomý, nebo fakt odvážný, protože se ke mně pořád blížil s vystřelovacím nožem.

Udělal jsem chybu, že jsem tím mečem máchl.

Kluk vyjekl. Ale byl stoprocentně smrtelný, protože mu čepel neškodně projela hrudí. Podíval se dolů. „Co to, kruci...“

Počítal jsem, že mám asi tak tři vteřiny, než se šok promění ve vztek. „Utíkejte!“ zaječel jsem na Annabeth a Grovera.

Odstrčili jsme z cesty dva kluky a hnali se ulicí, aniž jsme věděli kam. Zahnuli jsme hned za prvním rohem.

„Tam!“ vykřikla Annabeth.

Jenom jeden obchod v bloku vypadal, že bude otevřený, jeho výklady zářily neonovými reklamami. Nápis nade dveřmi hlásal něco jako CRSTHUYO ALPÁC VOCHDÍN LŮKEŽ.

„Crustyho palác vodních lůžek,“ pohotově mi to přeložil Grover.

Nebylo to místo, kam bych šel sám od sebe, ale v nouzi se to dokonale hodilo.

Vtrhli jsme dovnitř, doběhli za jednu vodní postel a přihrčili se. O zlomek vteřiny později se venku přehnala ta partička.

„Myslím, že jsme je setřásli,“ zafuněl Grover.

Nějaký hlas za námi zaduněl: „Koho jste setřásli?“

Všichni jsme nadskočili.

Za námi stál chlapík, který vypadal jako dravec, naditý ve staromódním obleku. Byl vysoký nejmíň dva metry deset a úplně plešatý. Měl šedou hrubou pleť, oči s tenkými víčky a studený hadí úsměv. Pohyboval se k nám pomalu, ale měl jsem pocit, že kdyby chtěl, dokázal by sebou hodit.

Jeho oblečení by zapadlo do kasina Lotos. Takové se nosilo v sedmdesátých letech. Košile byla hedvábná s kašmírovým vzorem, do poloviny lysé hrudi rozepnutá. Klopy sametového saka měl široké jako přistávací dráhy. A kolem krku stříbrné řetězy – nedokázal jsem je ani spočítat.

„Já jsem Crusty,“ představil se a doprovodil to úsměvem, nažloutlým od zubního kamene.

„Omlouváme se, že jsme sem tak vtrhli,“ promluvil jsem. „Jenom se tak, hm, díváme.“

„Chceš říct, schováváme se před těmi malými chuligány,“ zabručel. „Potloukají se tu každý večer. Díky nim mi sem přijde spousta lidí. Poslyšte, nechcete se podívat na nějaké vodní lůžko?“

Chystal jsem se říct *Ne, díky*, když mi položil svou obří tlapu na rameno a vedl mě dál do velké předváděcí místnosti.

Byly tam všechny druhy vodních postelí, jaké si dokážete představit: různé druhy dřeva, různé vzory potahů, různé velikosti – široké, ještě širší, nejširší na světě.

„Tohle je můj nejoblíbenější model,“ rozhodil Crusty pyšně rukama nad postelí pokrytou černými saténovými pokrývkami, s lávovými lampičkami zabudovanými v čele. Matrace se chvěla, vypadala jako nějaký naolejovaný rosol.

„Masáž od milionu rukou,“ vysvětloval nám Crusty. „Pojďte, vyzkoušejte si ji. Kruci, klidně si schrupněte. Mně to nevádí. Dneska stejně nejsou žádné kšefty.“

„Hm,“ zamumlal jsem, „nemyslím, že...“

„Masáž od milionu rukou!“ vykřikl Grover a vrhl se na matraci. „Páni, lidi! To je bezva.“

„Hmm,“ broukl Crusty a mnul si bradu. „Málem, málem.“

„Málem co?“ zeptal jsem se.

Podíval se na Annabeth. „Udělej mi tu radost a vyzkoušej tamhleto postel, miláčku. Možná ti bude pasovat.“

Annabeth se bránila: „Ale co –“

Poplácál ji konejšivě po rameni a zavedl ji k modelu Safari Deluxe se lvy vyřezanými do kostry z týkového dřeva a s prošívanou pokrývkou s leopardím vzorem. Annabeth se nechťelo lehnout, ale Crusty do ní strčil.

„Nechte si to!“ zaprotestovala.

Crusty luskl prsty. „*Ergo!*“

Z boku postele vyrazily provazy, omotaly se kolem Annabeth a připoutaly ji k matraci.

Grover se pokusil zvednout, ale i z jeho černé saténové postele vyrazily provazy a svázaly ho.

„T-to už ne-není bezva!“ vyjekl a hlas mu vibroval z masáže od milionu rukou. „T-to ne-není vů-vůbec bezva!“

Obr se podíval na Annabeth, pak se obrátil ke mně a prohlásil: „Krucí, málem.“

Pokusil jsem se ustoupit, ale jeho ruka vyrazila a chytla mě zezadu za krk. „Ale ale, chlapečku. Neměj strach. Hned ti taky jednu najdeme.“

„Pusťte mé kamarády.“

„Ale jistěže. Ale nejdřív je musím přizpůsobit.“

„Jak to myslíte?“

„Všechny postele mají přesně metr osmdesát, víš? Tvoji kamarádi jsou moc malí. Nejdřív je musím přizpůsobit.“

Annabeth a Grover se dál bránili.

„Nemůžu vystát nedokonalé míry,“ zamumlal Crusty. „*Ergo!*“

Z vršku a spodku postelí vyrazila další sada provazů, omotaly se Groverovi a Annabeth kolem kotníků a pak kolem podpaží. Provazy se začaly napínat a táhnout mé kamarády na obě strany.

„Neměj strach,“ uklidňoval mě Crusty. „To je strečink. Páteř se jim může protáhnout až o tři palce.“

Možná to dokonce přežijí. A co takhle najít teď postel, která by se ti zamlouvala, co?“

„Percy!“ zařval Grover.

Horečně jsem uvažoval. Věděl jsem, že se tomu obřímu prodáváči vodních postelí nemůžu postavit sám. Zlomil by mi vaz, než bych stačil vytáhnout meč.

„Vy se doopravdy nejmenujete Crusty, že ne?“ zeptal jsem se.

„Oficiálně je to Prokrústés,“ připustil.

„Napínač,“ přeložil jsem. Pamatoval jsem si ten příběh: obr, který Thésea během jeho cesty do Athén pozval k sobě a pak se ho pokusil zabít.

„Jo,“ souhlasil prodavač. „Ale kdo dokáže vyslovit *Prokrústés*? Pro obchod se to nehodí. Kdežto ‚Crusty‘, to řekne každý.“

„Máte pravdu. A pěkně to zní.“

Oči mu zasvítily. „Myslíš?“

„No jistě,“ pokračoval jsem. „A to řemeslné provedení postelí! Úžasné!“

Široce se usmál, ale jeho prsty se mi pořád svíraly kolem krku. „Říkám to svým zákazníkům. Pokaždé. Nikdo se neobtěžuje podívat se na řemeslné provedení. Kolik čel se zabudovanými lávovými lampičkami jsi už viděl?“

„Moc ne.“

„Správně!“

„Percy!“ vykřikla Annabeth. „Co to děláš?“

„Nevšímejte si jí,“ prohodil jsem. „Je nemožná.“

Obr se zasmál. „To jsou všichni mí zákazníci. Nikdy nemají přesně sto osmdesát. Tak nedbalé. A pak si stěžují, že jim postele nesedí.“

„Co děláte, když jsou delší než sto osmdesát čísel?“

„No, to se stává pořád. Jednoduchá úprava.“

Pustil mi krk, ale než jsem stačil zareagovat, sáhl za vedlejší pult a vytáhl velikou mosaznou sekeru s dvojitém ostřím. Řekl: „Prostě objekt co nejlíp vycentruju a odseknu všechno, co na koncích přechází.“

„Aha,“ hlesl jsem a těžce polkl. „To je praktické.“

„Jsem tak rád, že jsem narazil na inteligentního zákazníka!“

Provazy teď mé kamarády vážně napínaly. Annabeth začínala blednout. Grover vydával bublání jako škrcená husa.

„Takže, Crusty...“ řekl jsem a snažil se mluvit lehce. Mrkl jsem na visáčku Speciálu pro líbánky ve valentinské úpravě. „Tahle má vážně dynamické stabilizátory k blokování pohybu vln?“

„Samozřejmě. Vyzkoušej si to.“

„Jo, možná to udělám. Ale fungovalo by to i na velikého chlapa, jako jste vy? Vůbec žádné vlnění?“

„Zaručeně.“

„To jistě ne.“

„To jistě ano.“

„Předved'te mi to.“

Dychtivě se posadil na postel a poplácal matraci. „Žádné vlnění. Vidíš?“

Luskl jsem prsty. „*Ergo*.“

Kolem Crustyho se ovinuly provazy a připoutaly ho k matraci.

„No tak!“ vyjekl.

„Pořádně ho vycentrujte,“ doporučil jsem.

Provazy se na můj rozkaz upravily. Nahoře přechnívala celá Crustyho hlava. Dole čouhala chodidla.

„Ne!“ bránil se. „Počkat! Tohle je jenom ukázka.“

Sundal jsem vršek z Anaklusmu. „Pár drobných úprav...“

Necítil jsem žádné rozpaky z toho, co jsem se chystal udělat. Kdyby byl Crusty člověk, stejně bych mu neublížil. Pokud je nestvůra, zaslouží si být na chvíli proměněný v prach.

„Jsi tvrdý vyjednávač,“ řekl mi. „Slevím ti třicet procent z vybraných předváděcích modelů!“

„Myslím, že začnu nahoře.“ Zvedl jsem meč.

„Nulové navýšení! Šest měsíců odklad splátek!“

Máchl jsem mečem. Crustymu došly nabídky.

Přeřízl jsem provazy na dalších lůžkách. Annabeth a Grover se vyhrabali na nohy, skučeli, škubali sebou a hlasitě mě proklínali.

„Vypadáte vyšší,“ poznamenal jsem.

„Moc vtipný,“ ušklíbla se Annabeth. „Příště si víc pospěš.“

Podíval jsem se na vývěsní tabuli za Crustyho pultem. Byl tam inzerát na Hermovu dodávkovou službu a další na Zbrusu nový seznam nestvůr v losangeleské oblasti – „Jediné Zlaté stránky nestvůr, které potřebujete!“ Jasně oranžový leták nahrávacích studií DOA pod tím nabízel provize za duše hrdinů. „Neustále hledáme nové talenty!“ Dole byla uvedena adresa DOA a mapka.

„Pojďme,“ vyzval jsem kamarády.

„Dej nám chvilku,“ stěžoval si Grover. „Málem nás to našponovalo až k smrti!“

„Tak to jste připraveni na podsvětí,“ podotkl jsem. „Je to jenom jeden blok odtud.“

Osmnáctá kapitola

ANNABETH PROVÁDÍ VÝCVIK

Stáli jsme v šeru bulváru Valencia a vzhlíželi na zlatá písmena vyrytá do černého mramoru: NAHRÁVACÍ STUDIA DOA.

Pod tím bylo na skleněných dveřích namalováno: PRÁVNÍKŮM VSTUP ZAKÁZÁN. POTULOVÁNÍ ZAKÁZÁNO. ŽIVOT ZAKÁZÁN.

Blížila se půlnoc, ale hala byla jasně osvětlená a plná lidí. Za bezpečnostním pultem seděl hlídač v tmavých brýlích s přísným kukučem a se sluchátkem v uchu.

Obrátil jsem se ke kamarádům. „Fajn. Pamatujte na náš plán.“

„Plán,“ nadechl se Grover. „Jo. Ten plán se mi líbí.“

Annabeth se zeptala: „Co se stane, když ten plán nevyjde?“

„Neuvažuj tak pesimisticky.“

„Správně,“ souhlasila. „Vstupujeme do země mrtvých a já nemám myslet pesimisticky.“

Vytáhl jsem z kapsy perly, tři mléčné kuličky, které mi dala Néreidka v Santa Monice. Moc mi nepřipadaly jako rezerva pro případ, že by něco nevyšlo.

Annabeth mi položila ruku na rameno. „Omlouvám se, Percy. Máš pravdu, my to zvládneme. Vyjde to.“

Šťouchla do Grovera.

„No jasně!“ přidal se. „Dostali jsme se až sem. Teď najdeme ten mistrovský blesk a zachráníme tvou mámu. Žádný problém.“

Podíval jsem se na ně a cítil se fakt vděčný. Ještě před pár minutami jsem je málem nechal roztrhnout na luxusních vodních postelích, a oni se teď kvůli mně snaží tvářit odvážně, abych si připadal líp.

Strčil jsem perly zpátky do kapsy. „Tak pojďme napráskat někomu v podsvětí zadek.“

Vešli jsme do haly DOA.

Ze skrytých reproduktorů tiše hrála hudba. Koberec a stěny byly ocelově šedé. Z rohů se natahovaly kaktusy a pryšce jako ruce kostlivců. Nábytek byl z černé kůže a všechna sedadla byla obsazená. Lidé seděli na gaučích, stáli, vyhlíželi z oken nebo čekali na výtah. Nikdo se nepohyboval ani nemluvil, nikdo nic moc nedělal. Koutkem oka jsem je všechny viděl dobře, ale jakmile jsem se na některého soustředil, začali vypadat... průhledně. Viděl jsem přímo skrz jejich těla.

Pult hlídače byl na vyvýšeném pódiu, takže jsme k muži museli vzhlížet.

Byl vysoký a elegantní, s čokoládovou pletí a světlými vlasy ostříhanými nakrátko jako voják. Měl tmavé brýle s obroučkami z želvoviny a hedvábný italský oblek v barvě vlasů. Na klopě pod stříbrnou jmenovkou měl připíchnutou černou růži.

Přečetl jsem si cedulku se jménem a nevěřicně k němu vzhlédl. „Vy se jmenujete Cheirón?“

Naklonil se přes pult. V jeho brýlích jsem neviděl nic než vlastní odraz, ale úsměv měl sladký a chladný. Tvářil se jako krajta těsně předtím, než tě zhltně.

„Takový krásný mladíček.“ Měl zvláštní přízvuk – snad britský, ale možná takový, jako by se angličtinu naučil jako druhý jazyk. „Řekni mi, příteli, vypadám snad jako kentaur?“

„N-ne.“

„Pane,“ dodal hladce.

„Pane,“ doplnil jsem.

Zabodl prst do své jmenovky a přejel jím pod písmeny. „Přelouskáš to, kamaráde? Je tam CH-A-R-Ó-N. Opakuj po mně Cha-rón.“

„Charón.“

„Výborně! A teď: pan Charón.“

„Pan Charón,“ řekl jsem.

„Dobře.“ Zase se usadil. „*Nenávidím*, když si mě pletou s tím starým koňákem. Takže co pro vás můžu udělat, vy malé mrtvolky?“

Ta otázka mě zasáhla do břicha jako baseballový míček. Podíval jsem se na Annabeth, aby mi pomohla.

„Chceme jít do podsvětí,“ promluvila.

Charónovi se prohnuly rty. „No, to je překvápko.“

„Ano?“ zeptala se.

„Takhle přímo a jasně. Žádný křik: ‚To musí být omyl, pane Charóne.‘“ Přejel po nás pohledem. „Takže, jak jste zemřeli?“

Šťouchl jsem do Grovera.

„Ale,“ broukl. „Hm... utopili jsme se... ve vaně.“

„Všichni tři?“ zeptal se Charón.

Přikývli jsme.

„To byla teda velká vana.“ Charón vypadal, že ho to trochu zaujalo. „Nečekám, že máte mince na převoz. Víte, od dospělých můžu vzít kartu American Express nebo připočíst jízdné k poslednímu účtu za kabelovku. Ale u dětí... Vy bohužel nikdy neumíráte připravené. Nejspíš se budete muset na pár set let posadit.“

„Ale my máme mince.“ Položil jsem na pult tři zlaté drachmy ze skrýše, kterou jsem objevil ve stole v Crustyho kanceláři.

„No páni...“ Charón si olízl rty. „Pravé drachmy. Pravé zlaté drachmy. Ty jsem už neviděl...“

Prsty se mu dychtivě natáhly po mincích.

Byli jsme tak blízko.

Pak se na mě Charón podíval. Ten chladný pohled zpoza brýlí jako by mi vyvrtal díru do prsou. „Ale počkat,“ zarazil se. „Nedokázal jsi správně přečíst moje jméno. Jsi dyslektik, hochu?“

„Ne,“ prohlásil jsem. „Jsem mrtvý.“

Charón se nahnul kupředu a začenichal. „Ty nejsi mrtvý. Měl jsem to vědět. Ty jsi bůžek.“

„Musíme se dostat do podsvětí,“ trval jsem na svém.

Charón odněkud z hloubi hrdla zavrčel.

Všichni lidé v čekárně se okamžitě zvedli a začali přecházet, protahovali se, zapalovali si cigarety, projížděli si prsty vlasy nebo se dívali na hodinky.

„Odejděte, dokud můžete,“ doporučil nám Charón. „Vezmu si prostě ty prachy a zapomenu, že jsem vás kdy viděl.“

Natáhl se po mincích, ale chňapl jsem po nich a stáhl je zpátky.

„Žádná služba, žádné peníze.“ Snažil jsem se, aby to znělo odvázněji, než jsem se cítil.

Charón znovu zavrčel – hluboce, až tuhla krev v žilách. Duše mrtvých začaly bušit na dveře výtahu.

„To je ale škoda,“ povzdechl jsem si. „Můžeme nabídnout i víc.“

Ukázal jsem mu celý pytlík z Crustyho skrýše. Vytáhl jsem hrst drachem a nechal mince propadávat mezi prsty.

Charónovo vrčení se proměnilo v cosi, co připomínalo spíš předení lva. „Myslíš, že se dám koupit, bůžku? No... jenom tak ze zvědavosti, kolik tam toho máš?“

„Spoustu,“ řekl jsem. „Vsadím se, že vám Hádés za takovou těžkou práci moc neplatí.“

„Ale, to si ani nedoveď představit. Jak by se tobě líbilo, vysedávat tu celý den s těmi dušemi? Pořád samé ‚Prosím, nenechávejte mě umřít‘ nebo ‚Pusťte mě, prosím, zadarmo‘. Tři tisíce let mi nezvedli plat. Myslíš si, že tyhle obleky jsou něco levného?“

„Zasloužíte si víc,“ souhlasil jsem. „Trochu uznání. Respekt. Slušný plat.“

S každým slovem jsem na pult sázel zlatou minci.

Charón shlédł na své italské hedvábné sako, jako by si sám sebe představoval v něčem ještě lepším. „Musím říct, mládenče, že teď mluvíš docela rozumně. Trochu.“

Vysázel jsem dalších pár mincí. „Až budu mluvit s Hádem, mohl bych se zmínit o zvýšení platu.“

Povzdechl si. „Člun už je stejně skoro plný. Můžu vás tam klidně posadit a bude to.“

Vstal, shrábl naše peníze a vyzval nás: „Pojďte se mnou.“

Prodírali jsme se davem čekajících duší, které nám začaly chňapat po šatech jako vítr; hlasy šeptaly cosi, čemu jsem nerozuměl. Charón je odrážel a bručel: „Vyžírkové.“

Doprovodil nás do výtahu, který už byl nacpaný dušemi mrtvých. Každá držela zelený palubní lístek. Charón popadl dvě duše, které se pokoušely vecpat dovnitř s námi, a vytlačil je zpátky do haly.

„Správně. A teď, nikdo si nebude nic vymýšlet, když budu pryč,“ oznámil čekárně. „A pokud někdo zase přeladí moji oblíbenou stanici s pop-music, postarám se, abyste tu zůstali dalších tisíc let. Rozuměli?“

Zabouchl dveře, zastrčil čipovou kartu do otvoru v panelu výtahu a my začali klesat.

„Co se stane s těmi dušemi, které čekají v hale?“ zeptala se Annabeth.

„Nic,“ odpověděl Charón.

„Jak dlouho?“

„Navždycky, nebo dokud nebudu mít velkomyslnou náladu.“

„Ach,“ vzdychla. „To je... prima.“

Charón povytáhl obočí. „Říká snad někdo, že smrt je prima, mladá slečno? Počkej, až na tebe dojde. Tam, kam jdete, zemřete brzo.“

„My se vrátíme živí,“ prohlásil jsem.

„Chacha.“

Najednou se mi začala točit hlava. Nepohybovala jsme se už dolů, ale dopředu. Ve vzduchu se objevila mlha. Duše kolem mě začaly měnit tvar. Jejich moderní šaty se zamihotaly a proměnily se v šedá roucha s kapucemi. Podlaha výtahu se rozhoupala.

Pořádně jsem zamrkal. Když jsem otevřel oči, Charónův krémový italský oblek vystřídala dlouhá černá róba. Brýle s želvovinovými obroučkami zmizely. Tam, kde měl mít oči, byly prázdné důlky – jako Arésovy oči, jenže Charónovy byly úplně černé, plné noci, smrti a zoufalství.

Všiml si, že se na něj dívám, a zabručel: „Co je?“

„Nic,“ vypravil jsem ze sebe.

Myslel jsem, že se šklebí, ale nebylo to ono. Tvář mu zprůhledněla a já mu viděl přímo do lebky.

Podlaha se pořád houpala.

Grover zašeptal: „Asi dostávám mořskou nemoc.“

Když jsem znovu zamrkal, výtah už nebyl výtah. Stáli jsme v dřevěné loďce. Charón nás převážel přes temnou hustou řeku, v níž vířily kosti, mrtvé ryby a další, ještě divnější věci – plastové panenky, pomačkané karafiáty, promočené diplomy s pozlacenými okraji.

„Řeka Styx,“ zamumlala Annabeth. „Je taková...“

„Znečištěná,“ doplnil ji Charón. „Vy lidé do ní tisíce let házíte všechno možné, když ji přejíždíte – naděje, sny, nikdy nesplněná přání. Bezohledné nakládání s odpady, pokud vás to zajímá.“

Z odporné vody stoupaly víry mlhy. Nad námi se skoro ztrácel v šeru strop posetý krápníky. Vzdálený břeh před námi poblikával zelenkavým světlem, barvou jedu.

Zděšením se mi stáhlo hrdlo. Co tady dělám? Ti lidé kolem... byli mrtví.

Annabeth mě popadla za ruku. Za normálních okolností by mi to přišlo trapné, ale chápal jsem, jak jí je. Potřebovala důkaz, že na téhle lodi je ještě někdo živý.

Zjistil jsem, že si drmolím modlitbu, i když jsem si nebyl úplně jistý, ke komu se modlím. Tady dole záleželo jenom na jednom bohovi a byl to právě ten, se kterým jsem se přišel utkat.

Břeh podsvětí už byl vidět. Necelých sto metrů do vnitrozemí se táhly drsné skály a černý sopečný písek k základům vysoké kamenné zdi, která stála v obou směrech, kam jsme jen dohlédli. Odněkud zblízka ze zeleného přítmí vycházel hlas a ozvěnou se odrážel od kamene – vytí nějakého velkého zvířete.

„Starý Trojhlavec má hlad,“ poznamenal Charón. Jeho úsměv se v zelenkavém světle změnil v mrtvolný. „Máte smůlu, bůžkové.“

Dno naší lodi sklouzlo na černý písek. Mrtví začali vystupovat. Nějaká žena držela za ruku malou holku. Starý muž a stará žena se šourali, zavěšeni do sebe. Jeden kluk, ne starší než já sám, se v šedém rouchu tiše vlekl kupředu.

Charón podotkl: „Popřál bych ti štěstí, kamaráde, ale tady dole žádné není. A nezapomeň se zmínit o zvýšení mého platu.“

Odpočítal si naše zlaté mince do váčku a pak zase uchopil bidlo. Plul s prázdnou loďkou zpátky přes řeku a při tom si pobrukoval něco, co znělo jako píseň Barryho Manilowa.

Vydali jsme se po vyšlapané stezce za dušemi.

Nevím jistě, co jsem čekal – nebeskou bránu, velkou černou padací mříž nebo něco jiného. Ale vstup do podsvětí vypadal jako něco mezi bezpečnostním rámem na letišti a branou na dálnici, kde se v Jersey vybírají poplatky.

Pod velikou černou branou s nápisem NYNÍ VSTUPUJETE DO EREBOSU byly tři různé vchody. Každý z nich byl vybaven průchozím detektorem kovu a bezpečnostními kamerami, připevněnými nahoře. Následovaly budky s postavami podobnými Charónovi v černých róbách.

Vytí hladového zvířete teď znělo vážně hlasitě, ale neviděl jsem, odkud vychází. Tříhlavého psa Kerbera, který měl hlídat Hádovu bránu, nebylo nikde vidět.

Mrtví se seřadili do tří front, dvou označených STANOVIŠTĚ S OBSLUHOU a jedné ZRYCHLENÁ SMRT. Ta poslední postupovala svižně kupředu. Další dvě se pomalu vlekly.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal jsem se Annabeth.

„Ta rychlá fronta musí postupovat přímo na Asfodelová pole,“ promluvila. „Beze zkoušky. Duše nechťejí riskovat posuzování soudem, protože by se to mohlo obrátit proti nim.“

„On existuje nějaký soud pro mrtvé lidi?“

„Jo. Tři soudci. Na soudcovské stoličce se střídají král Mínós, Thomas Jefferson a Shakespeare – takoví lidé. Zhodnotí lidský život a někdy rozhodnou, že si ta osoba zaslouží zvláštní odměnu – Elysejská pole. Jindy se rozhodnou pro trest. Ale většina lidí, no, prostě jen žila. Nic zvláštního, dobrého ani špatného. Takže jdou na Asfodelová pole.“

„A dělají co?“

Grover se ozval: „Představ si, že stojíš na pšeničném poli v Kansasu. Navždycky.“

„To je dost drsné,“ podotkl jsem.

„Ne tak drsné jako tohle,“ zamumlal Grover. „Koukej.“

Pár černě oblečených duchů odtáhlo stranou jednu duši a prohledávalo ji na bezpečnostním pultu. Tvář mrtvého mi připadala povědomá.

„To je ten kazatel, co byl ve zprávách, pamatuješ?“ připomněl mi Grover.

„Jo, jasně.“ Už jsem si vzpomínal. Viděl jsem ho párkrát v telce ještě v akademii Yancy. Byl to ten protivný televizní kazatel ze severu státu New York, který vybral miliony dolarů pro sirotčince a pak se nechal přistihnout, jak ty peníze utrácí za krámy do svého sídla, například za zlatá záchodová prkýnka a kryté golfové hřiště. Zemřel, když ho honila policie a jeho „boží lamborghini“ sjelo z útesu.

Zeptal jsem se: „Co to s ním provádějí?“

„Zvláštní trest od Háda,“ domyslel si Grover. „Na doopravdy špatné lidi dohlíží osobně, jakmile sem přijdou. Lít- Blahovolně jim připraví věčné mučení.“

Při pomýšlení na Lítice jsem se otrásl. Uvědomil jsem si, že jsem teď na jejich domovském území. Stará paní Doddsová si už jistě nedočkavě olizuje pysky.

„Ale pokud je kazatel,“ napadlo mě, „a věří v jiné peklo...“

Grover pokrčil rameny. „Kdo říká, že vidí tohle místo tak, jak ho vidíme my? Lidé vidí to, co chtějí vidět. Jste moc paličatí – no, vytrvalí, tak je to.“

Blížili jsme se k branám. Vrčení už bylo tak hlasité, že se mi třásla země pod nohama, ale pořád jsem nemohl přijít na to, odkud vychází.

Pak se asi patnáct metrů před námi zelená mlha zamihotala. Přesně tam, kde se stezka dělila do tří směrů, stálo obrovské nezřetelné monstrum.

Předtím jsem ho neviděl, protože bylo napůl průhledné jako ti mrtví. Dokud se nepohnulo, splývalo se vším, co mělo za sebou. Mohutně vypadaly jenom jeho oči a zuby. A ty oči zíraly přímo na mě.

Poklesla mi čelist. Napadlo mě jenom: „Je to rotvajler.“

Odjakživa jsem si Kerbera představoval jako velkého černého mastifa. Ale očividně to byl čistokrevný rotvajler, samozřejmě až na to, že byl dvakrát tak velký jako mamut, skoro neviditelný a měl tři hlavy.

Mrtví kráčeli přímo k němu – vůbec se nebáli. Fronty STANOVIŠTĚ S OBSLUHOU ho obcházely z obou stran. Duše z řady ZRYCHLENÁ SMRT mu procházely přímo pod předními tlapami a břichem a nemusely se při tom ani sehnout.

„Začínám ho vidět líp,“ zamumlal jsem. „Jak to?“

„Myslím...“ Annabeth si olízla rty. „Bohužel asi proto, že se blížíme stavu mrtvých.“

Prostřední hlava psa se k nám natáhla. Začenichala ve vzduchu a zavrčela.

„Vyčenichá živé,“ vyhrkl jsem.

„Ale to je v pořádku,“ uklidňoval mě Grover, který se vedle mě třásl. „Protože máme plán.“

„Správně,“ souhlasila Annabeth. Ještě nikdy jsem ji neslyšel mluvit tak tichounce. „Plán.“

Přibližovali jsme se k tomu netvorovi.

Prostřední hlava na nás zavrčela a pak zaštěkala tak hlasitě, až se mi rozdrnčely ušní bubínky.

„Rozumíš tomu?“ zeptal jsem se Grovera.

„Jo,“ přiznal. „Rozumím.“

„Co říká?“

„Myslím, že lidi nemají tak sprosté slovo, kterými by se to dalo říct.“

Vytáhl jsem z batohu velký klacek – sloupek postele, který jsem ulomil z Crustyho modelu Safari Deluxe. Zvedl jsem ho a pokusil se vyslat ke Kerberovi myšlenky spokojeného psa – na psí žrádlo, na malá roztomilá štěňátka, na požární hydranty, které si může označkovat. Snažil jsem se usmívat, jako bych nestál na kraji smrti.

„Hej, velkej kámoši,“ zavolal jsem nahoru. „Vsadím se, že si tu s tebou moc nehrají.“

„VRRRRRR!“

„Hodný pejsek,“ konejšil jsem ho chabě.

Zamával jsem tyčí. Prostřední psí hlava sledovala ten pohyb. Ostatní dvě upíraly oči na mě a duši si vůbec nevšímalý. Získal jsem absolutní Kerberovu pozornost. Nevěděl jsem jistě, jestli je to dobré.

„Přines!“ Hodil jsem klacek do šera. Byl to slušný hod. Slyšel jsem, jak udělal *plesk* do řeky Styx.

Kerberós na mě nevzrušeně zíral. Oči měl zlověstné a chladné. Takhle dopadl náš plán.

Kerberós teď zavrčel úplně jinak, z hloubi všech svých tří hrdel.

„Hm,“ broukl Grover. „Percy?“

„No?“

„Jenom jsem myslel, že bys to rád věděl.“

„No?“

„Ten Kerberós. Říká, že nám dává deset vteřin, ať se pomodlíme k bohu, k jakému chceme. Potom... no... má hlad.“

„Počkat!“ zavolala Annabeth. Začala něco hledat v batohu.

A sakra, pomyslel jsem si.

„Pět vteřin,“ podotkl Grover. „Poběžíme už?“

Annabeth vylovila červený gumový míček velikosti grapefruitu. Bylo na něm logo VODNÍ SVĚT, DENVER, COLORADO. Než jsem ji stačil zarazit, zvedla míček a kráčela přímo ke Kerberovi.

Houkla na něj: „Vidíš míček? Chtěl bys ten míček, Kerbere? Sedni!“

Kerberos vypadal stejně popleteně jako my.

Všechny tři hlavy se natáhly na stranu. Šest nozder se rozšířilo.

„Sedni!“ poručila mu Annabeth znovu.

Byl jsem přesvědčen, že se z ní každou chvíli stane největší psí sušenka na světě.

Ale místo toho si Kerberos olízl troje pysky, napnul se v hýždích a pak si sedl. Rozmačkal přitom tučt duší z fronty ZRYCHLENÁ SMRT, které pod ním právě procházely. Duše se vytrácely s tlumeným syčením, jako když uniká vzduch z pneumatiky.

Annabeth ho pochválila: „Hodný pejsek!“

Hodila Kerberovi míček.

Chytil ho prostřední tlamou. Míček byl akorát tak velký na to, aby ho pes mohl žvýkat. Zbylé dvě hlavy začaly po prostřední chňapat a snažily se jí novou hračku sebrat.

„Pust’!“ nařídila Annabeth.

Kerberovy hlavy se přestaly přetahovat a podívaly se na ni. Míček byl vklíněný mezi dvěma zuby jako kousek žvýkačky. Pes hlasitě a strašidelně zanaříkal a pak upustil míček Annabeth k nohám, oslintaný a málem rozkousnutý napůl.

„Hodný pejsek.“ Zvedla míček a nevšímala si, že jel celý pokrytý slinami monstra.

Obrátila se k nám. „Běžte. Řadou ZRYCHLENÁ SMRT – ta je rychlejší.“

Zaváhal jsem: „Ale –“

„Dělejte!“ Nařídila nám to stejným tónem, jakými mluvila se psem.

Popošli jsme s Groverem opatrně dopředu.

Kerberos začal vrčet.

„Zůstaň!“ nařídila Annabeth nestvůře. „Jestli chceš míček, tak zůstaň!“

Kerberos zafňukal, ale zůstal na místě.

„A co ty?“ zeptal jsem se Annabeth, když jsme ji míjeli.

„Já vím, co dělám, Percy,“ zamumlala. „Aspoň si to myslím...“

Grover a já jsme prošli mezi nohama nestvůry.

Prosím, Annabeth, modlil jsem se. Neříkej mu, aby si zase sedl.

Prošli jsme. Zezadu nevypadal Kerberos o nic méně hrozně.

Annabeth prohlásila: „Hodný pejsek!“

Zvedla rozhryzaný červený míč a nejspíš ji napadla to co mě – pokud Kerbera odmění, nezbude jí nic na další kousek.

Stejně míček odhodila. Levá tlama nestvůry po něm okamžitě chňapla a vysloužila si útok od prostřední hlavy, pravá nesouhlasně zaskučela.

Zatímco monstrum nedávalo pozor, prošla Annabeth rychle pod jeho břichem a přidala se k nám u detektoru kovu.

„Jaks to zvládla?“ zeptal jsem se jí užasle.

„Výcvik,“ odpověděla upjatě a já s překvapením uviděl, že má v očích slzy. „Když jsem byla malá, měli jsme doma u táty dobrmana...“

„To je jedno.“ Netrpělivý Grover mě tahal za triko. „Pojďme!“

Chystali jsme se projít branou ZRYCHLENÁ SMRT, když Kerberós najednou žalostně zaskučel ze všech tří hrdel. Annabeth se zastavila.

Ohlédla se po psovi, který udělal čelem vzad a díval se na nás.

Kerberós funěl očekáváním a u nohou mu v kaluži slin ležel na cáry rozervaný malý červený míček.

„Hodný pejsek,“ promluvila Annabeth, ale znělo to těžkopádně a nejistě.

Hlavy monstra se naklonily, jako by si o ni dělaly starost.

„Brzo ti přinesu další míček,“ slíbila Annabeth chabě. „Chtěl bys?“

Nestvůra fňukla. Nepotřeboval jsem umět psí řeč, abych věděl, že Kerberós pořád čeká na míček.

„Hodný pejsek. Brzo za tebou přijdu. Já-já slibuju.“ Annabeth se obrátila zase k nám. „Pojďme.“

Grover a já jsme se protlačili detektorem kovu, který se okamžitě rozječel a spustil blikající červená světla. „Nepovolené předměty! Zjištěna kouzla!“

Kerberós se rozštěkal.

Vřítili jsme se do brány ZRYCHLENÁ SMRT, která spustila ještě větší poplach, a hnali se do podsvětí.

O pár minut později už jsme se celí udýchaní schovávali ve shnilém kmeni obrovského černého stromu. Kolem se hnali duchové z ochranky a sháněli se po Líticích jako zálohách.

Grover zamumlal: „No, Percy, co jsme dneska zjistili?“

„Že trojhlaví psi mají radši červené gumové míčky než klacky?“

„Ne,“ opravil mě. „Zjistili jsme, že tvoje plány jsou úplně, úplně na houby!“

Já bych to netvrdil. Myslel jsem si, že jsme možná měli s Annabeth dobrý nápad. I tady v podsvětí všichni – dokonce i nestvůry – potřebují občas nějakou pozornost.

Přemýšlel jsem o tom, zatímco jsme čekali, až nás duchové minou. Tvářil jsem se, že nevidím, jak si Annabeth otírá z tváře slzu, když poslouchala žalostný nářek Kerbera v dálce – pes toužil po nové kamarádce.

Devatenáctá kapitola

ZJIŠŤUJEME PRAVDU - NEBO NĚCO NA TEN ZPŮSOB

Představ si největší dav, jaký jsi kdy viděl, fotbalové hřiště nacpané miliony fanoušků čekajících na svou oblíbenou kapelu.

A teď si představ hřiště ještě miliónkrát větší, přetékané lidmi; k tomu vypadla elektřina a nejsou tu žádné zvuky, žádná světla, žádné nafukovací míče poskakující nad davem. V zákulisí se stalo něco tragického. Dav si šeptá a bloumá ve tmě, čeká na koncert, který nikdy nezačne.

Pokud si to dokážeš představit, tak máš docela dobrý obrázek, jak vypadají Asfodelová pole. Černá tráva byla pošlapaná spoustami mrtvých chodidel. Vál teplý vlhký vítr a připomínal dech bažiny. Tu a tam rostly ve shlucích černé stromy – Grover mi řekl, že to jsou topoly.

Strop toho uzavřeného prostoru byl tak vysoko nad námi, že to klidně mohla být hradba bouřkových mraků, až na krápníky, které zářily světle šedě a vypadaly nepříjemně špičaté. Nechtěl jsem si ani představit, že na nás můžou každou chvíli spadnout, ale po poli jich bylo rozeseto několik, které spadly a zapáchly se do černé trávy. Mrtví se už asi nemuseli bát takových drobných nebezpečí, jako že je propíchnou krápník velikosti vícecestupňové rakety.

Annabeth, Grover a já jsme se zkusili zamíchat do davu a dávali pozor na hlídací duchy. Nedokázal jsem se ubránit, hledal jsem mezi dušemi na Asfodelových polích známé tváře, ale na mrtvé je těžké se dívat. Obličje se jim mihotají. Všichni vypadají trochu našťavaně nebo popleteně. Můžou k tobě přijít a promluvit, ale jejich hlasy zní jako chřestění nebo jako šustění netopýrů. Jakmile jim dojde, že jim nerozumíš, zamračí se a odejdou.

Mrtví nejsou děsiví. Jsou jenom smutní.

Postupovali jsme s nimi ve frontě nových příchozích, která se klikatila od hlavních bran směrem k černému stanovému pavilonu s transparentem, na kterém stálo:

ROZSUDKY NA ELYSEJSKÁ POLE A DO VĚČNÉHO ZATRACENÍ

Vítejte, nově zesnulí!

Zezadu ze stanu vycházely dvě mnohem menší řady.

Vlevo kráčely duše, obklopené hlídacími duchy, po kamenité stezce k Trestným polím, která se leskla a kouřila v dálce, k rozlehlé rozpraskané pustině s řekami lávy a minovými poli a mílemi ostnatého drátu, oddělujícího různé oblasti mučení. I z dálky jsem viděl lidi pronásledované pekelnými psy, hořící na hranici, nucené probíhat bez šatů a bot záhony kaktusů nebo poslouchat opery. Rozpoznal jsem malý vršek s mravenčí postavičkou Sisyfa, který se snažil vyvléct nahoru svůj balvan. A viděl jsem i horší mučení – věci, které se mi ani nechce popisovat.

Řada vycházející z pravé strany soudcovského pavilonu byla mnohem lepší. Vedla dolů do údolíčka obklopeného zdmi – do uzavřené komunity, která vypadala jako jediná šťastná část podsvětí. Za bezpečnostní branou se rozkládaly krásné domy ze všech období historie, římské vily, středověké hrady a viktoriánské záměčky. Na trávnících kvetly stříbrné a zlaté květiny. Tráva se vlnila v barvách duhy. Slyšel jsem smích a cítil opékané maso.

Elysejská pole.

Uprostřed toho údolí se lesklo modré jezero se třemi malými ostrovy jako nějaké rekreační letovisko na Bahamách. Ostrovy blažených, pro lidi, kteří se rozhodli narodit se třikrát a třikrát dosáhli Elysia. Okamžitě jsem věděl, že tam chci, až umřu.

„O tohle právě jde,“ ozvala se Annabeth, jako by mi četla myšlenky. „To je místo pro hrdiny.“

Ale já myslel na to, jak málo lidí je tady na Elysiu, jak nepatrné je to ve srovnání s Asfodelovými poli nebo dokonce s Trestnými poli. Tak málo lidí konalo v životě dobro. Bylo to smutné.

Opustili jsme soudcovský pavilon a postoupili dál do Asfodelových polí. Setmělo se. Barvy na šatech nám bledly. Davy brebentících duší začaly řídnout.

Po pár mílích chůze jsme v dálce uslyšeli známý vrískot. Na obzoru se tyčil palác z třpytivého černého obsidiánu. Nad parapety vířili tři tmaví netopýří tvorové: Lítice. Měl jsem pocit, že na nás čekají.

„Asi je pozdě se vrátit,“ poznamenal Grover toužebně.

„Nic se nám nestane.“ Snažil jsem se mluvit sebejistě.

„Možná jsme to měli nejdříve prohledat jinde,“ navrhoval Grover. „Například v Elysiu...“

„Pojď, kozlíku.“ Annabeth ho popadla pod paži.

Grover vyjekl. Z tenisek mu vyrašila křídla a nohy vyrazily dopředu a táhly ho od Annabeth. Přistál přímo na zádech v trávě.

„Grovere,“ napomenula ho Annabeth. „Přestaň blbnout.“

„Ale já jsem nic –“

Znovu vyjekl. Boty teď plácaly křídly jako šílené. Vznesly se ze země a táhly ho od nás pryč.

„*Maia!*“ zaječel, ale kouzelné slovíčko zřejmě neúčinkovalo. „No tak, *Maia!* Es-ó-es! Pomoc!“

Probral jsem se z omráčení a chňapl po Groverově ruce, ale pozdě. Nabíral už rychlost a klouzal dolů z kopce jako sportovní boby.

Běželi jsme za ním.

Annabeth křičela: „Rozvaž si ty boty!“

Byl to chytrý nápad, ale asi to není jenom tak, když tě boty táhnou nohama dopředu plnou rychlostí. Grover se pokoušel posadit, ale nedokázal se dostat rukama až ke tkaničkám.

Běželi jsme za ním a snažili se ho udržet v dohledu, jak frčel mezi nohama duší, které vztekly brebentily.

Byl jsem přesvědčen, že se Grover prožene přímo branami Hádova paláce, ale boty ostře zabočily doprava a táhly ho opačným směrem.

Svah byl strmější. Grover nabíral rychlost. Annabeth a já jsme museli sprintovat, abychom mu stačili. Zdi prostoru se po obou stranách zužovaly a já si uvědomil, že jsme se dostali do nějakého

postranního tunelu. Ted' už tu nebyla žádná černá tráva ani stromy, jen skála pod nohama a tlumené světlo krápníků nahoře.

„Grovere!“ zaječel jsem, až se to rozléhalo všude kolem. „Chyt' se něčeho!“

„Čeho?“ zavolal na mě.

Chňapal po kamenech, ale nebylo tu nic dost velkého, aby ho to zpomalilo.

V tunelu bylo pořád temněji a chladněji. Chlupy na rukách se mi ježily. Tady dole to odporně páchlo. Musel jsem myslet na věci, o kterých jsem ani nemohl vědět – na krev rozlitou na prastarém kamenném oltáři, na smrdutý dech vraha.

Pak jsem uviděl, co je před námi, a zarazil jsem se na místě.

Tunel se rozšiřoval do veliké černé jeskyně a uprostřed zela propast velká jako městský blok.

Grover klouzal přímo k jejímu okraji.

„Pojď, Percy!“ ječela Annabeth a táhla mě za zápěstí.

„Ale to je –“

„Já vím!“ křikla. „To místo, které jsi popisoval ze spánku! Ale Grover tam spadne, jestli ho nechytíme.“ Měla samozřejmě pravdu. Groverův malér mě zase přiměl k pohybu.

Grover řval, chňapal po zemi, ale okřídlené boty ho táhly k jámě. Nevypadalo to, že se k němu dostaneme včas.

Zachránila ho jeho kopyta.

Létající tenisky mu byly od začátku trochu volné. Nakonec nakopl velký kámen a levá bota mu sletěla z nohy. Padala do tmy, dolů do propasti. Pravá bota ho táhla dál, ale už ne tak rychle. Grover se zachytil velkého kusu skály, využil ho jako kotvu a zpomalil se tak.

Byl asi tři metry od kraje propasti, když jsme ho chytili a táhli po svahu zpátky nahoru. Druhá okřídlená bota se mu vyzula, chvíli kolem nás vztekle poletovala, na protest nás kopala do hlav, ale potom odlétla do propasti za svým dvojčetem.

Všichni jsme se vyčerpaně zhroutili na obsidiánový štěrk. Nohy a ruce jsem měl jako z olova. Dokonce i batoh mi připadal těžší, jako by mi do něj někdo nacpal kamení.

Grover byl nepěkně poškrábaný. Ruce mu krvácely. Panenky se mu zúžily jako koze, jako vždycky, když byl vydešený.

„Nevím, jak...“ supěl. „Já nic...“

„Počkej,“ zarazil jsem ho. „Poslouchej.“

Něco jsem zaslechl – hluboký šepot v temnotě.

Uplynulo dalších pár vteřin a Annabeth podotkla: „Percy, tady to místo –“

„Pssst.“ Zvedl jsem se.

Zvuk sílil, byl to mumlavý zlý hlas odněkud zdaleka, zdaleka pod námi. Vycházel z jámy.

Grover se posadil. „C-co je to za zvuk?“

Annabeth to už taky slyšela. Viděl jsem jí to na očích. „Tartaros. Vstup do Tartaru.“

Sundal jsem víčko z Anaklusmosu.

Bronzový meč vyrostl, zaleskl se ve tmě a ďábelský hlas jako by ochabl, ale jen na chvíli, pak zase nabyl sílu.

Málem jsem už rozuměl slovům, byla to stará, prastará slova, ještě starší než řečtina. Jakoby...

„Kouzlo,“ hlesl jsem.

„Musíme pryč,“ vydechla Annabeth.

Společnými silami jsme vytáhli Grovera na kopyta a vydali se tunelem zpátky nahoru. Nohy se mi nehýbaly dost rychle. Batoh mě táhl k zemi. Hlas za námi zesiloval a byl vzteklejší. Rozběhli jsme se.

Bylo to taktak.

Zezadu nás zasáhl chladný proud větru, jako by se celá jáma nadechla. Na jeden hrozný moment jsem ztratil rovnováhu, nohy mi na šterku podjely. Kdybych byl o trochu blíž okraji, vsálo by mě to dovnitř.

Pachtili jsme se dál a konečně se dostali na vršek tunelu, kde se prostor rozšiřoval do Asfodelových polí. Vítr utichl. Z hloubi tunelu se ozývalo zuřivé kvílení. Něco nebylo rádo, že jsme unikli.

„Co to *bylo*?“ zasupěl Grover, když jsme se zhroutili v relativním bezpečí hájku černých topolů. „Nějaký Hádův mazlíček?“

S Annabeth jsme se na sebe podívali. Pochopil jsem, že má nějaký nápad, nejspíš ten, který dostala po cestě taxíkem do L. A., ale byla moc vyděšená, než aby nám to řekla. To stačilo, abych se vylekal.

Uzavřel jsem meč a strčil si pero zpátky do kapsy. „Pojďme.“ Podíval jsem se na Grovera. „Můžeš chodit?“

Polkl. „Jo, jasně. Stejně jsem ty boty nikdy neměl rád.“

Snažil se mluvit statečně, ale třásl se stejně jako já a Annabeth. Ať bylo v jámě cokoli, žádný domácí mazlíček to nebyl. Bylo to nepopsatelně staré a mocné. Dokonce ani z Echidny jsem neměl takový pocit. Skoro se mi ulevilo, když jsme se k tunelu obrátili zády a zamířili k Hádovu paláci.

Skoro.

Lítky kroužily kolem parapetů vysoko v přítmí. Vnější zdi pevnosti se černě leskly a bronzové brány, vysoké dvě patra, byly doširoka otevřené.

Zblízka jsem viděl, že rytiny na branách představují scény smrti. Některé pocházely z moderních dob – atomová bomba explodující nad městem, zákop plný vojáků v plynových maskách, fronta postižených hladomorem v Africe, čekající s prázdnými miskami – ale všechny vypadaly, jako by byly vyryté do bronzu před tisíci let. Napadlo mě, jestli se náhodou nedívám na splněná proroctví.

Uvnitř na nádvoří byla ta nejdivnější zahrada, jakou jsem kdy viděl. Pestré houby, jedovaté keře a zvláštěně světélkující rostliny, rostoucí bez slunečního světla. Chybějící květiny byly nahrazeny drahými kameny, hromadami rubínů velkých jako moje pěst a hroudami neopracovaných diamantů. Tu a tam stály Medúziny sochy jako ztuhlí hosté na nějaké zahradní slavnosti – zkamenělé děti, satyrové a kentauři. Všechny se nepřírozeně usmívaly.

Uprostřed zahrady byl sad granátových jablek, plody zářily ve tmě jasně oranžovou barvou. „Persefonina zahrada,“ upozornila nás Annabeth. „Pojďme dál.“

Chápal jsem, proč chce pokračovat v cestě. Pronikavá vůně těch granátových jablek byla skoro neodolatelná. Najednou jsem na ně

dostal hroznou chuť, ale pak jsem si vzpomněl na příběh o Persefoně. Jediné sousto jídla v podsvětí, a už bychom nikdy nemohli odejít. Odtáhl jsem Grovera, abych mu zabránil utrhnout si velký šťavnatý plod.

Vyšli jsme po schodech paláce mezi černým mramorovým sloupořadím do Hádova domu. Vstupní hala měla naleštěnou bronzovou podlahu, která odrážela světlo pochodní a vypadala, jako by vřela. Nebyl tam strop, jen vrchol jeskyně vysoko nahoře. Tady dole si podle mě s deštěm nemusí dělat starosti.

Každé postranní dveře hlídala kostra ve vojenské výstroji. Některé kostry měly řecké brnění, další britské uniformy, jiné maskáče a rozervané americké vlajky kolem ramen. Svíraly kopí, muškety nebo pušky M-16. Nikdo z kostlivců nás neobtěžoval, ale jejich prázdné oční jamky nás sledovaly, jak jsme kráčeli halou k obrovským dveřím na opačné straně.

Dveře střežily dvě kostry amerických námořníků. Shlédly na nás a zašklebily se. Na hrudi držely raketometry.

„Víš,“ zamumlal Grover, „vsadím se, že Hádés nemá problémy s podomními prodáváči.“

Můj batoh už vážil tunu. Vůbec jsem netušil proč. Chtěl jsem ho otevřít a podívat se, jestli jsem někde náhodou nesebral zakutálenou bowlingovou kouli, ale teď na to nebyla vhodná doba.

„No, lidi,“ houkl jsem. „Neměli bysme... zaklepat?“

Po chodbě zavál horký vítr a dveře se rozletěly. Strážní ustoupili stranou.

„Myslím, že to znamená ‚vstupte‘,“ řekla Annabeth.

Místnost uvnitř vyhlížela přesně jako v mém snu, až na to, že tentokrát byl Hádův trůn obsazený.

Byl to třetí bůh, kterého jsem potkal, ale první, jenž mi doopravdy jako bůh připadal.

Především byl nejmíň tři metry vysoký, oblečený v černé hedvábné róbě a s korunou spletenou ze zlata. Plet' měl bílou jako albín, vlasy po ramena a černé jako uhel. Nebyl to svalovec jako Arés, ale vyzařoval sílu. Rozvaloval se na trůnu z lidských kostí a vypadal pružně, elegantně a nebezpečně jako panter.

Okamžitě mi připadlo, že by měl rozkazovat. Věděl víc než já. Měl by být mým pánem. Pak jsem si řekl, že toho nechám.

Působila na mě Hádova aura, stejně jako Arésova. Vládce mrtvých připomínal podobizny Adolfa Hitlera, Napoleona nebo teroristických vůdců, kteří ovládají sebevražedné atentátníky. Hádés měl stejně pronikavé oči, stejně fascinující d'ábelské osobní kouzlo.

„Jsi odvážný, žes sem přišel, synu Poseidóna,“ promluvil hladkým hlasem. „Po tom, co jsi mi provedl, to je opravdu velmi odvážné. Nebo jsi možná jen velmi hloupý.“

Klouby mi znecitlivěly, svádělo mě to lehnout si a jen tak si zdřímnout u Hádových nohou. Stočit se tam a spát navěky.

Potlačil jsem ten pocit a předstoupil jsem před něj. Věděl jsem, co musím říct: „Pane a strýčku, přišel jsem se dvěma žádostmi.“

Hádés povytáhl obočí. Když se na trůnu napřímil, v záhybech jeho černé róby se objevily tajemné usouzené tváře, jako by to roucho ušili z uvězněných duší z Trestných polí, snažících se uniknout pryč. Ta část mého mozku s poruchou pozornosti roztržitě uvažovala, jestli stejně vyrobili i zbytek jeho šatů. Jaké hrozné věci musí člověk v životě provést, aby ho vetkali Hádovi do spod'árů?

„Jenom se dvěma žádostmi?“ uculil se Hádés. „Drzé děcko. Jako by sis toho už nevzal dost sám. No tak mluv. Pobavilo mě to, takže tě prozatím na místě nezabiju.“

Polkl jsem naprázdno. Šlo to zhruba tak dobře, jak jsem se bál.

Podíval jsem se na prázdný menší trůn vedle Hádova. Měl tvar černého zlaceného květu. Zatoužil jsem, aby tu byla královna Persefona. Z mýtů jsem si vzpomínal, že dokáže mírnit manželovy nálady. Ale bylo léto. Persefona bude samozřejmě nahoře ve světě světla se svou matkou, bohyní zemědělství Démétér. Roční doby určují její návštěvy nahoře, ne oběh planety.

Annabeth si odkašlala. Její prst se mi zaryl do zad. „Vládce Háde,“ začal jsem. „Podívejte se, pane, mezi bohy nemůže být válka. Bylo by to... zlé.“

„Fakt zlé,“ dodal Grover, protože mi chtěl pomoci.

„Vraťte mi Diův mistrovský blesk,“ pokračoval jsem. „Prosím, pane. Nechte mě odnést ho na Olymp.“

Hádovi se nebezpečně rozsvítily oči. „Ty si troufáš dál předstírat svou nevinnost, po tom, cos provedl?“

Ohlédl jsem se na své přátele. Vypadali stejně zmateně jako já.

„Hm... strýčku,“ zamumlal jsem. „Říkáte ‚po tom, cos provedl‘. Co přesně jsem provedl?“

Trůnní sál se zachvěl zemětřesením tak silným, že ho nejspíš cítili až nahoře v Los Angeles. Ze stropu padaly sutiny. Všude ve zdech se rozlétly dveře a dovnitř vpochodovali kostlivci-bojovníci, byly jich stovky, ze všech období a národů západní civilizace. Rozestavili se po obvodu místnosti a zablokovali východy.

Hádés zařval: „Myslíš si, že já *chci* válku, bůžku?“

Chtěl jsem říct: *No, tihle chlapíci nevypadají na mírové aktivisty*. Ale napadlo mě, že by to asi byla nebezpečná odpověď.

„Vy jste vládce mrtvých,“ podotkl jsem opatrně.

„Válka by vám rozšířila říši, ne?“

„Typická věc, jakou říkají mí bratři! Myslíš, že potřebuju další území? Neviděls, jak daleko se táhnou Asfodelová pole?“

„No...“

„Máš představu, jak moc se má říše rozšířila jen za poslední století, kolik dalších oddělení jsem musel otevřít?“

Nadechl jsem se k odpovědi, ale Hádés už byl v ráži.

„Další hlídací duchové,“ zasténal. „Problémy s provozem v soudcovském pavilonu. Dvojnásobek přesčasů pro personál. Já býval velice bohatý bůh, Percy Jacksone. Ovládám všechny drahé kovy pod zemí. Ale ty náklady!“

„Charón by chtěl zvýšit plat,“ vyhrkl jsem, co se mi vynořilo v paměti. Sotva jsem to řekl, nejradši bych si zašil pusu.

„Nechod' na mě s Charónem!“ zařval Hádés. „Co objevil italské obleky, je nesnesitelný! Všude jsou jenom problémy a já je musím všechny zvládnout osobně! Blázním už jen z toho, jak dlouho to trvá z paláce k území! A pořád a pořád přicházejí další mrtví. *Ne*, bůžku. Já nepotřebuju získávat víc subjektů! *Já* jsem o tu válku nestál.“

„Ale vzal jste Diův mistrovský blesk.“

„To jsou lži!“ Další rachot. Hádés se zvedl z trůnu a vztyčil se do výše fotbalové branky. „Dia tvůj otec možná ošidí, chlapče, ale já tak hloupý nejsem. Já chápu jeho plán.“

„Jeho plán?“

„Ty jsi ten zloděj ze zimního slunovratu,“ vyštěkl. „Tvůj otec myslel, že si tě udrží jako malé tajemství. Nasměroval tě do trůnního sálu na Olympu. Vzal jsi mistrovský blesk a moji přilbici. Kdybych neposlal Lítici a ta tě neodhalila na akademii Yancy, Poseidónovi by se možná povedlo utajit plán na spuštění války. Ale teď jsi musel vyjít na světlo. Budeš odhalen jako Poseidónův zloděj a já dostanu zpátky svou přilbici!“

„Ale...“ promluvila Annabeth. Odhadoval jsem, že jí mozek maká rychlostí milionu kilometrů za hodinu. „Pane Háde, vaše přilbice temnoty se taky ztratila?“

„Nehraj si přede mnou na nevinátka, holka. Ty a ten satyr tomuhle hrdinovi pomáháte – přišli jste mi sem vyhrožovat Poseidónovým jménem, to je jasné, přinesli jste mi ultimátum. Copak si Poseidón myslí, že se dám vydírat, abych ho podporoval?“

„Ne!“ zahlaholil jsem. „Poseidón ne – já ne –“

„Neřekl jsem nic o zmizení přilbice,“ zabručel Hádés, „protože si nedělám iluze, že mi někdo na Olympu nabídne nejmenší spravedlnost, nejmenší pomoc. Sotva si můžu dovolit vypustit zprávu, že se postrádá můj nejmocnější nástroj strachu. A tak jsem po tobě pátral sám. Když bylo jasné, že jdeš za mnou přednést svou hrozbu, nepokoušel jsem se tě zastavit.“

„Nepokoušel jste se nás zastavit? Ale –“

„Hned mi vrať mou přilbici, nebo zarazím smrt,“ pohrozil Hádés. „To je můj protínávrh. Otevřu zemi a nechám mrtvé vyvalit se zpátky do světa. Udělám z vaší krajiny noční můru. A ty, Percy Jacksoně – tvoje kostra povede mou armádu z podsvětí.“

Kostlivci-bojovníci popošli o krůček kupředu a chystali si zbraně.

V tu chvíli bych se měl nejspíš děsit. Zvláštní bylo, že jsem si připadal uražený. Nic mě tak nerozzuří jako obvinění z něčeho, co jsem neudělal. Zažil jsem to mockrát.

„Jste stejně špatný jako Zeus,“ rozzlobil jsem se. „Myslíte si, že jsem vám něco ukradl? Proto jste na mě poslal Lítice?“

„Jistě,“ připustil Hádés.

„A ostatní nestvůry?“

Hádés ohrnul ret. „S tím nemám nic společného. Nechtěl jsem pro tebe rychlou smrt – chtěl jsem, aby ses ke mně dostal živý a mohl ses podrobit veškerému možnému mučení na Trestných polích. Proč myslíš, že jsem tě nechal tak snadno vejít do své říše?“

„Snadno?“

„Vrať mi můj majetek!“

„Ale já vaši přilbici nemám. Přišel jsem pro mistrovský blesk.“

„Který už máš!“ houkl Hádés. „Přišels sem s ním, ty pitomečku, a myslíš, že mi můžeš vyhrožovat!“

„Ale to ne!“

„Tak otevři batoh.“

Prepadlo mě hrozné tušení. Ta váha v batohu, jako bych tam měl bowlingovou kouli. To přece nemůže být...

Stáhl jsem si batoh ze zad a otevřel zip. Uvnitř byl víc než půlmetrový kovový válec, na obou stranách špičatý, hučící energií.

„Percy,“ zalapala po dechu Annabeth, „jak –“

„Já-já nevím. Já tomu nerozumím.“

„Vy hrdinové jste pořád stejní,“ odfrkl si Hádés. „Pýcha vám poplete hlavu, myslíte si, že přede mě můžete donést takovou zbraň. Nežádal jsem Diův mistrovský blesk, ale když už je tady, tak mi ho dáš. Určitě z něj bude vynikající trumf k vyjednávání. A teď... moji přilbici. Kde je?“

Ztratil jsem řeč. Žádnou přilbici jsem neměl. Netušil jsem, jak se mi ten mistrovský blesk dostal do batohu. Rád bych si myslel, že na mě Hádés zkouší nějaký trik. Hádés byl zlý. Ale svět se najednou úplně obrátil. Uvědomil jsem si, že si se mnou někdo zle zahrál. Někdo jiný poslal Dia, Poseidóna a Háda, aby si šli po krku. Mistrovský blesk byl v batohu a ten batoh jsem dostal od...

„Vládce Háde, počkejte,“ uklidňoval jsem ho. „To všechno je omyl.“

„Omyl?“ zahřměl Hádés.

Kostry na nás namířily své zbraně. Z výšky nad námi se ozvalo třepetání kožnatých křídel a tři Lítice se vrhly dolů a usadily se na opěradle trůnu svého pána. Ta s obličejem paní Doddsové se na mě lačně šklebila a práskala bičem.

„Žádný omyl,“ křičel Hádés. „Já vím, proč jsi přišel – znám pravý důvod, proč jsi přinesl ten blesk. Přišel jsi smlouvat o ni.“

Hádés vypustil z dlaně kouli zlatého ohně. Explodovala na schodech přede mnou a byla to moje máma, ztuhlá ve zlatém dešti, přesně jako v tu chvíli, když ji začal Mínótaurus škrtit.

Nemohl jsem promluvit. Natáhl jsem se a chtěl se jí dotknout, ale světlo bylo horké jako oheň.

„Ano,“ zakňoural Hádés spokojeně. „Vzal jsem si ji. Věděl jsem, Percy Jacksone, že o ni nakonec přijdeš smlouvat. Vrat' mi mou přilbici a já ji možná nechám jít. Víš, není mrtvá. Ještě ne. Ale když mě popudíš, změní se to.“

Myslel jsem na perly ve své kapse. Možná by mě z toho dostaly. Kdybych tak dokázal mámu osvobodit...

„Ach, ty perly,“ poznamenal Hádés a ve mně ztuhla krev. „Ano, můj bratr a jeho malé triky. Vytáhni je, Percy Jacksone.“

Ruka se proti mé vůli pohnula a vylovila perly.

„Jenom tři,“ zalitoval Hádés. „To je smůla. Uvědomuješ si, že každá ochrání jen jednu osobu? Tak si zkus vzít svou matku, bůžku. A kterého kamaráda tady necháš, aby se mnou trávil věčnost? Jen do toho. Vyber si. Nebo mi dej batoh a přijmi mé podmínky.“

Podíval jsem se na Annabeth a na Grovera. Tvářili se zasmušile.

„Podvedli nás,“ řekl jsem jim. „Zákeřně.“

„Ano, ale proč?“ zeptala se Annabeth. „A ten hlas v té jámě –“

„To ještě nevím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale mám v plánu se zeptat.“

„Rozhodni se, chlapče!“ zvolal Hádés.

„Percy.“ Grover mi položil ruku na rameno. „Nemůžeš mu dát ten blesk.“

„Já vím.“

„Nech mě tady,“ řekl. „Použij tu třetí perlu pro svou mámu.“

„Ne!“

„Já jsem satyr,“ nedal se přesvědčit Grover. „My nemáme duše jako lidi. Může mě mučit až k smrti, ale navždycky mě nedostane. Já se prostě převtělím do květiny nebo tak. Je to nejlepší cesta.“

„Ne.“ Annabeth vytáhla svůj bronzový nožík. „Běžte vy dva. Grovere, ty musíš Percyho chránit. Musíš získat licenci pátrače a začít hledat Pana. Odved’ odtud jeho mámu. Já chci padnout v boji.“

„V žádném případě,“ bránil se rozhodně Grover. „Zůstávám tu já.“

„Rozmysli si to, kozlíku,“ domlouvala mu Annabeth.

„Nechte toho, oba dva!“ Připadalo mi, jako by se mi srdce trhalo napůl. Oba toho se mnou tolik prožili. Vzpomínal jsem si, jak Grover střemhlav bombardoval Medúzu v zahradě soch a jak nás Annabeth zachránila před Kerberem. Přežili jsme Héfaiستovu jízdu ve vodním světě, Oblouk v St. Louis a kasino Lotos. Celé tisíce mil jsem si dělal starosti, že mě nějaký přítel zradí, ale tihle přátelé by to nikdy neudělali. V jednom kuse mě jenom zachraňovali a teď by klidně obětovali život za mou mámu.

„Já vím, co dělat,“ napadlo mě. „Vezměte si to.“

Podal jsem každému jednu perlu.

Annabeth se zdráhala: „Ale, Percy...“

Obrátil jsem se k mámě. Zoufale jsem se chtěl obětovat a použít poslední perlu pro ni, ale věděl jsem, co by mi řekla. Nikdy by mi to nedovolila. Musel jsem odnést blesk zpátky na Olymp a říct Diovi pravdu. Musel jsem zastavit válku. Nikdy by mi neodpustila, kdybych místo toho zachránil ji. Myslel jsem na proroctví na Vrchu polokrevných, které mi připadalo vzdálené milion let. *Na čem ti záleží nejvíce, nespasíš.*

„Je mi to líto,“ oslovil jsem ji. „Vrátím se. Najdu si nějakou cestu.“

Samolibý výraz na Hádově tváři se rozplynul. Řekl: „Bůžku...?“

„Já najdu vaši přilbici, strýčku,“ oznámil jsem mu. „Vrátím ji. Nezapomeňte zvýšit plat Charónovi.“

„Nevzpírej se mi –“

„A neuškodilo by občas si pohrát s Kerberem. Má rád červené gumové míčky.“

„Percy Jacksone, ty ne –“

Vykřikl jsem: „Ted', kamarádi!“

Rozmáčkli jsme perly nohou. Strašlivou chvíli se nic nedělo.

Hádés rozkázal: „Zničte je!“

Armáda koster vyrazila kupředu s vytasenými meči a střelnými zbraněmi nastavenými na plnou automatiku. Lítice vyrazily a biče jim zahorely.

Právě když kostry začaly pálit, vybuchly úlomky perel u mých nohou do návalu zeleného světla a závanu čerstvého mořského vzduchu. Uvěznila mě do sebe mléčně bílá koule a začala se zvedat ze země.

Annabeth a Grover byli přímo za mnou. Kopí a kulky neškodně jiskřily na perlových bublinách, jak jsme se vznášeli vzhůru. Hádés řval tak vztekle, až se celá pevnost otřásala. Tušil jsem, že v L. A. nebudou mít klidnou noc.

„Koukejte nahoru!“ zvolal Grover. „Narazíme!“

Jasně, hnali jsme se přímo na krápníky. Počítal jsem, že propíchnou bubliny a pak i nás.

„Jak ty věci sakra řídíš?“ zavolala Annabeth.

„Nezdá se mi, že bys je řídila líp!“ zakřičel jsem na ni.

Vyjekli jsme, když bubliny narazily do stropu, a pak... tma.

Jsmo mrtví?

Ne, pořád jsem cítil, jak se pohybujeme. Stoupali jsme přímo skrz pevnou skálu, lehce jako bublina ve vodě. V tom je síla těch perel, uvědomil jsem si – *Co patří moři, to se moři vždycky vrátí.*

Chvilí jsem za hladkými stěnami své koule nic neviděl a pak se bublina prodrala na dno oceánu. Dvě další mléčné koule, Annabetina a Groverova, pokračovaly se mnou, společně jsme stoupali vodou. *A plesk!*

Vylétli jsme na hladinu uprostřed zálivu v Santa Monice a srazili z prkna nějakého surfaře s rozhořčeným „Sakra!“

Popadl jsem Grovera a vlekl ho k bójce. Chytil jsem Annabeth a odtáhl ji tam taky. Kolem nás zvědavě kroužil velký bílý žralok dlouhý asi tři a půl metru.

Nakázal jsem mu: „Zmiz.“

Žralok se otočil a rychle se ztratil.

Surfař zakřičel něco o pitomcích a pádloval od nás, jak nejrychleji uměl.

Nějak jsem věděl, jaký je čas: brzo ráno, jedenadvacátého června, den letního slunovratu.

Los Angeles v dálce bylo v plamenech, ze čtvrtí po celém městě stoupaly mraky kouře. Došlo tu k zemětřesení, jasně, a byla to Hádova vina. Nejspíš za mnou právě teď posílá celou armádu mrtvých.

Ale v tu chvíli mě podsvětí netrápilo.

Musel jsem na břeh. Musel jsem dopravit Diův blesk zpátky na Olymp. A především jsem si musel vážně promluvit s tím bohem, který mě podvedl.

Dvacátá kapitola

BOJUJU SE SVÝM PITOMÝM PŘÍBUZNÝM

Vyzvedl nás člun pobřežní hlídky, ale záchranáři měli moc práce, aby se nám nějak extra věnovali nebo se zajímali, jak se tři děti dostaly doprostřed zálivu. Museli zvládnout katastrofu. Vysílačky měly zavažené neustálými nouzovými hlášeními.

Vysadili nás na molu v Santa Monice s ručníky kolem ramen a lahvemi na vodu s nápisy JSEM JUNIORSKÁ POBŘEŽNÍ HLÍDKA! a hnali se zachraňovat další lidi.

Oblečení jsme měli promočené, dokonce i já. Když se objevil člun pobřežní hlídky, v duchu jsem se modlil, aby mě nevytáhli z vody dokonale suchého, což by jistě vzbudilo zvědavost. A tak jsem silou vůle nasákl vodou. Jasně, mé obvyklé nepromokavé kouzlo mě opustilo. Byl jsem navíc bez bot, protože jsem je dal Groverovi. Ať se pobřežní hlídka radši diví, proč je jeden z nás bosý, než aby se zajímala, proč má jeden z nás kopyta.

Když jsme se dostali na souš, klopýtali jsme po pláži a dívali se, jak město hoří na pozadí nádherného východu slunce. Připadalo mi, jako bych právě vstal z mrtvých – a taky to tak bylo. V batohu mě tížil Diův mistrovský blesk. Srdce jsem měl ještě těžší z toho, jak jsem viděl mámu.

„Nechce se mi tomu věřit,“ uvažovala nahlas Annabeth.
„Urazili jsme celou tu cestu –“

„Byl to podraz,“ odfrkl jsem si. „Strategie hodná Athény.“

„Bacha,“ varovala mě.

„Tys to pochopila, že jo?“

Sklopila oči a její vztek se rozplynul. „Jo. Pochopila.“

„No, já teda ne!“ stěžoval si Grover. „Vysvětlil by mi někdo –“

„Percy...“ přerušila ho Annabeth. „Tvoji mámy je mi líto. Moc líto...“

Dělal jsem, že ji neslyším. Kdybych začal mluvit o mámě, rozbrečel bych se jako malý kluk.

„Prorocví se nemýlilo,“ řekl jsem. „Vydáš se na západ, bohu se postavíš, který se obrátil.“ Ale to nebyl Hádés. Hádés nechtěl válku mezi Velkou trojkou. Tu krádež spáchal někdo jiný. Někdo ukradl Diův mistrovský blesk a Hádovu přilbici a obvinil mě, protože jsem Poseidónův syn. Poseidónovi to budou dávat za vinu obě strany. Do dnešního soumraku tu bude trojstranná válka. A způsobím ji já.“

Grover popleteně zavrtěl hlavou. „Ale kdo by byl tak vypočítavý? Kdo by tak moc chtěl válku?“

Zastavil jsem se na místě a podíval se po pláži. „Sakra, hned si vzpomenu.“

Jasně, stál tam, čekal na nás ve svém černém koženém kabátě a slunečních brýlích, na rameni hliníkovou baseballovou pátku. Za ním burácela motorka a přední reflektor barvil písek doruda.

„Čau, kluku,“ pozdravil mě Arés a vypadal, že je potěšený, že mě vidí. „Měls natáhnout brka.“

„Vy jste mě podvedl,“ procedil jsem skrz zuby. „To vy jste ukradl tu přilbici a mistrovský blesk.“

Arés se zašklebil. „No, vlastně jsem to neukrad osobně. Že by si bohové mezi sebou kradli symboly moci – na to je pořádný zákaz. Ale nejsi jedinej hrdina na světě, kterej umí dělat poskoka.“

„Koho jste zneužil? Clarisse? Byla tam při zimním slunovratu.“

Ta myšlenka ho zřejmě pobavila. „To je fuk. Jde o to, kluku, že brzdíš válečný úsilí. Podívej se, měls v podsvětí umřít. Starej Chaluháč by se pak naštval na Háda, že tě zabil. Mrtvolák měl mít Diův mistrovské blesk, takže Zeus by se naštval *na něho*. A Hádés pořád hledá tohle...“

Vytáhl z kapsy kuklu – takovou, jakou nosí bankovní lupiči – a umístil ji na řídítka motorky. Kukla se okamžitě změnila v opracovanou bronzovou válečnou přilbici.

„Přilbice temnoty,“ zalapal po dechu Grover.

„Přesně tak,“ potvrdil Arés. „Kde jsem to přestal? Á, Hádés bude naštvanej na Dia i na Poseidóna, protože neví, kdo mu to vzal. A brzičko tu budeme mít rozjetou pořádnou trojstrannou pranicí.“

„Ale je to vaše rodina!“ zaprotestovala Annabeth.

Arés pokrčil rameny. „Takový války jsou nejlepší. Vždycky jsou nejkrvavější. Odjakživa říkám: nic se nevyrovná koukání na to, jak se příbuzný mydlí mezi sebou.“

„Vy jste mi ten batoh dal v Denveru,“ řekl jsem. „Mistrovský blesk tam byl celou dobu.“

„Jo a ne,“ připustil Arés. „Pro tvůj smrtelnej mozeček je to asi těžký pochopit, ale batoh je pouzdro na mistrovskej blesk, jenom trochu proměněný. Blesk je s ním spojenej, něco jako ten meč, cos dostal, kluku. Vždycky se ti vrátí do kapsy, že jo?“

Netušil jsem, jak o tom Arés ví, ale předpokládal jsem, že bůh války má přehled o zbraních v popisu práce.

„Zkrátka,“ pokračoval Arés, „pohrál jsem si trošku s magií, takže blesk se vrací do pouzdra jenom tehdy, jakmile se dostaneš do podsvětí. Když se přiblížíš k Hádovi... Bingo, už ti to došlo. Kdybys po cestě umřel – žádná škoda. Zbraň by mi zůstala.“

„Ale proč jste si ten mistrovský blesk prostě nenechal?“ chtěl jsem vědět. „Proč jste ho poslal Hádovi?“

Arésovi zaškubalo v čelisti. Na chvíli to vypadalo, jako by poslouchal nějaký jiný hlas, hluboko v hlavě. „Proč jsem ne... jo... s takovou palebnou silou...“

Zůstal v tom vytržení vteřinu... dvě vteřiny...

Vyměnil jsem si nervózní pohled s Annabeth.

Arésova tvář se rozjasnila. „Nechtěl jsem mít trable. Lepší, když tě přistihli s kalhotama dole, jak máš ten blesk.“

„Lžete mi,“ osočil jsem ho. „Poslat blesk do podsvětí nebyl váš nápad, že ne?“

„Jasně že byl!“ Ze slunečních brýlí mu vyrazil kouř, jako by měly vzplanout.

„Vy jste tu krádež nenařídil,“ hádal jsem. „Někdo jiný poslal nějakého hrdinu, aby ukradl ty dvě věci. A vy jste ho dostal až pak, když vás Zeus poslal chytat zloděje. Ale nepředal jste ho Diovi. Něco vás přesvědčilo, abyste ho nechal jít. Schoval jste ty věci,

dokud se neobjeví nějaký nový hrdina a nedoručí je tam, kam patří. Rozkazuje vám ta věc v jámě.“

„Já jsem bůh války! Od nikoho rozkazy nepřijímám! Já nemám sny!“

Zaváhal jsem. „Kdo tady mluvil o snech?“

Arés byl vzteky bez sebe, ale pokoušel se to zakrýt domýšlivým šklebem.

„Vraťme se k tomu prvořadému úkolu, chlapče. Jsi naživu. Nemůžu tě nechat vzít ten blesk na Olymp. Ještě bys ty tupce přesvědčil. Takže tě budu muset zabít. Neber si to osobně.“

Luskl prsty. Písek u jeho nohou vybuchl a vyrazil z něj divoký kanec, ještě větší a odpornější než ten, jehož hlava visela nade dveřmi srubu číslo sedm v Táboře polokrevných. Zvíře hrabalo kopyty v písku, zíralo na mě slídivými očky, sklonilo tesáky, ostré jako břitva, a čekalo na rozkaz zabít.

Ustoupil jsem do příboje. „Bojujte se mnou sám, Arési.“

Rozesmál se, ale slyšel jsem v tom něco jako... rozpačitost. „Ty máš jenom jedno nadání, kluku, utíkat. Utekls před Chimérou. Utekls z podsvětí. Ty nemáš to, co si boj žádá.“

„Máte strach?“

„Leda tak ve tvech pubertáckejch snech.“ Ale sluneční brýle se mu začínaly tavit žárem očí. „Nezaplítám se do ničeho osobně. Sorry, kluku. Nejsi v mojí lize.“

Annabeth vykřikla: „Percy, uteč!“

Obří kanec vyrazil.

Ale já už skončil s utíkáním před nestvůrami. Nebo před Hádem, Arésem a kýmkoli.

Jak se na mě kanec valil, otevřel jsem pero a ustoupil. V rukách se mi objevil Anaklusmos. Ťal jsem nahoru. K nohám mi padl odsekнутý pravý kančí kel a zmatené zvíře se hnalo do moře.

Zavolal jsem: „Vlna!“

Okamžitě se zničehonic zvedla voda a spolkla kance, obalila ho jako deka. Zvíře jen kviklo hrůzou. A pak bylo pryč, pohltilo ho moře.

Obrátil jsem se zpátky k Arésovi. „Teď se mnou budete bojovat?“ zeptal jsem se. „Nebo se schováte za dalšího ochočeného čuníka?“

Arésovi zbrunátněla tvář vztekem. „Dej si pozor, kluku. Moh bych tě proměnit ve –“

„Švába,“ doplnil jsem ho. „Nebo v tasemnici. Jo, to věřím. To by vám zachránilo ten váš božský zadek před výpraskem, co?“

Vršek brýlí mu olizovaly plameny. „Člověče, ty si vážně koleduješ, abych z tebe udělal fašírku.“

„Pokud prohraju, proměňte si mě, v co chcete. Vezměte si blesk. Jestli vyhraju, přilbice i blesk jsou moje a vy budete muset zmizet.“

Arés se ušklíbl.

S rozmachem si sundal baseballovou pátku z ramene. „Jak chceš tu nakládačku: klasicky, nebo moderně?“

Ukázal jsem mu svůj meč.

„Bezva, chlapečku,“ zaburácel. „Takže klasicky.“ Baseballová pátk se proměnila ve veliký obouruční meč. Rukojeť tvořila veliká stříbrná lebka s rubínem v ústech.

„Percy,“ přemlouvala mě Annabeth. „Nedělej to. Je to bůh.“

„Je to zbabělec,“ odsekl jsem jí.

Polkla. „Vezmi si aspoň tohle. Pro štěstí.“

Sundala si šňůrku se svými pěti korálky za pět let v táboře a s prstenem od otce a přivázala mi ji na krk.

„Usmíření,“ řekla. „Athéna a Poseidón spolu.“

Ve tváři jsem cítil trochu horko, ale podařilo se mi vyloudit úsměv. „Díky.“

„A vezmi si i tohle,“ přidal se Grover. Podal mi pomačkanou plechovku, kterou si nejspíš šetřil v kapse tisíc mil. „Satyrové stojí za tebou.“

„Grovere... já nevím, co mám říct.“

Poplálal mě po rameni. Nacpal jsem si plechovku do zadní kapsy.

„Už jste s tím loučením hotový?“ Arés ke mně popošel, černý kožený kabát za ním vlál a meč se ve vycházejícím slunci leskl

jako oheň. „Já bojuju už celou věčnost, kluku. Moje síla je neomezená a nemůžu umřít. Co máš ty?“

Menší sebevědomí, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem neřekl nic. Držel jsem se v příboji a zacouval do vody až po kotníky. Vzpomínal jsem, co řekla Annabeth v restauraci v Denveru, bylo to tak dávno: *Arés má sílu. Ale to je všechno. Dokonce i síla se musí někdy sklonit před moudrostí.*

Sekl dolů směrem k mé hlavě, ale já už tam nebyl.

Mé tělo myslelo za mě. Voda jako by mě vytlačila do vzduchu a já se vymrštil přes Arése a po cestě dolů jsem sekl mečem. Ale Arés byl stejně rychlý. Otočil se a odvrátil jílcem meče úder, který ho měl zasáhnout přímo do páteře.

Zašklebil se. „To nebylo špatný, vůbec ne.“

Znovu sekl a já musel vyskočit na suchou zem. Pokusil jsem se uhnout, abych se dostal zpátky do vody, ale Arés zřejmě věděl, co mám v plánu. Vyžrál na mě, útočil tak tvrdě, že jsem musel soustředit veškerou pozornost, aby mě nerozkrájel na kousky. Pořád jsem couval od příboje. Nedokázal jsem přijít na žádný průlom k útoku. Arésův meč měl o několik stop delší dosah než Anaklusmos.

Přibliž se, poradil mi Luke jednou při našich lekcích šermování. Když máš kratší čepel, přibliž se.

S dalším seknutím jsem se dostal na dosah, ale Arés na to čekal. Vyrázil mi meč z rukou a nakopl mě do prsou. Letěl jsem vzduchem – šest, možná devět metrů. Byl bych si zlomil vaz, kdybych nedopadl do měkkého písku duny.

„Percy!“ vykřikla Annabeth. „Poldové!“

Viděl jsem dvakrát. Měl jsem pocit, jako by mě do hrudi právě zasáhlo beranidlo, ale podařilo se mi vyškrábat se na nohy.

Nemohl jsem spustit zrak z Arése ve strachu, že mě rozetne na půlky, ale koutkem oka jsem viděl na pobřežním bulváru záblesky červených světél. Bouchala dvířka aut.

„Tamhle!“ vykřikl někdo. „Vidíte?“

Nevrlý hlas policajta: „Vypadá jako ten kluk v televizi... co to sakra...“

„Ten chlap je ozbrojený,“ ozval se další policajt. „Zavolej posily.“

Arésova čepel sekla do písku a já se odvalil na bok.

Rozběhl jsem se pro svůj meč, sebral ho a ohnal se Arésovi po tváři, ale docílil jsem jen toho, že se ostří zase odklonilo.

Jako by Arés předvídal, co hodlám udělat.

Ustoupil jsem k příboji a přinutil ho jít za mnou.

„Přiznej to, kluku,“ dožadoval se Arés. „Nemáš naději. Jenom si s tebou hraju.“

Smysly mi jely na plné obrátky. Teď jsem chápal, co Annabeth říkala o tom, že hyperaktivita s poruchou pozornosti udrží člověka naživu v boji. Byl jsem naprosto bdělý, zaznamenával jsem každý drobný detail.

Viděl jsem, kde se Arésovo tělo napíná. Odhadl jsem, kudy zaútočí. Zároveň jsem si uvědomoval Annabeth a Grovera sotva deset metrů vlevo. Viděl jsem, jak s kvílející sirénou přijelo druhé policejní auto. Začínali se scházet diváci, lidé, kteří kvůli zemětřesení bloudili po ulicích. Měl jsem pocit, že jsem v davu zahlédl pár postav, které se pohybovaly zvláštním klusavým krokem maskovaných satyrů. Byly tam i mihotající se obrysy duchů, jako by mrtví od Háda povstali a šli se podívat na ten boj. Slyšel jsem plácání kožnatých křídel, kroužících někde nahoře.

Další sirény.

Ustoupil jsem dál do vody, ale Arés byl rychlý. Hrot jeho čepele mi rozerval rukáv a poškrábal předloktí.

Ozval se hlas z policejního megafonu: „Odhod'te pušky! Položte je na zem. Okamžitě!“

Pušky?

Podíval jsem se na Arésovu zbraň a zdálo se mi, že se mihotá: chvíli vypadala jako brokovnice a chvílemi jako obouruční meč. Nevěděl jsem, co lidé vidí v mých rukách, ale věděl jsem jistě, že se jim to nebude líbit.

Arés se obrátil a zabodl pohled do obecenstva, což mi dalo možnost na chvíli si vydechnout. Teď už tam stálo pět policejních aut. Za nimi se krčila řada poldů a mířila na nás pistolemi.

„Tohle je soukromá věc!“ zařval Arés. „Zmizte!“

Máchl rukou a přes hlídková auta se převalila stěna rudého ohně. Policajti se taktak stačili schovat, než jim auta vybuchla. Dav za nimi se s ječením rozutíkal.

Arés zaburácel smíchem. „Tak, malej hrdino. Dáme tě na rožeň.“

Máchl mečem. Odklonil jsem jeho čepel. Dostal jsem se natolik blízko, že jsem mohl zaútočit. Pokusil jsem se ho ošidit fintou, ale srazil můj úder stranou. Vlny mi teď narážely do zad. Arés byl ve vodě až po stehna, brodil se za mnou.

Cítil jsem rytmus moře, vlny rostly, jak se valil příboj, a já najednou dostal nápad. *Malé vlny*, pomyslel jsem si. A voda za mnou ustoupila. Zadržoval jsem příliv silou vůle, ale napětí rostlo jako bublinky pod zátkou.

Arés postupoval vpřed a sebejistě se usmíval. Svěsil jsem čepel, jako bych byl moc vyčerpaný, abych pokračoval. *Počkej si*, doporučil jsem moři. Tlak mě teď málem odlepoval ode dna. Arés zvedl meč. Uvolnil jsem příboj a vyskočil, vrhl se na vlně přímo přes Arése.

Dvoumetrová stěna vody ho praštila naplno do obličeje, nadával a prskal s pusou plnou chaluh. Přistál jsem za ním, až to mohutně cáklo, a namířil jsem mu na hlavu, jak jsem to udělal předtím. Obrátil se včas, aby stačil zvednout meč, ale tentokrát byl zmatený, ten trik nečekal. Změnil jsem směr, odskočil stranou a bodl Anaklusem přímo dolů do vody. Probodl jsem špičkou meče bohovu patu.

Oproti řevu, který následoval, působilo Hádovo zemětřesení jako maličkost. Samo moře odstoupilo od Arése pryč; voda nechala kolem vlhký kruh písku, široký asi patnáct metrů.

Z rány v botě boha války proudil ichor, zlatá krev bohů. Výraz v jeho tváři byl víc než nenávistný. Byla to bolest, šok, naprostá nevíra, že byl zraněn.

Kulhal ke mně a mumlal prastaré řecké kletby.

Něco ho zastavilo.

Jako by najednou mrak zakryl slunce, ale bylo to horší. Světlo vybledlo. Zvuky a barvy zmizely. Po pláži proplulo něco chladného

a tíživého, zpomalilo to čas, snížilo teplotu k bodu mrazu a vzbudilo ve mně pocit, že život je beznadějný a boj je k ničemu.

Temnota se zvedla.

Arés stál jako omráčený.

Za námi hořela policejní auta. Dav diváků se rozutekl. Annabeth a Grover stáli v šoku na pláži a pozorovali, jak voda zase proudí kolem Arésových nohou a jeho zářivě zlatý ichor se rozplývá ve vlnách.

Arés sklonil meč.

„Udělal sis pěkného nepřítele, bůžku,“ zaburácel. „Zpečetil sis osud. Pokaždý, když zvedneš čepel v boji, každým, když zadoufáš v úspěch, ucejtíš moje prokletí. Dávej si pozor, Persee Jacksone. Dávej si pořádného bacha.“

Jeho tělo začínalo zářit.

„Percy!“ vykřikla Annabeth. „Nedívej se na to!“

Odvrátil jsem se, když bůh Arés odhalil svou pravou nesmrtelnou podobu. Nějak jsem věděl, že kdybych se na všechno díval, rozpadl bych se úplně na popel.

Světlo pohaslo.

Ohlédl jsem se. Arés byl pryč. Příboj se odvalil a objevila se v něm Hádova bronzová přilbice temnoty. Sebral jsem ji a vydal se ke kamarádům.

Ale než jsem tam došel, uslyšel jsem plácání kožnatých křídel. Z nebe se snesly tři zle se tvářící báby v krajkových kloboucích a s planoucími biči a přistály přede mnou.

Prostřední Lítice, ta, která bývala paní Doddsovou, předstoupila přede mě. Cenila tesáky, ale pro jednu nevypadala výhružně. Tvářila se spíš zklamaně, jako kdyby si mě ráda dala k večeři, ale bála se, že se jí ze mě udělá zle.

„Viděly jsme to celé,“ zasyčela. „Takže... tos vážně nebyl ty?“

Hodil jsem jí přilbici a ona ji překvapeně chytila.

„Vraťte to vládci Hádovi,“ nakázal jsem nestvůrám. „A řekněte mu pravdu. Vyřídte mu, aby odvolal válku.“

Zaváhala a pak si přejela rozeklaným jazykem přes zelené kožnaté rty. „Žij spravedlivě, Percy Jacksone. Staň se pravým

hrdinou. Protože pokud to nesplníš, pokud se mi ještě někdy dostaneš do spárů...”

Zahihňala se, vychutnávala si tu představu. Pak se zvedla se svými sestrami na netopýřích křídlech, vznesla se na zakouřenou oblohu a zmizela.

Připojil jsem se ke Groverovi a k Annabeth, kteří, na mě ohromeně zírali.

„Percy...” zašeptal Grover se zatajeným dechem. „To bylo tak neuvěřitelně...”

„Děsivé,” doplnila Annabeth.

„Parádní!” opravil ji Grover.

Necítil jsem se děsivě. A rozhodně jsem se necítil parádně. Byl jsem k smrti unavený, rozbolavělý a úplně vyčerpaný.

„Cítili jste, lidi, to... ať to bylo, co chtělo?” zeptal jsem se.

Oba stísněně přikýkli.

„To musely být ty Lítice nahoře,” myslel si Grover.

Ale já jsem o tom nebyl přesvědčený. Něco Arésovi zabránilo mě zabít a to, co to mohlo udělat, bylo mnohem silnější než Lítice.

Podíval jsem se na Annabeth a oba jsme cítili, že si rozumíme. Teď už jsem věděl, co bylo v té jámě a co promlouvalo ze vstupu do Tartaru.

Vzal jsem si od Grovera zpátky batoh a podíval se dovnitř. Mistrovský blesk tam pořád byl. Taková malá věc, která málem způsobila třetí světovou.

„Musíme se dostat zpátky do New Yorku,” prohlásil jsem. „Do večera.”

„To nejde,” hlesla Annabeth, „pokud bychom —“

„Neletěli,” souhlasil jsem.

Zírala na mě. „Myslíš jako letět letadlem, před kterým tě varovali, aby tě Zeus nesrazil z oblohy, *a navíc* vézt zbraň ničivější než jaderná bomba?”

„Jo,” broukl jsem. „Přesně tak. Pojd’me.”

Jedenadvacátá kapitola

SPLÁCÍM ÚČET

Je zábavné, jak si lidi dokážou přizpůsobit rozum okolnostem a napasovat je do své verze skutečnosti. To mi kdysi dávno řekl Cheirón. Jako obvykle jsem jeho moudrost ocenil až mnohem později.

Podle zpráv z L. A. výbuch na pláži v Santa Monice způsobil šílený únosce, který vypálil z brokovnice na policejní auto. Náhodou při tom zasáhl plynové potrubí, poškozené při zemětřesení.

Ten šílený únosce (tedy Arés) byl ten samý chlap, který mě a další dva mladistvé unesl v New Yorku a při desetidenní hrůzné cestě nás vláčil přes celou zem.

Ubohý malý Percy Jackson tedy nakonec nebyl mezinárodní kriminálník. V tom autobusu v New Jersey způsobil rozruch, když se pokoušel uniknout únosci (a svědkové by s odstupem přísahali, že viděli toho chlapa v koženém oblečení v autobusu – „Jak to, že jsem si na něj nevzpomněl dřív?“). Ten šílenec zavinil i výbuch v Oblouku v St. Louis. Takovou věc by koneckonců dítě nezvládlo. Starostlivá servírka v Denveru viděla toho chlapa, jak před restaurací vyhrožuje svým obětem, přiměla přítele, aby to vyfotil, a uvědomila policii. Odvážný Percy Jackson (začínal jsem toho kluka mít rád) nakonec v Los Angeles ukradl svému únosci zbraň a na pláži ho v souboji pušky proti brokovnici porazil. Policie dorazila právě včas. Ale ten obrovský výbuch zničil pět policejních aut a únosce uprchl. Ke ztrátám na životech nedošlo. Percy Jackson a jeho dva kamarádi byli bezpečně převzati do péče policie.

Touhle historkou nás nakrmili reportéři. My jsme jen přikyvovali a chovali se vykořeňeně a vyčerpaně (což nám zvláštní práci nedalo) a hráli před kamerami ztýrané děti.

„Nechci nic jiného,“ brebtal jsem a dusil se slzami, „než se zase setkat se svým milujícím nevlastním otcem. Vždycky, když jsem ho viděl v televizi, když o mně mluvil jako o zločinném spratkově, věděl jsem... že to přežijeme. A vím, že by rád odměnil každého člověka z tohoto krásného města Los Angeles nějakým výrobkem ze svého obchodu. Tady je jeho telefon.“ Policie a reportéři byli tak dojatí, že dali kolovat klobouk a vybrali peníze na tři letenky na nejbližší letadlo do New Yorku.

Věděl jsem, že není jiná možnost než letět. Doufal jsem, že Zeus vzhledem k okolnostem přimhouří oči. Ale stejně bylo těžké přinutit se do toho letadla nastoupit.

Start byl jako zlý sen. Každá malá turbulence mě děsila víc než řecká nestvůra. Křečovitě jsem svíral opěradla až do té doby, než jsme bezpečně přistáli na letišti La Guardia. U východu na nás čekali zástupci místního tisku, ale podařilo se nám vyhnout se jim díky Annabeth, která reportéry odlákala ve své neviditelné čepici Yankeů. Vykřikla: „Tamhle jsou, u toho zmrzlinového stroje! Pojd'te!“ a pak se k nám připojila u výdeje zavazadel.

U stanoviště taxíků jsme se rozdělili. Řekl jsem Annabeth a Groverovi, aby se vrátili na Vrch polokrevných a vypověděli Cheirónovi, co se stalo. Protestovali a bylo těžké nechat je jít po tom, co jsme spolu prožili, ale věděl jsem, že tuhle poslední část výpravy musím zvládnout sám. Pokud se něco pokazí, pokud mi bohové neuvěří... Chtěl jsem, aby Annabeth a Grover přežili a mohli říct Cheirónovi pravdu.

Skočil jsem do taxíku a zamířil na Manhattan.

O půl hodiny později jsem vcházel do haly Empire State Building.

V těch roztrhaných šatech a s poškrábaným obličejem jsem musel vypadat jako malý bezdomovec. Nespal jsem nejméně čtyřicet hodin.

Došel jsem k hlídači u předního pultu a oznámil jsem mu: „Šestisté patro.“

Četl si tlustou knihu s obrázkem čaroděje na přední straně. Fantasy mě moc nebere, ale ta knížka musela být dobrá, protože hlídači chvíli trvalo, než zvedl oči. „Takové poschodí tu nemáme, chlapečku.“

„Potřebuju se setkat s Diem.“

Věnoval mi nepřítomný úsměv. „Co to?“

„Slyšel jste.“

Už jsem byl skoro přesvědčený, že ten chlapík je jenom normální smrtelník a že bych toho měl radši nechat, než zavolat hlídku se svěřací kazajkou, když odpověděl: „Bez objednání to nejde, chlapečku. Vládce Zeus nepřijímá nikoho, kdo není ohlášený.“

„No, myslím, že udělá výjimku.“ Stáhl jsem si ze zad batoh a rozepnul ho.

Hlídač koukl dovnitř na kovový válec a pár vteřin nechápal, co to je. Pak zbledl. „Snad to není...“

„Ano, je,“ potvrdil jsem. „Chcete, abych to vytáhl a –“

„Ne! Ne!“ Vyhrabal se ze sedadla, zašmátral po stole po přístupové kartě a podal mi ji. „Vstrč to do bezpečnostní drážky. Dej pozor, aby s tebou ve výtahu nikdo nebyl.“

Udělal jsem, co mi řekl. Jakmile se dveře výtahu zavřely, vstrčil jsem kartu do otvoru. Zmizela a na panelu se objevilo nové tlačítko, červené s nápisem 600.

Zmáčkl jsem ho a čekal a čekal.

Hrála tu hudba. „Kapky deště mi skrápějí hlavu...“

Konečně zaznělo *cing*. Dveře se odsunuly. Vystoupil jsem a málem mě trefil šlak.

Stál jsem na úzkém kamenném chodníčku přímo ve vzduchu. Pode mnou byl Manhattan. Viděl jsem ho jako z letadla. Bílé mramorové schody přede mnou se táhly po hřebenu mraku do nebe. Putoval jsem pohledem na konec schodiště a můj mozek nedokázal pochopit, co tam vidí.

Podívejte se znovu, nabádal mozek moje oči.

My se díváme, tvrdily oči. Vážně to tam je.

Z vršku mraků se zvedal vrchol hory bez špičky, temeno bylo pokryté sněhem. Ke svahu hory se lepily desítky patrových paláců

– město sídel – a všechny měly kryté bílé sloupořadí, zlacené terasy a bronzové koše na oheň, zářící tisíce ohňů. K vrcholu, kde se na sněhu leskl největší palác, se ostře vinuly cesty. Ve vratce usazených zahradách rostly olivovníky a kvetly růžové keře. Rozeznal jsem trh pod širým nebem, plný pestrobarevných stanů, kamenný amfiteátr, vybudovaný na jedné straně hory, hipodrom a koloseum na druhé. Bylo to staré řecké město, jenže neleželo v rozvalinách. Bylo nové, čisté a barevné, podobně musely vypadat Athény před pětadvaceti staletími.

To místo tu nemůže být, říkal jsem si. Vrchol hory visící nad New Yorkem jako asteroid těžký miliard tun? Jak by mohlo něco takového kotvit nad Empire State Building, přímo ve výhledu milionů lidí, a přesto si toho nikdo nevšiml?

Ale bylo tu. A byl jsem tu i já.

Putoval jsem po Olympu jako v mrákotách. Minul jsem pár chichotajících se lesních nymf, které na mě ze své zahrady házely olivy. Pouliční prodavači na trhu mi nabízeli ke koupi ambrózii na špalku, nový štít a nefalšovanou repliku zlatého rouna z lesklé vlny – Znáte z Héfaištovy televize! V parku ladilo devět múz nástroje na koncert, zatímco se scházel malý dav – satyrové, Najády a skupina pohledných pubertáků, což mohli být drobnější bohové a bohyně. Nezdálo se, že by si někdo dělal hlavu z nadcházející občanské války. Vlastně to vypadalo, že všichni mají slavnostní náladu. Několik z nich se obrátilo, sledovalo, jak je mívám, a šeptalo si mezi sebou.

Stoupal jsem po hlavní cestě k velikému paláci na vrcholku. Byla to převrácená kopie paláce v podsvětí. Tam bylo všechno černé a bronzové. Tady se všechno lesklo bíle a stříbrně.

Uvědomil jsem si, že Hádés musel svůj palác postavit tak, aby připomínal tento. Nebyl na Olympu vítán kromě zimního slunovratu, a tak si vybudoval vlastní Olymp pod zemí. Přes mou špatnou zkušenost mi bylo toho chlapíka trochu líto. Připadalo mi nefér být vyhnán z takového místa. Po tom by zahořkl každý.

Schody vedly nahoru na ústřední nádvoří. Za ním byl trůnní sál.

Sál není správné slovo. Ve srovnání s ní vypadala nádražní hala Grand Central jako komora na košťata. Masivní sloupy se zvedaly ke stropu s kupolí, pozlacenou pohyblivými souhvězdími.

Dvanáct trůnů pro tvory velikosti Háda bylo uspořádáno do tvaru obráceného U, přesně jako sruby v Táboře polokrevných. V ohništi uprostřed praskal obří oheň. Trůny byly prázdné, kromě dvou na konci: hlavního trůnu vpravo a toho hned vlevo od něj. Nemusel jsem se ptát, kdo jsou ti dva bohové, kteří na nich seděli a čekali, až před ně předstoupím. S třesoucím se nohama jsem se k nim blížil.

Bohové měli obří lidské postavy stejně jako Hádés, ale nedokázal jsem se na ně podívat, aniž bych necítil brnění, jako by mi tělo mělo začít hořet. Zeus, vládce bohů, měl na sobě tmavě modrý proužkovaný oblek. Seděl na prostém trůnu z ryzí platiny. Měl pečlivě zastřiženou bradku, prokvetlou šedinami jako bouřkový mrak. Tvář měl nádhernou a zachmuřenou a oči šedivě jako déšť. Jak jsem se k němu blížil, vzduch praskal a byl cítit po ozonu.

Bůh sedící vedle něj byl určitě jeho bratr, ale oblečený byl úplně jinak. Připomínal mi plážového tuláka z Key West na Floridě. Měl kožené sandály, khaki bermudy a košili značky Tommy Bahama, posetou kokosy a papoušky. Plet' měl opálenou dohněda a ruce zjizvené jako nějaký rybář ze starých časů. Byl černovlasý jako já. Ve tváři měl stejný rozladěný výraz, který mi vždycky zajistil nálepku rebela. Ale jeho oči barvy mořské zeleně jako ty moje lemovaly vrásky od slunce, které mi prozradily, že se taky hodně usmívá.

Jeho trůn byla židle rybáře z širého moře, ten jednoduchý otočný typ s černým koženým sedadlem a zabudovaným pouzdem na rybářský prut. Místo prutu v něm ale vězel bronzový trojzubec, poblikávající na špicích zeleným světlem.

Bohové se nehýbali ani nemluvili, ale ve vzduchu bylo znát napětí, jako by se spolu právě pohádali.

Došel jsem k rybářskému trůnu a poklekl u jeho paty. „Otče.“ Netroufal jsem si vzhlednout. Srdce mi bušilo. Cítil jsem, jak z těch

dvou bohů vyzařuje energie. Kdybych řekl něco špatně, rozdrtili by mě na prach, o tom jsem nepochyboval.

Zeus po mé levé ruce promluvil: „Neměl by ses nejprve obrátit k vládci tohoto domu, chlapče?“

Držel jsem hlavu skloněnou a čekal.

„Klid, bratře,“ ozval se konečně Poseidón. Jeho hlas ve mně rozvířil mé nejstarší vzpomínky: ta teplá zář, kterou jsem si pamatoval jako dítě, dotyk ruky tohoto boha na čele. „Chlapec vzdává čest svému otci. To je jediné správné.“

„Takže se k němu pořád znáš?“ vyzvídal Zeus výhružně. „Hlásíš se k tomuhle dítěti, které jsi zplodil navzdory naší svatě přísaze?“

„Přiznal jsem svůj poklesek,“ řekl Poseidón. „Teď si poslechnu, co řekne.“

Poklesek.

V krku mi narostl knedlík. Nic víc nejsem? Poklesek? Výsledek boží chyby?

„Ušetřil jsem ho už jednou,“ zabručel Zeus. „Troufl si letět mou říší... pche! Měl jsem ho za tu drzost srazit z oblohy.“

„A riskovat, že zničíš vlastní mistrovský blesk?“ zeptal se Poseidón klidně. „Vyslechněme si ho, bratře.“

Zeus znovu zabručel. „Vyslechnu ho,“ prohlásil. „Pak se rozhodnu, jestli toho chlapce svrhnu dolů z Olympu, nebo ne.“

„Persee,“ oslovil mě Poseidón. „Podívej se na mě.“

Udělal jsem to a nevěděl jsem přesně, co vidím v jeho tváři. Nebyla tam žádná jasná známka lásky ani uznání. Nic, co by mě povzbudilo. Bylo to jako dívat se na oceán: někdy člověk odhadne, co se od něj dá čekat. Většinou je ale nečitelný, záhadný.

Měl jsem pocit, že Poseidón vážně neví, co si má o mně myslet. Jako by nevěděl, jestli je rád, že má takového syna, nebo ne. Kupodivu jsem ale oceňoval, že Poseidón je tak odtažitý. Kdyby se snažil omlouvat nebo mi říkat, že mě má rád, nebo se dokonce usmíval, připadalo by mi to falešné. Jako lidský otec, který se chabě vymlouvá, že byl tak dlouho pryč. Dokázal jsem se s tím vyrovnat. Koneckonců, ani já jsem si jím zatím nebyl jist.

„Obrat' se na vládce Dia, chlapče,“ doporučil mi Poseidón. „Pověz mu svůj příběh.“

A tak jsem vypověděl Diovi všechno, přesně jak se to stalo. Vytáhl jsem kovový válec, který v přítomnosti boha nebes začal jiskřit, a položil mu ho k nohám.

Následovalo dlouhé ticho, rušené jen praskáním ohně.

Zeus otevřel dlaň. Blesk mu do ní vlétl. Když sevřel pěst, kovové hroty se rozzářily elektrinou, až držel něco, co vypadalo spíš jako klasický blesk, šestimetrový oštěp sršící a praskající napětím, ze kterého mi hrůzou vstávaly vlasy na hlavě.

„Cítím, že ten hoch mluví pravdu,“ zamumlal Zeus. „Ale že by Arés provedl takovou věc... To mi k němu vůbec nesedí.“

„Je hrdý a vznětlivý,“ poznamenal Poseidón. „Má to v rodině.“

„Pane,“ řekl jsem.

Oba se ozvali: „Ano?“

„Arés nejednal sám za sebe. S tou myšlenkou přišel někdo jiný – něco jiného.“

Popsal jsem své sny a pocit, který jsem měl na pláži, ten letmý náznak zla, které jako by zastavilo svět a zabránilo Arésovi mě zabít.

„Ve snech,“ pokračoval jsem, „mi ten hlas říkal, abych přinesl blesk do podsvětí. Arés naznačil, že i on měl nějaké sny. Myslím, že byl stejně jako já zneužitý k tomu, aby rozpoutal válku.“

„Obviňuješ tedy nakonec Háda?“ zeptal se Zeus.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vládce Die, já se s Hádem setkal. Ten pocit na pláži byl jiný. Bylo to totéž, co jsem cítil, když jsem se přiblížil k té jámě. To byl vstup do Tartaru, ne? Tam dole se hýbalo něco mocného a zlého... Něco ještě staršího než bohové.“

Poseidón a Zeus se na sebe podívali. Rychle a prudce si něco řekli starořecky. Pochytil jsem jenom jediné slovo. *Otec*.

Poseidón něco navrhl, ale Zeus ho přerušil. Poseidón se pokoušel diskutovat. Zeus zvedl vztekle ruku. „O tom už nebudeme dál mluvit,“ zarazil Poseidóna. „Musím jít osobně očistit ten blesk do vod kolem Lemnosu, abych z jeho kovu odstranil lidský dotek.“

Zvedl se a podíval se na mě. Jeho výraz se o malý stupínek obměkčil. „Udělal jsi mi službu, chlapče. Jen málo hrdinů toho dokáže tolik vykonat.“

„Měl jsem pomocníky, pane,“ podotkl jsem. „Grovera Underwooda a Annabeth Chaseovou –“

„Abych ti projevil dík, ušetřím tvůj život. Já ti nevěřím, Persee Jacksone. Nelíbí se mi, co tvůj příchod znamená pro budoucnost Olympu. Ale pro klid v rodině tě nechám žít.“

„Hm... Díky, pane.“

„Neopovažuj se znovu letět. Ne abych tě tady našel, až se vrátím. Jinak poznáš tento blesk. A bude to tvůj poslední pocit.“

Palácem otřásl hrom. V oslepujícím vzplanutí blesku Zeus zmizel.

Zůstal jsem v trůnním sálu sám s otcem.

„Tvůj strýc měl vždycky sklon k dramatickým odchodům,“ povzdechl si Poseidón. „Myslím, že by z něj byl dobrý bůh divadla.“

Stísněné ticho.

„Pane,“ promluvil jsem, „co bylo v té jámě?“

Poseidón si mě měřil. „Tys to neuhodl?“

„Kronos,“ odpověděl jsem. „Vládce Titánů.“

Dokonce i v trůnním sálu na Olympu, daleko od Tartaru, se při vyslovení jména *Kronos* v místnosti setmělo a oheň z krbu jako by mě na zádech už tolik nehřál.

Poseidón sevřel trojzubec. „V první válce rozsekal Zeus našeho otce Krona na tisíc kousků, přesně jak to on sám provedl svému otci Uranovi. Zeus hodil Kronovy ostatky do nejtemnější jámy Tartaru. Armáda Titánů byla zničena, jejich horská pevnost na Etně rozbořena, jejich obludní spojenci rozehnáni do nejzazších končin země. A přesto Titáni nemohou zahynout, stejně jako my bohové. To, co zbylo z Krona, je nějakým ohavným způsobem stále živé, stále si vědomé své věčné bolesti, stále lačné moci.“

„On se uzdravuje,“ podotkl jsem. „Vrací se.“

Poseidón zavrtěl hlavou. „Čas od času, jednou za celou věčnost, se Kronos probere. Vchází do lidských nočních můr a vydechuje

zlé myšlenky. Probouzí z hloubek neklidné nestvůry. Ale tvrdit, že by mohl z jámy povstat, je něco jiného.“

„Má to v úmyslu, otče. Tak to říkal.“

Poseidón dlouho mlčel.

„Vládce Zeus uzavřel hovor o tomto tématu. Nedovolí mluvit o Kronovi. Tys svou výpravu dokončil, chlapče. Nic víc dělat nemusíš.“

„Ale –“ zarazil jsem se. Dohadování by mi nepomohlo. Nejspíš bych našel toho jediného boha, kterého mám na své straně. „Jak... jak si přejete, otče.“

Na rtech se mu objevil slabý úsměv. „Poslušnost ti není moc vlastní, že?“

„Ne... pane.“

„Myslím, že za to částečně můžu já. Moře se nerado nechává omezovat.“ Zvedl se do své plné výšky a vzal si trojzubec. Pak se zamihotal, zmenšil se do velikosti běžného člověka a stál přímo přede mnou. „Musíš jít, dítě. Ještě ti prozradím, že se tvá matka vrátila.“

Zíral jsem na něj úplně ohromený. „Moje matka?“

„Najdeš ji doma. Hádés ji tam poslal, když jsi mu vrátil přilbici. Dokonce i vládce smrti splácí své dluhy.“

Srdce mi zběsile bušilo. Nemohl jsem tomu uvěřit. „Nepůjdete... nechcete...“

Chtěl jsem se zeptat, jestli se mnou Poseidón nepůjde za ní, ale pak jsem si uvědomil, že je to hloupost. Představil jsem si, jak nakládám boha moře do taxíku a vezu ho do Upper East Side. Kdyby za celé ty roky někdy chtěl vidět moji mámu, udělal by to. A taky bylo třeba myslet na Smrad'ocha Gabea.

Poseidónovi maličko zesmutněl pohled. „Až se vrátíš domů, Percy, musíš udělat důležité rozhodnutí. Ve tvém pokoji na tebe bude čekat balíček.“

„Balíček?“

„Pochopíš to, až ho uvidíš. Nikdo za tebe nemůže vybrat tvou cestu, Percy. Musíš se rozhodnout sám.“

Přikývl jsem, i když jsem nevěděl, o čem mluvím.

„Tvá matka je královna mezi ženami,“ promluvil Poseidón teskně. „Takovou smrtelnou ženu jsem nepotkal tisíc let. A stejně... lituji, že ses narodil, dítě.“

Privodil jsem ti osud hrdiny a osud hrdiny není nikdy šťastný. Vždycky je jen tragický.“

Snažil jsem se necítit ublíženě. Můj vlastní otec tady tvrdí, že lituje, že jsem se narodil. „Mně to nevadí, otče.“

„Zatím možná ne,“ hlesl. „Zatím ne. Ale z mé strany to byla neodpustitelná chyba.“

„Takže vás opustím.“ Rozpačitě jsem se uklonil. „Já-já už vás nebudu obtěžovat.“

Ušel jsem pět kroků, když zavolal: „Persee.“

Obrátil jsem se.

V očích měl teď jiné světlo, nějakou skrytou hrdost. „Vedl sis dobře, Persee. Nechápej mě špatně. Ať uděláš cokoli, věz, že jsi můj. Jsi pravý syn boha moře.“

Jak jsem kráčet zpátky městem bohů, jeho chod se zastavoval. Múzy přerušily koncert. Lidé, satyrové a Najády se obraceli ke mně s tvářemi naplněnými úctou a vděčností a jak jsem je míjel, klesali na kolena, jako bych byl nějaký hrdina.

O patnáct minut později, pořád ještě v transu, jsem se ocitl zpátky v ulicích Manhattanu.

Vzal jsem si taxík a jel do mámina bytu, zazvonil a ona tam byla – má krásná maminka, vonící po mátě a lékořici. Jakmile mě uviděla, veškerá únava a starost jí zmizely z tváře.

„Percy! Ach, díky bohu. Ach, dítě moje.“

Vymačkala ze mě snad všechnen vzduch. Stáli jsme na chodbě, ona plakala a projížděla mi rukama vlasy.

Přiznám se – měl jsem v očích taky trochu vlhko. Celý jsem se třásl, tak se mi ulevilo, že ji vidím.

Řekla mi, že se ráno prostě objevila v bytě a vyděsila Gabea k smrti. Od toho Mínótaura si nepamatovala nic a nechtělo se jí věřit, když jí Gabe říkal, že jsem hledaný zločinec, který cestuje po celé zemi a vyhazuje do povětří národní památníky. Celý den se mohla zbláznit starostí, protože nic nevěděla. Gabe ji přinutil jít do

práce, tvrdil, že musí napracovat ušlý měsíční plat, takže by měla začít radši hned.

Spolkl jsem vztek a vyprávěl jí svůj příběh. Snažil jsem se, aby to znělo míň strašlivě, než jaké to ve skutečnosti bylo, ale moc mi to nešlo. Právě jsem se dostal k boji s Arésem, když nás z obýváku přerušil Gabeův hlas. „Hej, Sally! Už je ten karbanátek hotový nebo co?“

Zavřela oči. „Nebude moc rád, že tě vidí, Percy. V obchodě měli dnes půl milionu hovorů z Los Angeles... Něco ohledně přístrojů zdarma.“

„No jo. To...“

Podařil se jí chabý úsměv. „Prostě ho ještě víc nenaštví, ano? Pojd’.“

Za ten měsíc, kdy jsem byl pryč, se byt proměnil v Gabeland. Na koberci se válelo smetí po kotníky. Gauč byl nově potažený pivními plechovkami. Ze stínítek lamp visely špinavé ponožky a spodáry.

Gabe a jeho tři kámoši vyžírkově hráli u stolu poker.

Když mě Gabe viděl, doutník mu vypadl z pusy. Ve tváři zrudl víc než láva. „Ty máš teda kuráž sem přilízt, ty malej syčáku. Myslel jsem, že policie –“

„Není už žádný uprchlík,“ zasáhla moje máma. „Není to úžasné, Gabe?“

Gabe se na nás díval z jednoho na druhého. Nevypadal, že by můj návrat domů považoval za tak úžasnou věc.

„Dost na tom, že jsem musel vracet tvou životní pojistku, Sally,“ zavrčel. „Dej mi telefon. Zavolám policajty.“

„Gabe, to ne!“

Povytáhl obočí. „Říkala jsi ,ne‘? Myslíš, že se s tím syčákem mám zase mazat? Pořád ho ještě můžu zažalovat, že mi zničil auták.“

„Ale –“

Napřáhl ruku a máma sebou trhla.

Poprvé mi to došlo. Gabe moji mámu bil. Nevěděl jsem odkdy, ani jak moc. Ale věděl jsem jistě, že to dělal. Možná to dělal celé ty roky, když jsem u toho nebyl.

V prsou se mi začala nafukovat bublina vzteku. Šel jsem ke Gabeovi a instinktivně vytáhl z kapsy pero.

Jenom se zasmál. „Co je, ty grázle? Chceš se na mě podepsat? Dotkneš se mě a půjdeš bruchet, až zčernáš, rozumíš?“

„Hej, Gabe,“ vložil se do toho jeho kámoš Eddie. „Je to ještě děcko.“

Gabe si ho našťavaně změřil a napodobil jeho ukňouraný hlas: „*Ještě děcko.*“

Zbylí kámoši se rozchechtali jako idioti.

„Budu na tebe hodnej, smrade.“ Gabe na mě vycenil zuby zažloutlé tabákem. „Dám ti pět minut, aby ses sbalil a vypadl odtud. Pak volám poldy.“

„Gabe!“ prosila máma.

„Zdrhl,“ okřikl ji Gabe. „Tak ho nech bejt.“

Svrběly mě prsty, jak se mi chtělo otevřít Anaklusmos, ale i kdybych to udělal, čepel by lidi nezranila. A Gabe byl přece jenom člověk, i když s hodně přimhouřenýma očima.

Máma mě vzala pod paží. „Prosím, Percy. Pojd'. Půjdemo do tvého pokoje.“

Nechal jsem se odtáhnout. Ruce se mi pořád trásly vztekem.

Můj pokoj byl nacpaný Gabeovými krámy. Povalovaly se tam hromady použitých autobaterií a shnilá kytice se soucitným vzkazem od někoho, kdo viděl jeho rozhovor s Barbarou Waltersovou.

„Gabe je jenom rozčilený, miláčku,“ uklidňovala mě máma. „Pak si s ním promluví. Určitě se to nějak vyřeší.“

„Mami, to se nikdy nevyřeší. Dokud tu Gabe bude, tak ne.“

Nervózně zalomila rukama. „Můžu... budu tě zbytek léta brát s sebou do práce. Na podzim možná najdeme nějakou další internátní školu –“

„Mami.“

Sklopila oči. „Snažím se, Percy. Já jenom... potřebuju čas.“

Na posteli se objevil balíček. Aspoň bych přísahal, že tam ještě před chvílí neležel.

Byla to opotřebovaná lepenková krabice velikosti přesně tak na basketbalový míč. Adresa na ní byla napsaná mým vlastním písmem:

*Bohové
Hora Olymp
600. patro
Empire State Building
New York, stát NY*

*S úctou
Percy Jackson*

Nahoře byla černým fixem silným, výrazným mužským písmem napsaná adresa našeho bytu a slova: VRÁTIT ODESÍLATELI.

Najednou jsem pochopil, co mi to Poseidón říkal na Olympu. Balíček. Rozhodnutí.

Ať uděláš cokoli, věz, že jsi můj. Jsi pravý syn boha moře.

Podíval jsem se na mámu. „Mami, chtěla bys, aby Gabe zmizel?“

„Percy, to není tak jednoduché. Já –“

„Mami, prostě mi to pověz. Ten kretén tě bil. Chceš, aby zmizel, nebo ne?“

Zaváhala a pak málem nepostřehnutelně přikývla.

„Ano, Percy. Chci. A snažím se sebrat odvalu, abych mu to řekla. Ale to za mě nemůžeš udělat. Nemůžeš řešit moje problémy.“

Podíval jsem se na krabici.

Mohl bych vyřešit její problém. Chtělo se mi rozříznout tu krabici, praštit s ní na pokerový stůl a vytáhnout to, co je uvnitř. Mohl bych si založit vlastní zahradu soch, přímo tam v obýváku.

Tak by to udělal nějaký řecký hrdina v bájích, pomyslel jsem si. A tak by si to Gabe zasloužil.

Ale báje o hrdinech vždycky skončily tragicky. To mi řekl Poseidón.

Vzpomněl jsem si na podsvětí. Představil jsem si Gabeovu duši, jak se navěky vznáší na Asfodelových polích nebo je odsouzena k nějakému příšernému mučení za ostnatým drátem Trestných polí – k věčné partii pokeru až po pás ve vařicím oleji za poslechu opery. Mám právo poslat tam někoho? I když je to Gabe?

Před měsícem bych nezaváhal. Ale teď...

„Můžu to udělat,“ oznámil jsem mámě. „Jeden pohled dovnitř téhle krabice a už tě nikdy nebude trápit.“

Podívala se na balík a vypadalo to, že okamžitě pochopila, o co jde. „Ne, Percy,“ vydechla a couvla. „To nemůžeš.“

„Poseidón o tobě řekl, že jsi jako královna,“ prozradil jsem jí. „Říkal, že za tisíc let nepotkal ženu, jako jsi ty.“

Tváře jí zčervenaly. „Percy –“

„Ty si zasloužíš něco lepšího než tohle, mami. Měla bys jít studovat, získat vzdělání. Můžeš napsat ten svůj román, seznámit se třeba s nějakým prima chlapem, žít v bezva domě. Nemusíš mě už chránit tím, že budeš žít s Gabem. Nech mě, ať se ho zbavím.“

Setřela si z tváře slzu. „Mluvíš tak moc jako tvůj otec,“ zašeptala. „Jednou mi nabízel, že kvůli mně zastaví příboj. Nabídl se, že mi postaví palác na dně moře. Myslel si, že může mávnutím ruky vyřešit všechny moje problémy.“

„Co je na tom špatného?“

Její jasné oči jako by ve mně pátraly. „Myslím, že to víš, Percy. Myslím, že se mi natolik podobáš, že to chápeš. Jestli má můj život něco znamenat, musím ho žít sama. Nemůžu nechat boha, aby se o mě postaral... nebo o mého syna. Musím... najít kuráž sama. Tvoje výprava mi to připomněla.“

Poslouchal jsem zvuky pokerových žetonů, klení a sportovní kanál z televize v obýváku.

„Nechám ti tady tu krabici,“ rozhodl jsem. „Pokud by ti vyhrožoval...“

Byla bledá, ale přikývla. „Kam půjdeš, Percy?“

„Na Vrch polokrevných.“

„Na léto... nebo navždycky?“

„To se uvidí.“

Dívali jsme se na sebe a já cítil, že je mezi námi nevyslovená dohoda. Uvidíme, jak bude všechno vypadat na konci léta.

Dala mi pusku na čelo. „Budeš hrdina, Percy. Budeš největší ze všech.“

Naposled jsem se rozhlédl po svém pokoji. Měl jsem pocit, že už ho neuvidím. Pak jsem se s mámou vydal ke vchodovým dveřím.

„Už mizíš, smrade?“ zavolal za mnou Gabe. „Tak spánembohem.“

Naposled mě píchly pochybnosti. Jak se můžu vzdát tak dokonalé šance, jak se mu pomstít? Odcházím odtud a mámu jsem nezachránil.

„Hej, Sally,“ zavolal Gabe. „Co bude s tím karbošem, co?“

V máminých očích zahořel zatvrzelý vzdor a já si pomyslel, že ji nakonec možná přece jenom nechávám v dobrých rukách. V jejích vlastních.

„Ten karbanátek už se nese, drahý,“ odpověděla Gabeovi. „Karbanátek s překvapením.“

Podívala se na mě a zamrkala.

Poslední, co jsem viděl, než se za mnou zavřely dveře, byla máma, která si Gabea měřila, jako by uvažovala, jak by vypadal jako zahradní socha.

Dvaadvacátá kapitola

VĚŠTBA SE PLNÍ

Bylí jsme první hrdinové, kteří se po Lukovi vrátili živí na Vrch polokrevných, takže s námi všichni samozřejmě nakládali, jako bychom vyhráli nějakou soutěž v telce. Podle táborové tradice jsme si nasadili vavřínové věnce na velkou slavnost, připravenou na naši počest, a pak šli v čele procesí k ohni. Tam jsme měli spálit pohřební rubáše, které nám naše sruby vyrobily, zatímco jsme byli pryč.

Annabetino roucho bylo moc krásné – ze šedého hedvábí s vyšívanými sovami – tak jsem jí pověděl, že je škoda ji v něm nepochovat. Šťouchla do mě a řekla mi, abych držel hubu.

Coby Poseidónův syn jsem neměl ve srubu žádné spolubydlící, proto se Arésův srub nabídl, že moje roucho vyrobí. Vzali staré prostěradlo, kolem kraje namalovali smajlíky s vyříznutýma očima a uprostřed napsali velkým písmem slovo PORAŽENEC.

Bylo prima ho spálit.

Zatímco Apollonův srub zpíval a rozdával sušenkové sendviče, obklopili mě staří druhové z Hermova srubu, Annabetini kamarádi z Athénina srubu a Groverovi saryrové, obdivující zbrusu novou licenci pátrače, kterou Grover dostal od Rady kopytnatých starších. Rada označila Groverův výkon při výpravě za „odvážný až k bolení břicha. O rohy a o chlupy nade všechno, co jsme viděli dřív.“

Jediní, kdo neměl náladu na oslavy, byla Clarisse a její kámoši ze srubu. Jejich jedovaté pohledy prozrazovaly, že mi nikdy neodpustili pohanu svého otce.

To mi vyhovovalo.

Dokonce ani Dionýsova uvítací řeč mi nedokázala zkazit náladu. „Ano, ano, takže ten malý spratek se nenechal zabít a teď

bude mít ještě větší ramena. No, bravo za to. A co se týče dalších věcí, tuto neděli se *nekonají* závody kánoí...“

Nastěhoval jsem se zpátky do srubu číslo tři, ale už jsem si nepřipadal tak osamělý. Během dne jsem mohl trénovat s přáteli. V noci jsem ležel a poslouchal moře, věděl jsem, že tam někde je můj otec. Možná si mnou ještě nebyl úplně jistý, možná dokonce nechtěl, abych se narodil, ale sledoval mě. A zatím byl hrdý na to, co jsem vykonal.

Co se týče mámy, ta dostala šanci na nový život. Týden potom, co jsem dorazil do tábora, od ní došel dopis. Psala, že Gabe záhadně zmizel – vlastně se úplně ztratil z povrchu Země. Nahlásila jeho zmizení na policii, ale má zvláštní pocit, že ho stejně nikdy nenajdou.

S tím rozhodně nijak nesouvisela další zpráva, že máma prodala svou první betonovou sochu v životní velikosti, nazvanou *Hráč pokeru*, a to nějakému sběrateli prostřednictvím jedné umělecké galerie v Soho. Dostala za ni tolik peněz, že složila zálohu na nový byt a zaplatila si školné za první semestr na Newyorské univerzitě. Galerie v Soho se dožadovala dalších jejích děl, nazvala je „obrovský krok kupředu v oblasti zvlášť ošklivého neorealismu“.

Ale nedělej si starosti, psala máma. Se sochami jsem skončila. Té krabice nástrojů, kterou jsi mi nechal, jsem se zbavila. Je načase, abych se vrátila k psaní.

Dole připojila P. S.: *Percy, objevila jsem pro tebe tady ve městě dobrou soukromou školu. Složila jsem zálohu, aby ti drželi místo, pokud by ses tam chtěl zapsat na sedmý ročník. Mohl bys bydlet doma. Ale kdybys chtěl zůstat celý rok na Vrchu polokrevných, pochopím to.*

Pečlivě jsem dopis složil a položil si ho na noční stolek. Každý večer, než jsem šel spát, jsem si ho znovu přečetl a snažil se rozhodnout, jak jí odpovím.

Čtvrtého července se celý tábor shromáždil na pláži na přehlídku ohňostrojů, pořádanou srubem číslo devět. Héfaistovy děti se nemohly spokojit s několika chabými červenobílomodrými explozemi. Upevnily u pobřeží člun a naložily ho petardami

velikosti protiraketových střel Patriot. Podle Annabeth, která už to představení viděla, měly výbuchy následovat tak těsně po sobě, že budou na obloze působit jako animace. Finále měl tvořit pár třicet metrů vysokých spartských bojovníků, kteří ožijí nad oceánem, vybojují bitvu a pak explodují do milionu barev.

Zatímco jsem s Annabeth rozprostíral piknikovou deku, objevil se Grover, aby se s námi rozloučil. Měl na sobě své obvyklé džíny, tričko a tenisky, ale za posledních pár týdnů zestárl, vypadal málem na středoškoláka. Kozí bradka mu zhoustla. Přibral na váze. Rohy mu vyrostly nejmíň o palec, takže teď musel pořád nosit svou rasta čepici, aby se mohl maskovat za člověka.

„Jsem na odchodu,“ promluvil. „Jenom jsem vám přišel říct... no, však víte.“

Snažil jsem se mít za něj radost. Koneckonců, nestává se každý den, aby satyr dostal povolení vydat se hledat velkého boha Pana. Ale bylo těžké se s ním loučit. Znal jsem Grovera jenom rok, a přesto byl můj nejstarší přítel.

Annabeth ho objala. Domlouvala mu, aby nosil falešná chodidla.

Zeptal jsem se ho, kde chce začít hledat.

„To je tak trochu tajemství,“ zamumlal a zatvářil se rozpačitě. „Rád bych, kdybyste mohli jít se mnou, kamarádi, ale lidi a Pan...“

„My to chápeme,“ ujistila ho Annabeth. „Máš na cestu dost plechovek?“

„Jo.“

„A nezapomněl jsi na písťalu?“

„Sakra, Annabeth,“ zabručel. „Ty už jsi jako stará máma koza.“ Ale neznělo to doopravdy našťavaně.

Popadl vycházkovou hůl a hodil si batoh přes rameno. Vypadal jako obyčejný stopař, jaké člověk vidí na amerických silnicích – dávno nebyl ten malý neduživý kluk, kterého jsem chránil přes grázlíky na akademii Yancy.

„No,“ mlaskl, „držte mi palce.“

Znovu objal Annabeth. Poplácal mě po rameni a zamířil pryč přes písečné duny.

Nad hlavami nám ožily ohňostroje: Héraklés zabíjí nemejského lva, Artemis pronásleduje kance, George Washington (mimochodem syn Athény) zdolává řeku Delaware.

„Hej, Grovere,“ zavolal jsem.

Obrátil se na kraji lesa.

„Tam, kam půjdeš – doufám, že tam budou mít dobré plněné tortilly.“

Grover se zašklebil a byl pryč, stromy se za ním zavřely.

„Zase ho uvidíme,“ podotkla Annabeth.

Pokoušel jsem se tomu věřit. Fakt, že se žádný pátrač za dva tisíce let nevrátil... No, rozhodl jsem se, že na to nebudu myslet. Grover bude první. Musí být první.

Minul červenec.

Trávil jsem čas vymýšlením nových strategií pro hru o vlajku a uzavíráním spojenectví s jinými sruby, abychom udrželi vlajku a nedostala se do rukou Arése. Poprvé jsem se dostal na vršek lezecké zdi a nespálila mě láva.

Čas od času jsem procházel kolem hlavní budovy, díval se nahoru do oken podkroví a myslel na Orákulum. Pokoušel jsem se přesvědčit sám sebe, že se jeho proroctví naplnilo.

Vydáš se na západ, bohu se postavíš, který se obrátí.

Byl jsem tam, udělal jsem to – i když se ukázalo, že ten zrádce byl spíš Arés než Hádés.

Najdeš, co zmizelo, dohlédneš, že se to v pořádku navrátí.

Odfajfkováno. Jeden mistrovský blesk odevzdaný. Jedna přilbice temnoty zpátky na Hádově mastné palici.

Kdo tě zve přítelem, ten tě pak zradí.

Tahle věta mě pořád trápila. Arés předstíral, že je můj kámoš, a pak mě zradil. Muselo to být tohle, co mělo Orákulum na mysli...

Na čem ti záleží nejvíce, nespasíš.

Opravdu jsem mámu nespasil, ale jenom proto, že jsem ji nechal, aby se spasila sama. A věděl jsem, že to bylo správné.

Ale proč jsem teda byl pořád tak nervózní?

Poslední večer letní sezony nastal až moc brzy.

Táborníci spolu naposled pojedli. Část večere jsme obětovali na ohni bohům. Starší instruktoři rozdávali u táboráku korálky na konec léta.

Dostal jsem vlastní koženou šňůrku na krk, a když jsem viděl korálek za své první léto, byl jsem rád, že ve světle ohně není vidět, jak se červenám. Korálek byl asfaltově černý a uprostřed se leskl trojzubec v mořské zeleni.

„Výběr byl jednomyslný,“ oznámil mi Luke. „Tenhle korálek připomíná prvního syna mořského boha v tomto táboře a výpravu, kterou podnikl do nejtemnější části podsvětí, aby zabránil válce!“

Celý tábor se zvedl a rozjásal se. Dokonce i Arésův srub se cítil povinen vstát. Athénin srub vystrčil Annabeth do popředí, aby si mohla ten potlesk vychutnat.

Nevím, jestli jsem si někdy připadal tak šťastný a smutný zároveň jako v tu chvíli. Konečně jsem našel rodinu, lidi, kteří o mě stáli a mysleli si, že jsem něco dokázal. A ráno většina z nich odjede na nový školní rok pryč.

Druhý den ráno jsem našel na stolku u postele oběžník.

Věděl jsem, že ho musel poslat Dionýsos, protože jen ten mi pořád paličatě pletl jméno:

Drahý Petere Johnstone,

hodláte-li setrvat v Táboře polokrevných celoročně, musíte o tom informovat hlavní budovu do dnešního poledne. Pokud svůj záměr zůstat neoznámíte, budeme předpokládat, že jste již srub uvolnil, nebo zahynul bídnou smrtí. Čisticí harpyje zahájí práci za soumraku. Budou oprávněny sežrat všechny neregistrované obyvatele tábora. Veškeré zapomenuté osobní věci budou spáleny v lávovém ohništi.

Přejeme příjemný den!

Pan D. (Dionýsos)

ředitel tábora, Rada Olympu #12

S mou hyperaktivitou a poruchou pozornosti je spojena ještě další věc. Termíny pro mě prostě neexistují, dokud mi nezaťukají na rameno. Léto bylo pryč a já jsem pořád ještě neodpověděl mámě ani táboru, jestli tady zůstanu. Teď jsem měl na rozhodnutí jenom pár hodin.

Nemělo by to být tak těžké. Devět měsíců tréninku na hrdinu, nebo devět měsíců vysedávání ve třídě – pfff.

Ale musel jsem myslet na mámu. Poprvé jsem měl možnost žít celý rok s ní bez Gabea. Měl jsem možnost být doma a ve volném čase se toulat po městě. Pamatoval jsem si, co tak dávno na naší výpravě říkala Annabeth: *Nestvůry žijí v opravdovém světě. Teprve tam zjistíš, jestli jsi k něčemu, nebo ne.*

Pomyslel jsem na osud Thalie, Diovy dcery. Uvažoval jsem, kolik nestvůr mě napadne, pokud opustím Vrch polokrevných. Přežijeme s mámou aspoň do příštího léta, pokud zůstanu celý školní rok na jednom místě bez přítomnosti Cheiróna a přátel, kteří by mi pomohli? Jestli mě ovšem neumordují pravopisné diktáty a celostránkové slohovky. Rozhodl jsem se, že sejdu dolů do arény a zacvičím si s mečem. Možná si tak provětrám hlavu.

Táborová hřiště byla většinou opuštěná, třeptala se v srpnovém žáru. Všichni obyvatelé tábora byli ve srubech, balili se nebo pobíhali se smetáky a mopy a připravovali se na závěrečnou prohlídku. Argus pomáhal několika Afroditiným dětem vléct jejich zavazadla značky Gucci a kosmetické kufříky přes kopec, kde měl čekat táborový autobus, aby je odvezl na letiště.

Nemysli ještě na odjezd, řekl jsem si. Prostě trénuj.

Došel jsem do šermířské arény a zjistil, že Luke měl stejný nápad. Na kraji pódia se povaloval jeho sportovní pytel. Cvičil sám, útočil na cvičné figuríny mečem, jaký jsem nikdy dřív neviděl. Musela to být pořádná ocelová čepel, protože panákům hladce odsekal hlavy a probodával jim břicha vycpaná slámou. Z oranžového trika instruktora mu kapal pot. Měl tak soustředěný výraz, jako by mu šlo vážně o život. S úžasem jsem pozoroval, jak vykuchal celou řadu panáků, zutínal jim končetiny a proměnil je v hromadu slámy a pancířů.

Byli to jenom panáci, ale stejně jsem si nemohl pomoci, žasl jsem nad Lukovým uměním. Ten chlap byl neuvěřitelný bojovník. Znovu jsem se podívil, jak mohl na své výpravě selhat.

Konečně si mě všiml a uprostřed rozmachu se zarazil. „Percy.“

„Hm, pardon,“ zamumlal jsem rozpačitě. „Jenom jsem –“

„Nic se neděje,“ řekl a sklonil meč. „Na poslední chvíli ještě trénuju.“

„Ti panáci už nikoho otravovat nebudou.“

Luke pokrčil rameny. „Každé léto stavíme nové.“

Ted', když jeho meč nemáchal kolem, viděl jsem, že je na něm něco zvláštního. Čepel byla ze dvou různých kovů – jedno ostří bronzové, druhé z oceli.

Luke si všiml, jak se dívám na meč. „A, tohle? Nová hračka. To je Ostouzeč.“

„Ostouzeč?“

Luke obrátil čepel do světla, až se hrozivě zaleskla. „Jedna strana je z božského bronzu. Druhá je kalená ocel. Funguje na smrtelníky i nesmrtelné.“

Pomyslel jsem na to, co mi říkal Cheirón, když jsem se vydával na výpravu – že hrdina by nikdy neměl ublížit smrtelníkům, pokud to není nezbytně nutné.

„Nevěděl jsem, že se vyrábějí takové zbraně.“

„*Takové zbraně* ne,“ potvrdil Luke. „Tahle je jediná.“

Pousmál se a pak zastrčil meč do pochvy. „Poslouchej, chtěl jsem tě jít hledat. Co bys řekl tomu, kdybychom si zašli naposled do lesa a podívali se po něčem, s čím by se dalo bojovat?“

Nevím, proč jsem zaváhal. Mělo se mi ulevit, že je Luke ke mně tak přátelský. Co jsem se vrátil z výpravy, choval se trochu odtazitě. Báł jsem se, že mě nenávidí kvůli pozornosti, které se mi dostává.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptal jsem se. „Chci říct –“

„No tak, pojďme.“ Zalovil ve svém sportovním pytlí a vytáhl balení šesti plechovek coly. „Pití jde na mě.“

Zíral jsem na ty coly a uvažoval, kde je sakra vzal. V táborovém skladišti obvykle lidská cola nebyla. Nedaly se sem

ani propašovat, jedině snad pokud se člověk domluvil s nějakým satyrem.

Samozřejmě, kouzelné sklenice u večere se plnily vším, co si člověk přál, ale to prostě nechutnalo jako pravá cola přímo z plechovky.

Cukr a kofein. Má pevná vůle se hroutila.

„Jasně,“ rozhodl jsem se. „Proč ne?“

Sešli jsme dolů k lesu a pátrali po nějaké nestvůře, se kterou by se dalo bojovat, ale bylo moc horko. Všechny nestvůry se zdravým rozumem musely držet siestu ve svých příjemně chladných jeskyních.

Našli jsme si stinné místo u potoka, kde jsem při svém prvním honu na vlajku zlomil Clarissino kopí. Seděli jsme na velkém kameni, popíjeli colu a pozorovali sluneční světlo v lese.

Po chvíli se Luke zeptal: „Stýská se ti po výpravě?“

„Po nestvůrách, co mě napadaly na každém metru? Děláš si legraci?“

Luke povytáhl obočí.

„Jo, stýská se mi,“ přiznal jsem. „A tobě?“

Po tváři mu přešel stín.

Byl jsem zvyklý slýchat od holek, jak je Luke hezký, ale v tu chvíli vypadal vyčerpaně, vztekla a nebyl ani trochu pohledný. Světlé vlasy měl ve slunečním světle šedé. Jizva na tváři se zdála hlubší než obvykle. Dokázal jsem si ho představit jako starce.

„Žiju na Vrchu polokrevných celoročně od svých čtrnácti,“ řekl mi. „Od té doby, co Thalie... No, víš přece. Trénoval jsem, trénoval a pořád trénoval. Nikdy jsem nebyl normální kluk, tam ve skutečném světě. Pak mi milostivě udělili jednu výpravu, a když jsem se vrátil, slyšel jsem samé: ‚Fajn, je po výletě. Žij si tu blaze dál.‘“

Zmačkal plechovku od coly a hodil ji do potoka, což mě fakt šokovalo. Jedna z prvních zásad, které tě učí v Táboře polokrevných, je ŽÁDNÉ SMETÍ. Pustí se do tebe nymfy a Najády. Oplatí ti to. Jednou večer vlezeš do postele a najdeš na prostěradle stonožky a bláto.

„Do háje s vavřínovými věnci,“ zaklel Luke. „Já nehodlám skončit jako ty zaprášené trofeje v podkroví hlavní budovy.“

„Mluvíš, jako bys odcházel.“

Luke mi věnoval pokřivený úsměv. „Jo, odcházím, správně, Percy. Přivedl jsem tě sem dolů, abych se s tebou rozloučil.“

Luskl prsty. Malý ohýnek vypálil díru do země u mých nohou. Vylezlo z ní něco, co se černě lesklo a bylo velké zhruba jako moje ruka. Štír.

Sáhl jsem po peru.

„To bych nedělal,“ varoval mě Luke. „Tihle zemní štíři doskočí skoro pět metrů. Osten ti projede skrz oblečení. Do šedesáti vteřin je po tobě.“

„Luku, co to –“

Pak mi to docvaklo.

Kdo tě zve přítelem, ten tě pak zradí.

„Jsi to ty,“ vydechl jsem.

Nevzrušeně vstal a oprášil si džíny.

Štír si ho nevšímal. Upíral slídivé oči na mě, svíral klepeta a lezl mi na botu.

„Tam ve světě jsem toho spoustu viděl, Percy,“ oznámil mi Luke. „Necítils to – tu sbírající se temnotu, ty sílící nestvůry? Nedošlo ti, jak je to všechno marné? Všechno to hrdinství – dělat sluhu bohům. Měli být svrženi už před tisíci let, ale pořád se drží, díky nám polokrevným.“

Nechtělo se mi ani věřit, že se to vážně děje.

„Luku... mluvíš o našich rodičích,“ napomenul jsem ho.

Zasmál se. „A proto je mám milovat? Ta jejich drahocenná ‚západní civilizace‘ je nemoc, Percy. Zabíjí svět. Jediný způsob, jak to zastavit, je vypálit to do základu a začít znovu s něčím pořádnějším.“

„Jsi stejný blázen jako Arés.“

V očích mu zahořelo. „Arés je cvok. Nikdy mu nedošlo, kdo je pravý pán, kterému slouží. Kdyby byl čas, Percy, vysvětlil bych ti to. Ale bohužel nebudeš žít tak dlouho.“

Štír se mi sunul po nohavici.

Musí existovat nějaká cesta ven. Potřeboval jsem čas na přemýšlení.

„Kronos,“ vyhrkl jsem. „Tomu sloužíš.“

Ochladilo se.

„Měl bys být s těmi jmény opatrný,“ varoval mě Luke.

„Kronos tě přiměl ukrást mistrovský blesk a přilbici. Mluvil k tobě ve snu.“

Lukovi zacukalo oko. „Mluvil i k tobě, Percy. Měls ho poslouchat.“

„On ti vymývá mozek, Luku.“

„To se pleteš. Ukázal mi, že se plýtvá mým talentem. Víš, co byla ta moje výprava před dvěma roky, Percy? Můj otec Hermés chtěl, abych ukradl zlaté jablko ze zahrady Hesperidek a vrátil ho na Olymp. Po všem tom výcviku, který jsem prodělal, nic lepšího nevymyslel.“

„To není snadný úkol,“ podotkl jsem. „Provedl ho Héraklés.“

„Přesně tak,“ ušklíbl se Luke. „Co je to za slávu, opakovat, co udělali jiní? Ti bohové neumějí nic jiného než si přehrávat minulost. Nedělal jsem to s nadšením. Po drakovi v té zahradě mám tohle –“ ukázal vztekle na svou jizvu, „a když jsem se vrátil, čekal mě jenom soucit. Už tehdy jsem chtěl rozbořit Olymp na prach, ale čekal jsem na příležitost. Začalo se mi zdát o Kronovi. Přesvědčil mě, abych ukradl něco cenného, něco, co ještě žádný hrdina neměl odvahu sebrat. Když jsme byli na té exkurzi za zimního slunovratu a ostatní táborníci spali, vplížil jsem se do trůnního sálu a sebral Diovi mistrovský blesk přímo z trůnu. A taky Hádovu přilbici. Nevěřil bys, jak to bylo lehké.“

Ti Olympané jsou hrozně namyšlení, ani by je nenapadlo, že by si někdo dovolil jim něco ukrást. Zabezpečení je tam zoufalé. Byl jsem už v půlce cesty přes New Jersey, když jsem uslyšel dunět bouřky a poznal, že na tu krádež přišli.“

Štír mi teď seděl na koleně a zíral na mě lesklýma očima. Snažil jsem se mluvit klidně. „Tak proč jsi ty věci nepřinesl Kronovi?“

Lukův úsměv znejistěl. „Já... začal jsem si být moc jistý. Zeus poslal své syny a dcery hledat ukradený blesk – Artemis, Apollóna a mého otce Herma. Ale chytil mě Arés. Dokázal bych ho porazit,

ale nedal jsem si pozor. Odzbrojil mě, vzal si ty krámy a pohrozil, že je vrátí na Olymp a spálí mě zaživa. Pak jsem uslyšel Kronův hlas, radil mi, co mám říkat. Nasadil jsem Arésovi do hlavy myšlenku na velkou válku mezi bohy. Nakukal jsem mu, že stačí ty věci na nějaký čas schovat a dívat se, jak se druzí bijí. Arésovi se zlomyslně zaleskly oči. Věděl jsem, že se chytil. Pustil mě a já se vrátil na Olymp, než si někdo všiml, že jsem byl pryč.“ Luke vytáhl svůj nový meč. Přejel palcem po ploše čepele, jako by ho hypnotizovala její krása. „Pak pán Titánů... on-on mě trestal zlými sny. Přisahal jsem, že už ho nezklamou. V Táboře polokrevných jsem se ve snu dozvěděl, že přijde nový hrdina, který se dá napálit a odnese blesk a přílbici zbytek cesty – od Arése dolů do Tartaru.“

„To ty jsi přivolal pekelného psa tu noc v lese.“

„Museli jsme Cheiróna přesvědčit, že tábor pro tebe není bezpečný, aby tě poslal na tu výpravu. Museli jsme potvrdit jeho obavy, že po tobě jde Hádés. A vyšlo to.“

„Ty létající boty byly prokleté,“ uvědomil jsem si. „Měly mě i s batohem stáhnout do Tartaru.“

„A taky by to udělaly, kdybys je měl na nohou. Ale tys je dal tomu satyroví, to nebylo v plánu. Grover zkazí všechno, na co sáhne. Popletl dokonce i to prokletí.“

Luke se zadíval na štíra, který mi teď seděl na stehně. „Měl jsi v Tartaru zemřít, Percy. Ale neboj se, nechám tě tu se svým kamarádíčkem, aby to napravil.“

„Thalie obětovala život, aby tě zachránila,“ zasyčel jsem a zatnul zuby. „A takhle se jí odvděčíš?“

„Nemluv o Thalii!“ houkl. „To *bohové* ji nechali zemřít! Zaplatí za to a za spoustu dalších věcí taky.“

„Zneužívá tě, Luku. Tebe i Arése. Neposlouchej Krona.“

„*Mě* zneužívá?“ Luke promluvil nepřirozeně pisklavým hlasem. „Podívej se na sebe. Co pro tebe kdy udělal tvůj otec? Kronos povstane. Tys jenom zdržel jeho plány. Svrhne Olympany do Tartaru a zažene lidi zpátky do jeskyní. Všechny kromě těch nejsilnějších – těch, kteří mu slouží.“

„Odvolej tu potvora,“ navrhl jsem. „Jestli jsi tak silný, bojuj se mnou sám.“

Luke se usmál. „Dobry pokus, Percy. Ale ja nejsem Arés. Mě nenalákáš. Můj pán čeká a má pro mě spoustu výprav, které musím podniknout.“

„Luku –“

„Sbohem, Percy. Nastupuje nový Zlatý věk. A ty se ho nedočkáš.“

Obloukem máchl mečem a zmizel do tmy.

Štír zaútočil.

Smetl jsem ho rukou a sundal čepičku z meče. Ta věc na mě skočila a já ji ve vzduchu v pŕlce přetnul.

Už jsem si chtěl gratulovat, ale pak jsem pohlédł na svou ruku. Na dlani jsem měl velikou rudou podlitinu, která kypěla žlutým slizem. Ta věc mě nakonec přece jenom dostala.

V uších mi bušilo. Začal jsem vidět mlhavě. Voda, pomyslel jsem si. Předtím mě uzdravila.

Doklopýtal jsem k potoku a ponořil jsem do něj ruku, ale nezdálo se, že se něco děje. Jed byl moc silný. Přestával jsem vidět. Taktak jsem se postavil.

Šedesát vteřin, řekl mi Luke.

Musel jsem se dostat zpátky do tábora. Čelo mi hořelo. Klopýtal jsem k táboru a ze stromů se vynořily nymfy.

„Pomoc,“ zachroptěl jsem. „Prosím...“

Dvě z nich mě vzaly pod paží a vlekly mě dál. Pamatuju si, že jsem se dostal na paseku, nějaký instruktor křičel o pomoc, kentaur zatroubil na roh z lastury.

Pak všechno zčernalo.

Probudil jsem se s brčkem v puse. Usrkával jsem něco, co chutnalo jako tekuté sušenky s kousky čokolády. Nektar.

Otevřel jsem oči.

Byl jsem podepřený na posteli na ošetřovně hlavní budovy a pravou ruku jsem měl silně ovázanou, vypadala jako palice. V rohu stál na strážì Argus. Vedle mě seděla Annabeth, držela mi skleničku s nektarem a poťukávala mi žínkou čelo.

„A je to tu zas,“ promluvil jsem.

„Ty idiote,“ vynadala mi Annabeth. Poznal jsem z toho, že má velikou radost, že mě vidí při vědomí. „Byl jsi zelený a začínal jsi šedivět, když jsme tě našli. Kdyby nebylo Cheirónových léčitelských schopností...“

„No, no,“ ozval se Cheirónův hlas. „Něco z té chvály patří taky Percyho kondici.“

Seděl u nohou postele v lidské podobě, takže jsem si ho nejdřív nevšiml. Spodní část těla měl zázračně směstnanou do kolečkového křesla a horní část oblečenou v saku a kravatě. Usmíval se, ale tvář měl unavenou a bledou, stejně jako když strávil celou noc známkováním latinských písemek.

„Jak se cítíš?“ zeptal se.

„Jako by mi někdo zmrazil vnitřnosti a pak je ohřál v mikrovlnce.“

„Trefná poznámka, vzhledem k tomu, že to byl jed zemního štíra. A teď mi musíš přesně říct, co se stalo, tedy pokud můžeš.“

Mezi doušky nektaru jsem mu to všechno vypověděl.

V místnosti bylo dlouho ticho.

„Nemůžu uvěřit, že by Luke...“ Annabeth zradil hlas. Zatvářila se vztekle a smutně. „Ano. Ano, *můžu* tomu uvěřit. Ať ho bohové proklejí... Po té své výpravě už nikdy nebyl jako dřív.“

„Tohle se musí nahlásit na Olymp,“ zamumlal Cheirón. „Hned se tam vypravím.“

„Luke je někde pryč,“ podotkl jsem. „Musím jít za ním.“

Cheirón zavrtěl hlavou. „Ne, Percy. Bohové –“

„Nebudou o Kronovi ani *mluvit*,“ vyštěkl jsem. „Zeus to prohlásil za uzavřenou záležitost!“

„Percy, já vím, že je to těžké. Ale nesmíš se tak zbrkle chtít pomstít. Nejsi připravený.“

Nelíbilo se mi to, ale něco mi říkalo, že Cheirón má pravdu. Stačil mi jediný pohled na ruku a věděl jsem, že si hned tak s mečem nezabiju. „Cheiróne... Vaše věštba od Orákula... Byla o Kronovi, že? Byl jsem v ní já? A Annabeth?“

Cheirón pohlédl nervózně ke stropu. „Percy, mně nepřísluší –“

„Nařídili vám nemluvit o tom se mnou, je to tak?“

V očích měl soucit, ale i smutek. „Budeš velký hrdina, dítě. Udělám, co se dá, abych tě připravil. Ale pokud se nemýlím v té cestě, která je před tebou...”

Nad hlavami zaburácel hrom a rozechvěl okna.

„No dobře!“ zvolal Cheirón. „Fajn!“

Zoufale si povzdechl. „Bohové mají své důvody, Percy. Vědět toho moc o vlastní budoucnosti není nikdy dobré.“

„Nemůžeme tu jenom tak vysedávat a nic nedělat,“ nesouhlasil jsem.

„My nebudeme vysedávat,“ slíbil Cheirón. „Ale ty si musíš dát pozor. Kronos tě chce znejistit. Chce ti zničit život, naplnit ti myšlenky strachem a vztekem. Nedávej mu, co chce. Trpělivě trénuj. Tvůj čas přijde.“

„Pokud se toho dožiju.“

Cheirón mi položil ruku na kotník. „Budeš mi muset věřit, Percy. Budeš žít. Ale nejprve se musíš rozhodnout, co budeš dělat příští rok. Nemůžu ti říct, jak se máš zachovat...” Měl jsem pocit, že má na tu věc jednoznačný názor a že se má co držet, aby mi neporadil. „Ale musíš si vybrat, jestli zůstaneš v Táboře polokrevných celý rok, nebo se vrátíš do světa smrtelníků na sedmou třídu a v táboře budeš jen na léto. Přemýšlej o tom. Až se vrátím z Olympu, musíš mi říct, jak ses rozhodl.“

Chtěl jsem protestovat. Chtěl jsem se ho ptát dál. Ale jeho výraz mi dal jasně najevo, že diskuze skončila. Řekl mi tolik, kolik mohl.

„Vrátím se, jak jen to půjde,“ slíbil Cheirón. „Dohlédne na tebe Argus.“

Podíval se na Annabeth. „Ach, ano, moje milá... Až budeš připravena, jsou tady.“

„Kdo je tady?“ zeptal jsem se.

Nikdo mi neodpověděl.

Cheirón vyjel z místnosti. Slyšel jsem, jak kola jeho křesla opatrně klapou z předních schodů, vždycky dvě najednou.

Annabeth studovala led v mém pití.

„Co se děje?“ chtěl jsem vědět.

„Nic.“ Položila sklenici na stůl. „Já... jenom jsem v něčem dala na tebe. Ty... hm... nepotřebuješ něco?“

„Jo. Pomož mi vstát. Chci jít ven.“

„Percy, to není dobrý nápad.“

Sklouzl jsem nohama z postele. Annabeth mě zachytila, než jsem se stačil zhroutit na zem. Zvedal se mi žaludek.

Annabeth protestovala: „Říkala jsem ti...“

„Nic mi není,“ trval jsem na svém. Nechtěl jsem ležet v posteli jako mrzák, když si Luke někde volně běhá a plánuje, jak zničit západní civilizaci.

Podařil se mi krok dopředu. Pak další, pořád jsem se těžce opíral o Annabeth. Argus šel za námi ven, ale držel se dál.

Když jsme se dostali na verandu, měl jsem obličej orosený potem. Žaludek se mi kroutil. Ale zvládl jsem to až k zábradlí.

Bylo přítmí. Tábor vypadal úplně pustě. Ve srubech byla tma a na volejbalovém hřišti ticho. Do hladiny jezírka se nezařezávaly žádné kánoe. Za lesem a jahodovými plantážemi se v posledním slunečním světle leskl průliv Long Island.

„Co chceš dělat?“ zeptala se mě Annabeth.

„Já nevím.“

Řekl jsem jí, že podle mě by byl Cheirón rád, abych zůstal celý rok a podstoupil individuální trénink, ale já si nebyl jistý, jestli to opravdu chci. Přiznal jsem ale, že bych ji tu nerad nechal samotnou jenom ve společnosti Clarisse...

Annabeth našpulila rty a zašeptala: „Já jedu na školní rok domů, Percy.“

Zůstal jsem na ni hledět. „Myslíš k tátovi?“

Ukázala k hřebenu Vrchu polokrevných. Hned vedle Thaliiny borovice na samém okraji magických hranic tábora se rýsovala silueta rodiny – dvě malé děti, žena a vysoký světlollasý muž. Zdálo se, že na něco čekají. Muž držel batoh. Vypadal jako ten, který Annabeth sebrala z vodního světa v Denveru.

„Když jsme se vrátili, napsala jsem mu dopis,“ vysvětlovala mi Annabeth. „Přesně jak jsi navrhoval. Napsala jsem mu... že je mi to líto. Že bych se vrátila na školní rok domů, pokud by o mě ještě stál. Odepsal mi hned. Rozhodli jsme se... že uděláme další pokus.“

„To chtělo kuráž.“

Zaváhala. „Nebudeš ve školním roce zkoušet nějaké pitomosti, že ne? Aspoň... pokud mi o tom nepošleš vzkaz po Iris...“

Podařilo se mi usmát. „Já si o žádné trable koledovat nebudu. Obyčejně ani nemusím.“

„Až se příští léto vrátím,“ ujišťovala mě, „chytíme Luka. Požádáme o výpravu, ale pokud nám ji neschválí, tak zmizíme a stejně to uděláme. Dohodnuto?“

„To zní jako plán hodný Athény.“

Napřáhla ke mně ruku. Stiskl jsem ji.

„Dávej na sebe pozor, chaluhoový mozečku,“ řekla mi Annabeth. „Měj oči na stopkách.“

„Ty taky, chytrolínko.“

Díval jsem se, jak jde do kopce a blíží se ke své rodině. Nemotorně objala otce a naposled se ohlédla do údolí. Pohládila Thaliinu borovici a pak se nechala odvést přes vrchol do světa smrtelníků.

Poprvé jsem se v táboře cítil doopravdy sám. Vyhlédl jsem na průliv Long Island a vzpomněl jsem si, jak otec říkal: *Moře se nerado dává omezovat.*

Rozhodl jsem se.

Uvažoval jsem, jestli by Poseidón schválil moji volbu, pokud se na mě dívá.

„Příští léto se vrátím,“ slíbil jsem mu. „Do té doby nějak přežiju. Nakonec, jsem přece tvůj syn.“ Poprosil jsem Arguse, ať mě odvede dolů do srubu číslo tři, abych se mohl sbalit domů.

PODĚKOVÁNÍ

Bez podpory statečných pomocníků by mě během doby, kdy jsem se snažil dopsat tento příběh, nestvůry mnohokrát dostaly. Děkuji staršímu synovi Haleymu Michaelovi, jenž tu historku slyšel jako první, mladšímu synovi Patricku Johnovi, který je coby šestiletý nejrozumnější z celé rodiny, a své ženě Becky, že tolerovala mé četné dlouhé hodiny v Táboře polokrevných. Děkuji také svému kádru beta testovačů z prvního stupně základní školy – Traversi Stollovi, bystrému a rychlému jako Hermés, C. C. Kelloggové, milé jako Athéna, Allison Bauerové, bystrozraké jako lovkyně Artemis, a paní Margaret Floydové, moudré, laskavé a jasnozřivé angličtinářce z prvního stupně. Můj dík patří i profesorovi Egbertu J. Bakkerovi, výjimečnému klasickému filologovi, Nancy Galltové, agentce *summa cum laude*, Jonathanu Burnhamovi, Jennifer Besserové a Sarah Hughesové za víru v Percyho.